DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Sonsuz
Öz
İhtimaller Denizi
Orijinal Adı | A Very Large Expanse of Sea
Tahereh Mafi

Yabancı Yayınları |

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Derya Altınsoy Almaz, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yüksel
Kapak ve Grafik Tasarım | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-14-7

Türkçe Çeviri © Elif Nihan Akbaş, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Tahereh Mafi, 201

Sertifika No: 44603

Bu eserin yayın hakları Libris Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Ltd. Yay. Paz. Ti. Şirketler grubu markasıdır
Cihangir Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Fax: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com - info@yabanciyayinlari.com - www.ilkmedia.com

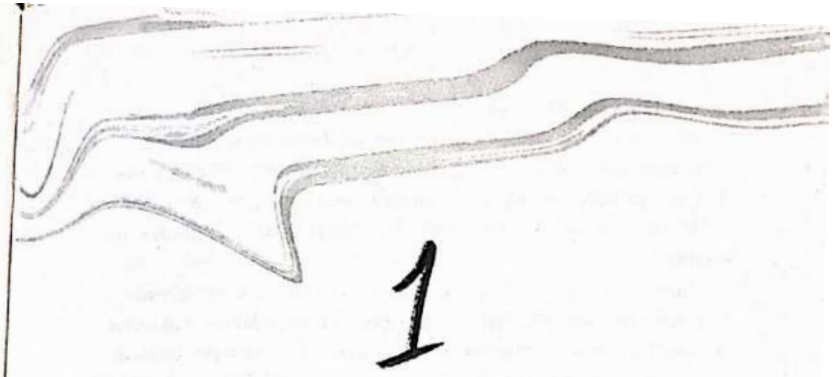
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1 Zeytinburnu - İstanbul
(0212) 613 30 06
Sertifika No: 48125

YABANCI

TAHEREH MAFI

Sonsuz İhtimaller Denizi

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

1

DURMADAN TAŞINIYOR GİBİYDİK, hep daha iyiye, hep hayatlarımızı iyileştirmeye, falan filan. Bu duygusal sarsıntıyla baş edemiyordum. O kadar çok ilkokul ve ortaokul değiştirmiştim ki artık adlarını bile aklımda tutamıyordum ama bu habire lise değiştirip durma meselesi yok mu, ölmek istiyordum. İki yıldan kısa bir süre içinde üçüncü lisemdi ve hayatım aniden öyle bir saçmalık karmaşasına dönmüştü ki bazen kendimde dudaklarımı kıpırdatacak gücü bile bulamıyordum. Konuşur ya da çığlık atarsam öfkemin açık ağzımın iki yanından tutup beni ortadan ikiye böleceğinden endişeleniyordum.

Ben de bir şey söylemedim.

Boğucu bir sıcak ve ara sıra hafif bir esintiden ibaret olan ağustosun sonuydu. Kolalanmış sırt çantaları, katı kot kumaşlar ve taze plastik gibi kokan çocuklarla çevrelenmiştim. Çocuklar mutlu görünüyordu.

İç çekip dolabımı sertçe kapadım.

Bugün benim için başka bir şehirde, başka bir lisenin ilk gününden ibaretti ve yeni bir okulda boy gösterdiğimde her zaman ne yapıyorsam yine onu yaptım: İnsanlara bakmadım. İnsanlar

sürekli bana bakıyorlardı ve ben de onlara bakarsam bunu benimle konuşmaya bir davet olarak algılıyor, konuştuklarındaysa neredeyse her zaman saldırgan ya da aptalca ya da her ikisi birden sayılabilecek şeyler söylüyorlardı. Ben de uzun zaman önce onlar yokmuş gibi davranmanın daha kolay olacağına karar vermiştim.

Günün ilk üç dersini önemli bir mevzu olmaksızın atlatmayı başarmıştım ama okulun içinde yolumu bulma konusunda hâlâ mücadele hâlindeydim. Bir sonraki dersim belli ki kampüsün diğer ucundaydı ve ben tam nerede olduğumu anlamaya çalışırken –yeni ders programımla oda numaralarını karşılaştırırken– son zil çaldı. Şaşkınlığımı atıp da saate baktığımda etrafımdaki öğrenci kalabalığı birden yok olmuştu. Upuzun, bomboş bir koridorda, ders programımın çıktısı bir yumruğumun arasında buruşmuş hâlde dikiliyordum. Gözlerimi sımsıkı yumup fısıltıyla bir küfür savurdum.

Bir sonraki dersimin sınıfını nihayet bulduğumda yedi dakika geç kalmıştım. Kapıyı ittirerek açmamla menteşeler hafifçe gıcırdadı ve öğrenciler sandalyelerinde bana doğru döndü. Öğretmen, ağzı bir sesin etrafını sarmış hâlde sustu, yüzü bir ifadeden diğerine geçerken donup kalmış gibiydi.

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

Bütün sınıf bana bakarken gözlerimi başka tarafa çevirdim. En yakınımdaki boş yere geçtim ve hiçbir şey söylemedim. Çantamdan bir defter çıkardım, elime bir kalem aldım. Nefes bile almıyor; o ânın geçmesini, insanların önlerine dönmesini, öğretmenimin yeniden konuşmasını bekliyordum. O da aniden boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

"Her neyse, dediğim gibi, müfredatımızda epeyce zorunlu okuma var ve burada yeni olanlar" –tereddüt etti, elindeki isim listesine baktı– "okulumuzun yoğun ve, ah, beklentisi yüksek ders programına alışkın olmayabilir." Durdu. Yine tereddütte kaldı. Gözlerini kısarak elindeki kâğıda baktı.

Sonra, sanki aniden aklına gelmiş gibi, "Şimdi –eğer yanlış telaffuz ediyorsam özür dilerim– ama bu... *Sharon* mu?" dedi. Başını kaldırdı ve doğruca gözlerimin içine baktı.

"Shirin," dedim.

Öğrenciler yeniden dönüp bana baktılar.

"Ah." Öğretmenim Bay Webber, adımı bir kez daha telaffuz etmeyi denemedi. "Hoş geldin."

Cevap vermedim.

"Evet." Gülümsedi. "Burası ileri seviye edebiyat sınıfı."

Duraksadım. Böyle net bir ifade karşısında ne söylememi beklediğinden emin değildim. Sonunda, "Evet?" dedim.

Başını hafifçe salladı, ardından kahkaha attı ve "Tatlım, yanlış sınıfta olabilirsin," dedi.

Ona, bana *tatlım* dememesini söylemek istedim. Hatta genel bir kural olarak benimle hiç konuşmamasını. Ama bunun yerine, "Doğru sınıftayım," dedim ve buruşmuş ders programımı uzattım.

Bay Webber gülümsemeye devam ederken başını iki yana salladı. "Endişelenme, bu senin hatan değil. Yeni öğrencilerin başına gelir böyle şeyler. Ama ESL* ofisi hemen alt kat–"

"Doğru sınıftayım, tamam mı?" Sözcükler ağzımdan niyetlendiğimden daha kuvvetli çıkmıştı. "Doğru sınıftayım."

Bu saçmalığı her seferinde yaşıyordum.

İngilizcemin aksansız olmasının önemi yoktu. İnsanlara tekrar tekrar burada, *Amerika'da* doğduğumu ve İngilizcenin anadilim olduğunu, İran'daki kuzenlerimin Farsçayı çat pat ve Amerikan aksanıyla konuştuğum için benimle sürekli dalga geçtiğini söylememin önemi yoktu; hiç fark etmiyordu. Herkes ayağımın tozuyla yabancı bir ülkeden geldiğimi varsayıyordu.

Bay Webber'in gülümsemesi zayıfladı. "Ah," dedi. "Tamam."

Etrafımdaki çocuklar gülmeye başlayınca yüzümün yandığını hissettim. Önüme bakarak boş defterimin rasgele bir sayfasını açtım ve bu hareketimin sohbeti sonlandırmasını umdum.

* ESL (English for Second Language): İkinci Dil Olarak İngilizce ifadesinin kısaltması. –çn

Ama Bay Webber ellerini kaldırdı ve "Dinle bak... ben, şahsen senin kalmanı isterim, tamam mı? Ama bu gerçekten ileri düzey bir ders ve İngilizcenin gayet iyi olduğundan emin olsam da yine de..."

"İngilizcem," dedim, "*gayet iyi* falan değil. İngilizcem gayet taşaklı."

Dersin geri kalanını müdürün odasında geçirdim.

Bu okulda öğrencilerden beklenen davranışlar konusunda sert bir konuşma dinledim ve kasti olarak düşmanca davranacak ve işbirliğine yanaşmayacaksam burasının belki de bana göre bir okul olmayabileceği konusunda uyarıldım. Sonra derste kaba bir dil kullandığım için alıkonuldum. Müdür bana bağırırken öğle tatili zili çaldı, böylece nihayet gitmeme izin verince eşyalarımı toplayıp sıvıştım.

Bir yere varmak için acelem yoktu; yalnızca insanlardan uzak olmaya bakıyordum. Öğle yemeğinden sonra girmem gereken iki ders daha vardı ama kafamın kaldırabileceğinden emin değildim; o gün için aptallık eşiğini çoktan aşmıştım.

Telefonum titreştiğinde bir tuvalet bölmesinde yemek tepsimi kucağıma yerleştirmiş, ellerimle başımı mengene gibi kavramıştım. Abimdi.

ne yapıyorsun?
öğle yemeği
saçma. nerede saklanıyorsun?
tuvalette
ne? neden?
37 dakika boyunca başka ne yapacaktım? insanlara mı bakacaktım?

Sonra bana o lanet tuvaletten çıkıp onunla birlikte yemek yememi söyledi; görünüşe bakılırsa, okul ona o güzel yüzünü kutlamak için yepyeni arkadaşlarla dolu bir hoş geldin paketi göndermişti ve ben de saklanmak yerine ona katılmalıydım.

gerek yok, sağ ol, yazdım.

Sonra yemeğimi çöpe döküp zil çalana kadar kütüphanede saklandım.

Abim benden iki yaş büyüktü; çoğunlukla aynı dönemde aynı okulda olurduk. Ama o taşınıp durmaktan benim kadar nefret etmiyordu; yeni bir şehre taşındığımızda acı çekmiyordu. Abimle aramda iki büyük fark vardı: Birincisi, abim aşırı yakışıklıydı ve ikincisi, alnında yanıp sönen metaforik bir DİKKAT, TERÖRİST YAKLAŞIYOR levhasıyla dolaşmıyordu.

Dalga geçmiyorum, kızlar okulun çevresinde abimi görmek için sıraya girerdi. O hep yeni hoş çocuktu. İlgi çekici bir geçmişi ve ilgi çekici bir ismi olan ilgi çekici çocuk. Tüm o güzel kızların deneysel ihtiyaçlarını tatmin etmek ve günün birinde ailelerine isyan etmek için kaçınılmaz olarak kullanacağı yakışıklı, egzotik çocuktu. Onunla ve arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyemeyeceğimi zor yoldan öğrenmiştim. Ne zaman kuyruğumu kıstırıp ve gururumu çöpe atıp yanına gitsem, yeni hanım arkadaşlarının bana iyi davranmalarının tek sebebinin abime ulaşmak için beni kullanmak istemeleri olduğunu anlamam yalnızca beş saniye sürerdi.

Tuvalette yemeyi tercih ederdim.

Kendime umurumda olmadığını söylüyordum ama belli ki umurumdaydı. Olmak zorundaydı. Haber bültenleri nefes almama bile izin vermiyordu. Geçen sonbaharda, birinci sınıfa başlamama iki hafta kala 11 Eylül olayları yaşanmıştı ve birkaç hafta sonra okuldan eve dönerken iki çocuk bana saldırmıştı. En kötüsü de, inkârdan silkinip kurtulmam günler sürmüştü; günlerce *neden* diye düşünmüştüm. Olayın açıklamasının çok daha karmaşık bir şey olacağını; yaptıklarına sebep olan o saf, kör nefretten fazlası çıkacağını ummayı sürdürmüştüm. İki yabancının beni eve kadar takip etmesinin, başımdaki örtüyü söküp almalarının ve beni onunla boğmaya kalkmalarının başka bir nedeni olsun istemiştim. Herhangi birinin benim yapmadığım bir şey için bana böylesine şiddetli bir öfke duymasını anlayamıyordum. Öyle ki

gündüz vakti caddede yürürken bana saldırmaya hakları olduğunu düşünmüşlerdi.

Bunu anlamayı *istemiyordum*.

Ama öyleydi işte.

Buraya taşındığımızda pek bir beklentim yoktu ama bu okulun da bir öncekinden daha iyi olmadığını görmek yine de üzücüydü. Başka bir küçük kasabaya sıkışıp kalmış, benimkine benzer yüzleri yalnızca akşam haberlerinde gören ve onlardan nefret eden insanlarla dolu bir evrene düşmüştüm. Yeni bir okula alışmak için geçen o yorucu, yalnız aylardan nefret ediyordum; etrafımdaki çocukların benim ne korkutucu ne de tehlikeli olduğumu anlamalarının bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyordum; insan içinde yanıma oturabilecek kadar cesur tek bir arkadaş edinebilmenin acayip dokunaklı, ruh emici bir çaba gerektirmesinden nefret ediyordum. Bu korkunç döngüyü o kadar çok farklı okulda, o kadar çok kez yaşamak zorunda kalmıştım ki bazen gerçekten başımı bir duvara vurmak istiyordum. Artık dünyadan tek istediğim tamamen fark edilmez olmaktı. Bir odada ilerlerken kimsenin sana bakmamasının nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum. Ama kampüsteki tek bir bakış bile yavaş yavaş filizlenmiş herhangi bir umudu söndürmeye yetiyordu.

Öğrenciler çoğunlukla, hemen hepsi basketbola âşıkmış gibi görünen iki bin kişilik homojen bir yapı oluşturuyordu. Henüz sezona bile başlamamış olan takımı tebrik eden onlarca posterin –ve ön kapıda dalgalanan devasa bir flamanın– yanından geçmiştim şimdiden. Koridorların duvarlarına kocaman, siyah-beyaz sayılar yazılmıştı. Geçenler için sezonun ilk maçına kadar gün sayıyordu.

Ben basketbolla ilgilenmiyordum.

Onun yerine insanların bugün bana söyledikleri aptalca şeyleri sayıyordum. Bir sonraki dersime yol alana dek on dörtte kalmıştım ve koridorda yanımdan geçen bir çocuk başıma o şeyi altına bomba saklamak için mi taktığımı sordu. Onu sallamadım. Ardından arkadaşı belki de gizli kel olduğumu söyledi. Onu da sallamadım. Sonra bir üçüncüsü muhtemelen aslında erkek olduğumu ve bunu gizlemeye çalıştığımı söyleyince nihayet hepsine siktirip gitmelerini söyledim. Bu sırada bu mükemmel hipotezleri konusunda birbirlerini tebrik ediyorlardı. O bok parçalarının neye benzediklerine dair bir fikrim yoktu çünkü onlara hiç bakmamıştım ama bir sonraki dersin sınıfına erkenden gitmiş, karanlıkta diğerlerinin gelmesini beklerken aklımdan on yediyi geçiriyordum. *On yedi.*

Bunlar –yabancılardan düzenli olarak duyduğum bu zehirli laflar– başörtüsü takmanın kesinlikle en kötü tarafıydı. En iyi tarafıysa, öğretmenlerimin müzik dinlediğimi görememesiydi.

Kulaklıklarım için mükemmel bir kılıf oluşturuyorlardı.

Müzik, günümün çok daha kolay geçmesini sağlıyordu. Okul koridorlarında yürümek bir şekilde daha kolaydı; sürekli yalnız oturmak daha kolaydı. Kimsenin müzik dinlediğimi anlayamamasını seviyordum ve kimse farkında olmadığı için kapamamı söyleyen de yoktu. Bana söylediklerini yarım yamalak dinlediğimin farkında olmayan öğretmenlerle bir sürü konuşma yaptım; bu bir şekilde beni mutlu ediyordu. Müzik, ikinci bir iskelet gibi dik tutuyordu beni; kendi kemiklerim dimdik duramayacak kadar titrediğinde ona tutunuyordum. Müziğimi abimden çaldığım iPod'da dinlerdim hep ve şimdi de –tıpkı geçen yıl, bu aleti ilk aldığında yaptığım gibi– kendi boktan filmimin müziklerini dinler gibi sınıfa doğru ilerledim. Bana açıklanamaz bir umut aşılıyordu.

Günün son dersi için sınıf nihayet toplandığında, sessize aldığım öğretmenimi dinliyordum. Zihnim oradan oraya geziniyordu, bir an önce kaçma arzusuyla saate bakıp duruyordum. Bugün, kafamdaki boşluğu Fugees dolduruyordu ve kalemkutuma bakıyor, onu elimde çevirip duruyordum. Uçlu kalemlere bir düşkünlüğüm vardı. Güzel olanlarına. Aslında dört taşınma öncede kalmış eski bir arkadaştan aldığım küçük bir koleksiyonum da vardı. O kalemleri bana Japonya'dan getirmişti ve ben onlara vurulmuştum. Kalemler kibar ve renkli ve parıltılıydı. Üstelik bir

dizi sevimli silgiyle ve üzerinde bir koyun çizimi olan bu kalem-kutusuyla gelmişlerdi. Koyun, *Koyun olduğum için beni hafife alma*, diyordu. Bunu hep çok komik ve tuhaf bulmuştum. Hafif bir gülümsemeyle bunları düşünürken biri omzuma dokundu. Sert bir dokunuştu.

Arkamı dönerken, "Ne?" dedim ama sesim kazara fazla yüksek çıkmıştı.

Çocuğun biriydi. İrkilmiş görünüyordu.

"Ne?" dedim bu kez sessizce, öfkelenmiştim.

Bir şey söyledi ama onu duyamadım. Cebimden iPod'u çıkarıp durdurma tuşuna bastım.

"Ha!" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Gülümsedi ama kafası karışmış gibiydi. "Sen müzik mi dinliyorsun orada?"

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, yok, yok. Sadece kitabım omzuna çarptı da. Yanlışlıkla. Özür dilemeye çalışıyordum."

"Tamam." Tekrar önüme döndüm ve müziği açtım.

Gün geçti.

İnsanlar ismimi katletti, öğretmenler benimle ne halt edeceklerini bilemedi, matematik öğretmeni yüzüme bakıp bu ülkeyi sevmeyen insanların geldikleri yere geri dönmesi gerektiğine dair beş dakikalık bir konuşma yaptı ve ben o sırada ders kitabıma o kadar çok baktım ki ikinci dereceden denklemleri kafamdan atmam günler sürecekti.

Sınıf arkadaşlarımın hiçbiri benimle konuşmadı. Biyoloji kitabıyla yanlışlıkla omzuma vuran çocuk hariç.

Keşke hiçbiri umurumda olmasaydı.

O gün eve doğru yürürken hem rahatlamış hem de keyifsiz bir ruh hâli içindeydim. Beni kalp kırıklıklarından koruyacak duvarları örmek içimden pek çok şeyi söküp atmıştı ve her günün sonunda bu duygusal çaba yüzünden öyle tükenmiş oluyordum ki bütün bedenim titriyordu. Başımdaki bu ağır, kederli pustan kurtulmaya çalışarak, beni eve taşıyacak uzun kaldırıma doğru ilerlerken bir araba yavaşladı ve içinden bir kadın artık Amerika'da olduğumu ve ona göre giyinmem gerektiğini haykırdı. Ama ne bileyim, o kadar yorgundum ki öfkelenecek enerjiyi bulamadım. Kadın uzaklaşırken ona ortaparmağımı gösterdiğimde bile.

Tek düşünebildiğim, *İki buçuk yıl daha*, oldu.

İki buçuk yıl sonra lise dedikleri bu panoptikondan, insan dedikleri bu canavarlardan kurtulacaktım. Bu ahmaklar kurumundan kaçmayı çaresizce bekliyordum. Üniversiteye gitmek, kendi hayatımı kurmak istiyordum. O zamana kadar tüm bunları atlatabilirsem tabii.

2

ASLINDA AİLEM, İNSANLIĞIN olup olabileceği en müthiş kişilerdi. Benim hayatımı –ve tabii abiminkini– daha iyi hâle getirmek için bütün gün çalışıp didinen gururlu İran göçmenleriydiler. Her taşınmamız bizi daha iyi bir mahalleye, daha büyük bir eve, daha iyi gelecek olanakları sunan daha iyi bir okul bölgesine götürdü. Annemle babam mücadeleden asla vazgeçmediler. Çabalamayı asla bırakmadılar. Beni sevdiklerini biliyordum. Ama şunu bilmelisiniz ki öte yandan da benim önemsiz olduğunu düşündükleri mücadelelerimi asla anlamadılar.

Ailem hiçbir zaman öğretmenlerimle konuşmadı. Bir kere bile okulumu aramadılar. Hiçbir zaman oğulları suratıma taş attığı için başka bir çocuğun annesini çağırma tehdidi savurmadılar. İnsanlar, kendimi bildim bileli, yanlış bir adım/ırkım/dinim olduğu ve yanlış sosyoekonomik statüde bulunduğum için benimle dalga geçip durdular ama benim hayatım, annemlerin yetişme şartlarına kıyasla o kadar rahattı ki neden her sabah şarkılar söyleyerek uyanmadığımı gerçekten anlayamıyorlardı. Babamın kendi hikâyesi o kadar akıl almazdı ki –on altı yaşında bir başına evinden kaçıp Amerika'ya gelmiş– Vietnam'daki savaşa gitmek

üzere askere alındığı kısım parlak bir nokta gibi görünüyordu. Çocukken anneme okuldaki insanların bana kaba davrandıklarını söylediğimde başıma vurur ve bana bir savaşla gerçek bir devrimi nasıl atlattığını, on beşindeyken birilerinin sokağın ortasında kafasını yarıp en iyi arkadaşını da bir balık gibi deştiklerini anlatırdı ve "Hey, neden Cheerios'unu yiyip her şeyi zamana bırakmıyorsun, seni kıymet bilmez Amerikan veledi," derdi.

Ben de Cheerios'umu yerdim. Meseleyi de dile getirmezdim.

Annemle babamı seviyordum, gerçekten seviyordum. Ama onlarla kendi acılarımı hiç konuşmadım. Öğretmenlerin size yalnızca kötü şeyler *söylediği* ve *gerçekten* eşek sudan gelinceye kadar dövmediği bir okula gidecek denli şanslı olduğunuzu düşünen bir anne babadan anlayış görmeniz mümkün değildi.

Ben de hiçbir şey anlatmamaya başladım.

Okuldan eve gelir, annemle babamın günümün nasıl geçtiğine dair sorularını geçiştirirdim. Ödevlerimi yapar, kendimi oyalayacak bir şeyler bulurdum. Bir sürü kitap okudum. Çok klişe, biliyorum. Yalnız çocuk ve kitapları. Ama abimin odama girip de kafama bir *Harry Potter* nüshası atarak, "Bunu okulda kazandım, senin seveceğin bir şeye benziyor," dediği gün, hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Yalnızca kâğıtların üzerinde yaşamayan az sayıdaki arkadaşım paramparça anılara dönüşmüştü ve o anılar da hızla siliniyordu. Taşınmalarımız sırasında bir sürü şey kaybetmişimdir –eşyalar, zımbırtılar, nesneler– ama hiçbiri insanları kaybetmek kadar can yakmıyordu.

Her neyse, genellikle kendi başıma takılırdım.

Oysa abim her zaman meşguldü. Eskiden epey yakındık, birbirimizin en yakın arkadaşıydık ama sonra o bir sabah uyandı ve kendisinin havalı ve yakışıklı olduğunu, benimse olmadığımı ve hatta varlığımın bile insanları korkuttuğunu keşfetti. Sonra da, bilmiyorum işte, koptuk. Bilinçli bir şey değildi. Onun görüşeceği bir sürü insan, yapacağı bir sürü şey, arayacağı bir sürü kız vardı; benimse yoktu. Abimi severdim ama. Hem de çok severdim. Beni öfkeden küplere bindirmediği zamanlarda iyi bir çocuktu.

Yeni okulumdaki ilk üç haftamı, anlatılmaya değecek çok az şey yaşayarak atlattım. Heyecansızdı. Sıkıcıydı. İnsanlarla en temel düzeyde, yalnızca göstermelik etkileşimlerde bulundum ve zamanımın çoğunu müzik dinleyerek geçirdim. Okuyarak. *Vogue* sayfalarını karıştırarak. Paramın asla yetmeyeceği karmaşık modaya cidden düşkündüm ve hafta sonlarımı ikinci el kıyafetler satan mağazalarda, podyumda en beğendiğim parçalara benzeyen; sonradan, yatak odamın sessizliğinde yeniden yaratmaya çalışacağım kıyafetler bulmaya çalışarak geçiriyordum. Dikiş makinesinde vasattım; elle dikişte daha iyi iş çıkarıyordum. O zaman bile iğneleri kırıp duruyor, yanlışlıkla kendimi deliyor ve okula parmaklarımda bir sürü yara bandıyla giderek öğretmenlerimin bana her zamankinden daha tuhaf bakışlar atmasına neden oluyordum. Yine de aklımı dağıtıyordu. Henüz eylülün ortalarıydı ve şimdiden okulu belli belirsiz de olsa iplemek konusunda mücadele veriyordum.

Panoptikondaki neşe dolu bir günün daha ardından kendimi kanepeye attım. Annemler henüz işten dönmemişti ve abimin nerede olduğunu da bilmiyordum. İç geçirerek televizyonu açtım ve başörtümü çıkardım. Atkuyruğumu çözdüm ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. Sonra yeniden kanepeye yerleştim.

TV'de her öğleden sonra tam da o saatte *Matlock*'un tekrar yayınları oluyordu ve onları sevdiğimi sesli olarak itiraf etmekten utanmıyordum. *Matlock*'u seviyordum. Daha ben doğmadan çekilmiş bir diziydi ve suç davalarını tonlarca para karşılığında çözen Matlock adındaki cidden yaşlı ve oldukça pahalı bir avukatla ilgiliydi. Artık yalnızca ihtiyarlar tarafından hatırlansa da bu beni rahatsız etmiyordu. Çoğu zaman kendimi genç bir bedene hapsolmuş yaşlı bir ruh gibi hissediyordum zaten; Matlock benim kafadandı. Görüntüyü tamamlamak için tek ihtiyacım bir kâse kuru erik ya da bir bardak elma püresiydi ve acaba buzdolabımızda bir zula olabilir mi diye düşünürken abimin eve geldiğini duydum.

Önce üzerinde pek düşünmedim. Evin içine doğru seslendi ve ben de öylesine bir gürültü çıkardım; Matlock harikalar yarattığından başımı çevirme zahmetine giremezdim.

"Hey, beni duymadın mı?"

Başımı kaldırdım. Abimin yüzünü gördüm.

"Birkaç arkadaşımı getirdim," diyordu ve o zaman bile tam olarak anlamamıştım. Çocuklardan biri oturma odasına girene kadar da anlamadım. Ayağa o kadar hızlı kalktım ki neredeyse düşüyordum.

"*Neler oluyor*, Navid?" diye tısladım ve başörtümü kaptım. Normalde takması epey rahat olan konforlu, paşmina bir şaldı ama o sırada iyice öfkelenmiştim ve parmaklarım birbirine dolanıyordu. Örtü her nasılsa başımın üzerinden kayıp gitti. Çocuk yalnızca gülümsedi.

"Ah, endişelenme," dedi hızla. "Benim yüzde seksenim falan gey."

"Ne hoş," dedim rahatsız bir şekilde. "Ama bu seninle ilgili değil."

"Bu, Bijan," dedi Navid, beni ve İranlı olduğu açıkça belli olan çocuğu başıyla işaret ederken kahkahasını güçlükle bastırıyordu. Çocuğun Acem olduğu o kadar açıktı ki neredeyse inanamıyordum; bu kasabada başka bir Ortadoğulu olabileceğini düşünmemiştim. Ama Navid artık yüzüme yüzüme gülüyordu ve oldukça gülünç görünüyor olabileceğimi o an fark ettim. Orada öylece durmuştum ve başörtüm başımın üzerinde tuhaf bir şekilde toplanmıştı. "Carlos ve Jacobi..."

"Hoşça kalın."

Üst kata koştum.

Yatak odamı arşınlayıp dururken birkaç dakika boyunca olayın ne kadar utanç verici olduğunu düşündüm. O şekilde savunmasız yakalandığım için kendimi öfkeli ve aptal hissediyordum ama sonunda, her ne kadar olay utanç verici olsa da, yukarıda saatlerce aç biilaç saklanmamı gerektirecek kadar da utanç verici olmadığına karar verdim. Saçlarımı tekrar topladım, kendimi

dikkatle toparladım –örtümü iğneyle tutturmayı sevmediğimden genellikle başımın etrafına gevşekçe sarar, uzun uçlarını omuzlarımdan atardım– ve tekrar ortaya çıktım.

Oturma odasına girerken kanepede dört çocuğun oturduğunu ve kilerimizdeki her şeyi yediklerini fark ettim. İçlerinden biri gerçekten bir paket kuru erik bulmuştu ve o sırada hepsini ağzına tıkmakla meşguldü.

"Hey." Navid başını kaldırıp baktı.

"Selam."

Kuru erikleri yiyen çocuk bana baktı. "Küçük kız kardeş sensin demek?"

Kollarımı kavuşturdum.

"Bu, Carlos," dedi Navid. Sonra başıyla, tanışmadığım diğer çocuğu işaret etti. Cidden acayip uzun, siyahi bir çocuktu. "Bu da Jacobi."

Jacobi bana doğru bakmadan coşkuyla el salladı. Teyzemin anneme İran'dan gönderdiği güllü helvanın tamamını yiyordu. Yediği şeyin ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim.

Ergen oğlanların doymak bilmez iştahları karşısında her zaman olduğu gibi hayrete düşmüştüm. Bu, midemi öyle bir bulandırıyordu ki ifade edebilmem mümkün değildi. Navid o sırada hiçbir şey yemeyen tek çocuktu. Onun yerine şu mide bulandırıcı protein karışımlarından birini içiyordu.

Bijan beni tepeden tırnağa süzdü ve "Daha iyi görünüyorsun," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Burada ne kadar takılacaksınız?"

"Kabalık etme," dedi Navid dönüp bakmadan. Dizlerinin üzerine çökmüş, VCR'la uğraşıyordu. "Çocuklara *Breakin'* izletmek istiyorum."

Biraz şaşırmıştım.

Breakin' benim en sevdiğim filmlerden biriydi.

Takıntımızın tam olarak nasıl başladığını hatırlamıyordum ama abimle ikimiz break dans videolarını hep sevmiştik. Break

dansla ilgili filmler... Dünyanın her tarafından, saatler süren break dans yarışmaları... Her ne olursa. İkimizin de hoşlandığı bir şeydi bu –bu unutulmuş spora duyduğumuz sevgi– ve sıklıkla günün sonunda bizi bir araya getirirdi. *Breakin'* denen filmi birkaç sene önce bit pazarında bulmuştuk ve hiç değilse yirmi defa izlemiştik.

"Neden?" diye sordum. Bir koltuğa oturarak bacaklarımı altıma topladım. Hiçbir yere gitmeyecektim. *Matlock*'tan daha fazla keyif aldığım bir şey varsa o da *Breakin'* filmiydi. "Olay ne?"

Navid bana dönüp gülümsedi. "Bir break dans ekibi kurmak istiyorum."

Ona baktım. "Ciddi misin?"

Navid'le daha önce pek çok kez konuşmuştuk bunu: Break dans yapmak –gerçekten öğrenip sahnelemek– nasıl olurdu diye ama bu konuda gerçekten bir şey yaptığımız olmamıştı. Bu, yıllardır düşündüğüm bir şeydi.

Navid ayağa kalktı. Tebessümü daha da büyüdü. Benim delice heyecanlandığımı görmüştü, biliyordum. "Var mısın?"

"Siktir, tabii," dedim usulca.

Annem de tam o sırada odaya girdi ve tahta bir kaşıkla bitkince başımın arkasına vurdu.

"*Fosh nadeh*," diye çıkıştı. *Küfür etme.*

Başımın arkasını ovaladım. "Lanet olsun, anne," dedim. "Bok gibi acıdı."

Başımın arkasına bir daha vurdu.

"*Lanet olsun.*"

"Bunlar kim?" dedi ve başıyla abimin yeni arkadaşlarını işaret etti.

Annem, çocukların şimdiye kadar yediklerinin envanterini hızlıca çıkarırken Navid de hepsini hızla tanıttı. Annem başını iki yana salladı. "*Een chiyeh?*" dedi. *Bu nedir?* Sonra İngilizceye geçti: "Bu yemek değil ki."

"Elimizde sadece bu vardı," dedi Navid ona. Ki kısmen doğruydu. Annemler eve asla abur cubur almazdı. Etrafta cipsler ya

da bisküviler bulunmazdı. Atıştırmalık bir şeyler istediğimde annem bana bir salatalık uzatırdı.

Annem, Navid'in yorumu karşısında dramatik bir şekilde iç çekti ve bizim için gerçek bir yemek ayarlamaya başladı. Sonra da bunca zamanını çocuklarına nasıl yemek pişirileceğini öğretmekle harcayışına ve yarın işten eve döndüğünde birileri onun için yemeği hazırlamamış olursa ikimizin de kıçını tekmeleyeceğine dair Farsça bir şeyler söyledi; şaka yaptığından emin olma oranım yalnızca yüzde kırktı.

Navid kızmış görünüyordu ve annem bana dönüp, "Okul nasıldı?" diye sorduğunda abimin hâline kahkaha atmak üzereydim.

Ama annemin sorusu yüzümdeki gülüşü hızla silip süpürdü. Gerçi sosyal hayatımı sormadığını biliyordum. Annem notlarımı öğrenmek istiyordu. Okula başlayalı daha bir ay bile olmamıştı ve annem şimdiden notlarımı sormaya başlamıştı.

"Okul iyi," dedim.

Başını onaylarmış gibi salladı, sonra da gitti. Sürekli hareket hâlindeydi, bir şeyler yapıyor, hayatta kalmaya çalışıyordu.

Abime döndüm. "Eee?"

"Yarın," dedi, "okuldan sonra buluşacağız."

"Ve eğer bizi idare edecek bir öğretmen de bulursak," dedi Carlos, "kampüste resmî bir kulüp bile kurabiliriz."

"Güzel." Sevinçle abime baktım.

"Aynen, değil mi?"

"Eee, şey, küçük bir detay," dedim kaşlarımı çatarak. "Belki unutmuş olabileceğiniz bir şey..."

Navid bir kaşını kaldırdı.

"Bize kim break dans öğretecek?"

"Ben," dedi Navid ve gülümsedi.

Abimin odasında zeminin yarısını kaplayan bir göğüs presi vardı. Bir çöpün yanında parçalanmış ve paslanmış hâlde bulmuştu ve eski evlerimizden birine taşıyıp tamir etmiş, sprey boyayla boyamış ve yavaş yavaş ona uygun ağırlık dizileri toplamıştı. O

şeyi taşındığımız her yere peşinden sürüklerdi. Abim antrenman yapmayı seviyordu. Koşmayı. Boks yapmayı. Çok pahalı gelmeye başlayana kadar jimnastik dersleri de aldı ve sanırım gizliden gizliye kişisel antrenör olmak istiyordu. On iki yaşından beri antrenman yapıyordu; epey kaslıydı ve bir gram vücut yağı yoktu. Bunu biliyordum çünkü vücut yağ oranı konusunda beni düzenli olarak bilgilendirmeyi seviyordu. Bir keresinde, "Aferin sana," demiştim ve kolumu çimdikleyip dudaklarını büzmüş ve "Hiç fena değil ama daha çok kas yapabilirsin," demiş, o günden sonra da beni o göğüs presinde onunla birlikte çalışmaya zorlamıştı.

İşte bu nedenle, bize nasıl break dans yapılacağını öğreteceğini söylediğinde ona inandım.

Ama işler iyice tuhaf bir hâl almak üzereydi.

3

ÇOK SIK KARŞILAŞILIR, değil mi? Lisede? Laboratuvar partnerleri. O saçmalık. O saçmalıktan *nefret ediyordum.* Benim için tam bir çileydi. Birlikte çalışacak kimsenin olmaması, dersin sonunda bir partnerin olmadığını söylemek için öğretmenle sessizce konuşup kendi başına yapabileceğini söylemek, bunun mümkün olup olmadığını sormak ve onun da "hayır" deyip keyifle gülümsemesi, seni baş başa çalışma konusunda aşırı hevesli bir çifte üçüncü kişi olarak ekleyerek sana iyilik yaptığını düşünmesi acayip tuhaf, acı verici bir utançtı. Tanrım!

Ama bu kez öyle olmadı.

Bu kez Tanrı gökleri araladı ve oturduğumuz yerlere göre rasgele çiftler atayan öğretmene biraz mantık bahşetti. Kendimi okulun ilk günü biyoloji kitabıyla omzuma vuran çocukla, ölü bir kedinin derisini yüzme görevinde birlikte bulmam böyle oldu.

Çocuğun adı Ocean'dı.

İnsanlar yüzüme bakıp tuhaf bir adım olmasını beklerdi ama bu çocuğun Barbie'nin Ken'ini andıran suratına bakınca, adının okyanus olmasını hayatta beklemezdim.

"Annemle babam tuhaf tipler," dedi açıklama olarak.

Omuz silktim.

Ölü kedinin derisini sessizlik içinde yüzdük zira acayip tiksindirici bir işti, kimse formaldehit kokan sırılsıklam bir eti kesme tecrübesini aktarmak istemezdi ve benim tek düşünebildiğim, lisenin ne kadar aptalca olduğu ve burada ne bok yediğimiz, ah, Tanrım, bu aşırı aşırı mide bulandırıcı şeyi neden yapmamız gerektiğiydi ve iki ay boyunca aynı ölü kedi üzerinde çalışacağımızı aklım almıyordu...

"Fazla uzun kalamam ama okuldan sonra biraz vaktim var," dedi Ocean. Pat diye söylemiş gibi gelmişti ama az sonra aslında bir süredir konuştuğunu fark ettim. Fakat ben elimdeki ince neştere o kadar odaklanmıştım ki fark etmemiştim.

Başımı kaldırdım. "Pardon?"

Laboratuvar kâğıdını dolduruyordu. "Bugünkü bulgularla ilgili bir rapor yazmamız gerekiyor," dedi, sonra başını kaldırıp saate baktı. "Ama zil çalmak üzere. O yüzden işi muhtemelen okuldan sonra bitirebiliriz." Bana baktı. "Uyar mı?"

"Ah, şey. Okuldan sonra görüşemeyiz."

Ocean'ın kulakları hafifçe kızardı. "Ah," dedi. "Tamam. Anladım. Sen... Eğer iznin yoksa, yani..."

"Hey," dedim gözlerimi kocaman açarak. "*Hey.*" Başımı iki yana salladım, ellerimi yıkadım ve iç çektim.

"Hey ne?" dedi sessizce.

Ona baktım. "Dinle, hayatımın neye benzediğine dair kafanda neler kurdun bilmiyorum ama ailem tarafından bir keçi yığını gibi satılacak falan değilim, tamam mı?"

"Keçi sürüsü," dedi boğazını temizleyerek. "Onlar sürü olur..."

"Ne bok olurlarsa olsunlar, umurumda değil."

İrkildi.

"Sadece, okuldan sonra yapacak işlerim var."

"Ah."

"Yani belki bu işi başka şekilde çözebiliriz," dedim. "Tamam mı?"

"Ah. Tamam. Peki, şey, okuldan sonra ne yapacaksın?"

Soruyu sorduğunda eşyalarımı sırt çantama tıkıyordum ve o kadar hazırlıksız yakalandım ki kalemkutumu düşürdüm. Almak için eğildim. Kalktığımda bana bakıyordu.

"Ne?" dedim. "Neden umursuyorsun?"

Bu kez oldukça rahatsız görünüyordu. "Bilmem."

Ona durumu analiz edecek kadar uzun uzun baktım. Belki de garip aileli Ocean'a biraz fazla yüklenmiş olabilirdim. Kalemkutumu çantama atıp çantanın fermuarını çektim. Çantayı omuzlarıma geçirdim. "Bir break dans ekibine katılıyorum," dedim.

Ocean aynı anda hem kaşlarını çatıp hem de gülümsedi. "Şaka mı bu?"

Gözlerimi devirdim. Zil çaldı.

"Gitmem gerek," dedim.

"Peki laboratuvar işi ne olacak?"

Seçeneklerimi gözden geçirdim ve sonunda telefon numaramı yazıp ona uzattım. "Bana mesaj atabilirsin. Bu gece çalışırız."

Elindeki kâğıt parçasına bakakaldı.

"Ama dikkatli ol," dedim başımla kâğıdı işaret ederek. "Eğer çok fazla mesaj atarsan benimle evlenmek zorunda kalırsın. Dinimin kuralları bunu gerektirir."

Bembeyaz oldu. "Bir saniye. Ne?"

Neredeyse gülümseyecektim. "Gitmem gerek, Ocean."

"Dur... Hayır, cidden... Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Vay canına," dedim, sonra başımı iki yana salladım. "Hoşça kal."

Abim, söz verdiği gibi, tüm bu break dans olayında imza atacak bir öğretmen bulmayı başarmıştı. Haftanın sonuna kadar kulübü resmiyete dökmek için evrak işlerimiz bitmiş olacaktı ki bu da hayatımda ilk defa ders dışı bir aktiviteye katılacağım anlamına geliyordu. Biraz tuhaf hissettirmişti doğrusu. Ders dışı aktiviteler pek benim olayım sayılmazdı.

Yine de sevinçten havalara uçuyordum.

Hep böyle bir şey yapmak istemiştim. Break dans çılgınca hayranlık duyduğum ve hep uzaktan baktığım bir şeydi; kadın break dansçıların yarışmalardaki performanslarını izler, ne kadar da havalı göründüklerini düşünürdüm – ne kadar *güçlü*. Onlar gibi olmak isterdim. Ama break dans, bale gibi bir şey değildi; sarı sayfalardan kursunu arayabileceğiniz bir şey değildi. Break dans okulları falan yoktu, en azından benim yaşadığım yerlerde. Etrafım, bana mükemmel *flare* yapmayı öğretmesi karşılığında ailemden İran yemekleriyle ödeme yapmasını bekleyen emekli break dansçı kaynamıyordu. Navid olmasa ben böyle bir şey yapabilir miydim, bilmiyorum. Bir gece önce bana birkaç yıldır gizlice bir şeyler öğrendiğini ve kendi kendine alıştırma yaptığını itiraf etmişti ve kimseden yardım almadan ne kadar ilerlediğini görünce aklım uçmuştu. İkimiz arasında rüyamızı gerçekten ciddiye alan oydu ve bunu fark etmek hem onun adına gururlanmama hem de kendi adıma hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu.

Navid risk alıyordu.

O kadar sık taşınıyorduk ki artık hiç plan yapamayacakmışım gibi geliyordu bana. Asla bir vaatte bulunmuyor, okul kulüplerine kesinlikle katılmıyordum. Hiç yıllık almamıştım. Hiçbir telefon numarasını ya da sokak adını ezberlememiş, yaşadığım şehirle ilgili kesinlikle gerekli olan şeylerden fazlasını hiç öğrenmemiştim. Bir anlamı yokmuş gibi geliyordu. Navid de aynı şeylerle kendi yöntemleriyle mücadele ediyordu ama artık doğru zamanı beklemekten bıktığını söylemişti. Bu sene mezun oluyordu ve üniversiteye gitmeden ve her şey değişmeden önce break dansa bir şans vermek istiyordu. Onunla gurur duyuyordum.

İlk antrenmanımıza katılırken el salladım.

Okulun spor salonundaki dans odalarından birinde toplanmıştık ve abimin üç yeni arkadaşı, daha önce tanışmış olmamıza rağmen beni baştan aşağı süzdü. Beni değerlendiriyor gibilerdi.

"Eee," dedi Carlos. "Sen de mi break dans yapıyorsun?"

"Henüz değil," dedim kendimi birden mahcup hissederek.

"Bu doğru değil." Abim öne çıkıp bana gülümsedi. "Uprock konusunda fena değil ve altı adımı gayet iyi yapıyor."

"Ama güç isteyen hareketlerin hiçbirini bilmiyorum," dedim.

"Sorun değil. Ben sana öğreteceğim."

Navid'in tüm bu olayı beni gaza getirmek için yapıp yapmadığını da ancak o zaman düşündüm. Belki ben uyduruyordum ama uzun zamandır ilk kez abim tekrar benim abim gibi görünüyordu ve o zamana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Abimde disleksi vardı. Ortaokula geçtiğinde ve her konuda başarısız olmaya başladığında nihayet, okuldan ikimizin de farklı nedenlerle nefret ettiğini idrak etmiştim. Sözcükler ve harfler abim için hiçbir zaman bana ifade ettikleri anlamı ifade etmemişlerdi. İki yıl önce okuldan atılmakla tehdit edilince nihayet bana gerçeği söyledi.

Haykırdı desek daha doğru gerçi.

Annem, ödevlerinde ona yardım etmemi emretti. Bir öğretmen tutabilecek durumda değildik, dolayısıyla bu işi ben yapmalıydım ve öfkelenmiştim. Boş zamanlarımı abime öğretmenlik yaparak geçirmek istemiyordum. O yüzden de abim çalışmayı reddettiğinde öfkelendim.

"Yalnızca soruya cevap ver," diye çıkıştım ona. "Basit bir okuduğunu anlama sorusu. Paragrafı oku ve ne anlattığını birkaç cümleyle özetle. Bu kadar. Atla deve değil ya!"

Reddetti.

Zorladım.

Reddetti.

Ona hakaret ettim.

O da bana hakaret etti.

Sonra ben ona daha çok hakaret ettim.

"Yalnızca şu lanet soruyu cevapla, neden bu kadar tembelsin, *ne sorunun var seni–*"

Sonunda abim patladı.

İşte abimin, benim güzel, zeki abimin sözcükleri ve harfleri benim gibi anlamlandıramadığını öğrendiğim gündü o gün. Bir paragrafı yarım saat boyunca tekrar tekrar, tekrar tekrar okuyor ve yine de ne halt edeceğini çözemiyordu. Cümleleri birleştiremiyordu. Düşüncelerini sözcüklere dönüştürebilmek için çok çabalıyordu.

Ben de ona nasıl yapacağını öğretmeye başladım.

Her gün saatlerce, gece yarılarına kadar çalıştık. Ta ki sonunda kendi başına bir cümle kurana kadar. Aylar sonra paragraflar yazabiliyordu. Bir yıl sürdü ama sonunda kendi araştırma ödevini yazabildi. Kimsenin bilmediği ise, o süre boyunca onun bütün ödevlerini benim yapmış olmamdı. Bütün yazı ödevlerini. O kendi başına yazabilecek hâle gelene kadar onun bütün kompozisyonlarını ben yazdım.

Belki bu da onun teşekkür etme şekliydi. Yani, büyük ihtimalle öyle değildi ama başka ne sebeple bana bu şansı verirdi, bilmiyordum. Topladığı diğer çocuklar –Jacobi, Carlos ve Bijan– başka ekiplerden tecrübeliydi zaten. Hiçbiri uzman değildi ama acemi de sayılmazlardı. En çok çalışması gereken bendim ve Navid, bundan rahatsızlık duymayan tek kişi gibi görünüyordu.

Özellikle Carlos sürekli bana bakıp duruyordu. İyi bir sonuç elde edebileceğimden kuşkuluydu ve bunu dile de getirdi. Kaba olmaya çalışmaktan çok bir gerçeği dile getirir gibiydi.

"Ne?" dedim. "Neden olmasın?"

Omuzlarını silkti. Ama kıyafetime bakıyordu.

Üzerime elimdeki tek spor kıyafetini geçirmiştim –dar bir eşofman ve ince bir kapüşonlu– ama aynı zamanda değişik bir örtü de takıyordum; hafif, pamuklu bir malzemeden yapılmıştı ve türban gibi bağlamıştım. Onu rahatsız eden buydu.

Nihayet başımı işaret etti ve "Bununla break dans yapabilecek misin?" dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. Nedense şaşırmıştım. Nedense bu çocukların tanıdığım diğer herkesten çok daha az aptal olacağını düşünmüştüm.

"Şaka mısın sen?" dedim. "Hangi mal böyle bir şey söyler?"

Güldü ve "Özür dilerim, sadece daha önce bu şekilde break dans yapmaya çalışan birini hiç görmedim de," dedi.

"Vay be," dedim şaşkınlıkla. "Ben de senin o bereyi çıkardığını hiç görmedim ama sen *bunun* için bana bok atıyorsun, öyle mi?"

Carlos şaşırmış görünüyordu. Daha büyük bir kahkaha attı. Bereyi başından çıkardı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Simsiyah, esnek bukleleri vardı ve biraz fazla uzadıklarından yüzüne düşüyorlardı. Bereyi geri taktı. "Peki," dedi. "Peki. Tamam. Özür dilerim."

"Her neyse."

"Özür dilerim," dedi ama gülümsüyordu. "Gerçekten. Üzgünüm. Aşırı saçmaladım. Haklısın. Pisliğin tekiyim."

"Orası kesin."

Navid kahkahalara boğulmuştu. Birden herkesten nefret ettim.

Jacobi başını iki yana sallayarak, "Lanet olsun," dedi.

"Hey," dedim. "Hepiniz iğrençsiniz."

"*Hey!*" Bijan bacaklarını esnetmekle meşguldü. Alınmış gibi yaptı. "Bu hiç adil değil. Jacobi ve ben ağzımızı bile açmadık."

"Evet ama aklınızdan geçiyordu, öyle değil mi?"

Bijan sırıttı.

"Navid," dedim, "arkadaşların iğrenç."

"Daha öğreniyorlar," dedi ve Carlos'a bir su şişesi fırlattı. Carlos rahat bir hareketle eğilerek şişeden kurtuldu.

Hâlâ gülüyordu. Zemine kurulduğum yere doğru ilerledi ve bana elini uzattı.

Kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Gerçekten."

Elini tuttum. Beni ayağa kaldırdı.

"Pekâlâ," dedi. "Şu bahsini çok duyduğum altı adımı görelim bakalım."

Günün geri kalanını basit beceriler konusunda pratik yaparak geçirdim: amuda kalkmak, şınav çekmek ve *uprock* üzerine çalışmak gibi. *Uprock* dedikleri, ayaktayken yapılan dans hareketleriydi. Break dansın önemli bir kısmı yerde yapılırdı ama *uprock*'a özel bir önem verilirdi; bedeninizi yere, mecazen *downrock*'a bırakmadan ve onu takip eden güç hareketlerine ve genellikle tekil bir performans oluşturan duruşlara geçmeden önce yaptığınız ilk şey bir giriş, sahneyi hazırlama fırsatıydı.

Çok temel *uprock* hareketlerinin nasıl yapılacağını biliyordum. Adımlarım basit, hareketlerim akıcı ama yavandı. Müziğin ritmi konusunda doğal bir içgüdüm vardı –hareketlerimi ritimle kolaylıkla senkronize edebiliyordum– ama yeterli değildi. En iyi break dansçıların kendilerine has stilleri vardı ve benim hareketlerim hâlâ fazlasıyla geneldi. Bunu biliyordum –başından beri biliyordum– ama çocuklar yine de belirttiler. Grup olarak neler bildiğimiz ve neler öğrenmek istediğimiz konusunda konuşuyorduk ve ben ellerimin üzerinde geriye yaslanmıştım. Abim parmak boğumlarıma vurarak, "Bileklerine bir bakayım," dedi.

Ellerimi uzattım.

Abim elimi öne arkaya kıvırdı. "Cidden esnek bileklerin var," dedi. Avucumu geriye doğru ittirdi. "Acıyor mu?"

Başımı iki yana salladım.

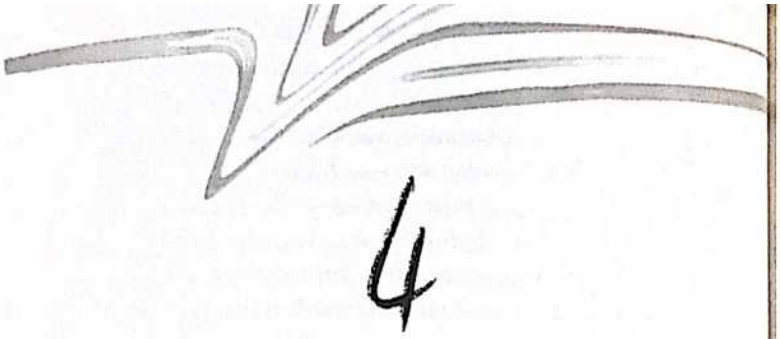
Gülümsedi, gözleri heyecandan parlıyordu. "Sana yengeç yürüyüşü yapmayı öğreteceğiz. Senin kendine özgü güç hareketin bu olacak."

Gözlerim irileşti. Yengeç yürüyüşü kulağa geldiği kadar tuhaftı. İnsana ilkokuldaki beden derslerinde öğretilen türden bir şey olmadığı kesindi; daha ziyade, break dansın çoğu hareketi gibi temel yerçekimi kanununa meydan okuyan bir hareketti. Mükemmel bir karın bölgesi gücü gerektiriyordu. Beden ağırlığınızı ellerinizin üzerinde –dirsekleriniz gövdenize doğru bükülmüş hâlde– taşıyor ve yürüyordunuz. Ellerinizle.

Zordu. Gerçekten zordu.

"Süper," dedim.

Ne olursa olsun, lisede geçirdiğim en güzel gündü bu.

4

AKŞAM BEŞ CİVARI eve gidene kadar da günün güzelliği sona ermedi ve duştan çıktığımda annem çoktan birkaç kez seslenip yemeğin hazır olduğunu söylemişti bile. Telefonumun Ocean'dan gelen önce endişeli, ardından da öfkeli mesajlarla dolu olduğunu bildiğim hâlde aşağı indim ama bunun tek nedeni akşam yemeğini –ödev için bile olsa– atlamama izin verecek türden bir ailem olmadığını bilmemdi. Ocean biraz bekleyecekti.

Ben aşağı indiğimde herkes toplanmıştı. Babamın kucağında dizüstü bilgisayarı vardı –ethernet kablosu zeminde sürünüyordu– ve gözlüğünü başının üzerine kaldırmış bir şeyler okuyordu. Odaya girince eliyle beni yanına çağırdı. Salatalık turşusu kurmakla ilgili bir makale okuyordu.

"*Mibini?*" dedi bana. *Görüyor musun?* "Çok kolay."

Bana pek de kolay görünmüyordu ama omuz silktim. Babam becerikli biriydi ve beni de projelerinde ona katılmam için ikna etmeye çalışırdı ama benim pek de umurumda olmazdı. Aslına bakılırsa, bizim olayımız da bir anlamda buydu.

Babam beni ilk kez bir hırdavat dükkânına götürdüğünde dokuz yaşındaydım ve mekânı o kadar havalı bulmuştum ki beynim patlayacak gibi olmuştu. Oraya tekrar gitmenin, normalde Lisa Frank defterlerine harcayacağım parayı biriktirip oradan kendime bir parça kontrplak alarak neler yapabileceğime bakmanın düşlerini kurmaya başlamıştım. Hem bana iğne ve ipliğin nasıl kullanılacağını öğreten de babamdı. Düşmesinler diye kotumun paçalarını zımbaladığımı görünce bir gece oturup bana bir pantolon nasıl kıvrılır göstermişti. Ayrıca odun parçalamak için balta sallamayı da öğretmişti, patlak bir lastiği değiştirmeyi de.

Ama bazen babamın zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki ona yetişemiyordum. Babamın babası –büyükbabam– İran'da bir mimardı, ülkenin en güzel binalarından bir kısmını o tasarlamıştı ve babamda da benzer bir kafa olduğunu görebiliyordum. Kitapları benden bile hızlı yalayıp yutardı; nereye gitse kitabını da yanında taşırdı. Nerede yaşarsak yaşayalım, garajımız onun atölyesi olurdu. Sırf eğlencesine araba motorlarını baştan tamir ederdi. Etrafında oturduğumuz masayı da o yapmıştı –yüzyılın ortalarından kalma Danimarka tarzının bir rekreasyonuydu, bu tarzı severdi– ve annem okula döndüğünde bir çantaya ihtiyaç duyunca babam ona bir çanta yapmakta ısrar etmişti. Kalıpları inceledi. Deriyi aldı. Ardından annem için onu ilmek ilmek dikti. Yanlışlıkla kendi derisini kestiği yerde, üç parmağına yayılmış bir yara izi vardı hâlâ.

Onun romantik jest anlayışı da buydu.

Yemek masaya konmuş, hafif hafif tütüyordu. Kokusu üst kata kadar çıkmıştı: Tereyağlı basmati pilavı ve *fesenjoon* kokuları bütün eve yayılmıştı. *Fesenjoon*, ceviz ezmesi ve nar pekmeziyle yapılan bir tür güveçti. Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım ama çok, *çok* güzeldi. Çoğu insan *fesenjoon*'u tavukla yapsa da rahmetli teyzem lokma büyüklüğünde köftelerle yeni bir bakış açısı getirmişti ve onun onuruna aile tarifimiz bu olmuştu. Elbette turşusu kurulmuş sebzeler, sarımsaklı yoğurt ve babamın her akşam pişirdiği, hâlâ sıcak görünen ekmek dilimleri gibi yiyecekler de vardı. Bir tabak taze ot ve turpla beyaz peynir dilimleri de masadaydı. Bir kâse hurma. Bir kâse taze, bebek cevizler. Semaver de arka planda sessizce fokurduyordu.

Yemek bizim evimizde ve genel olarak Fars kültüründe bir demirbaştı. Yemek saatleri, toplanma zamanlarıydı ve ailem bu geleneği çiğnememize asla izin vermezdi. TV'deki bir şeyi izlemeyi ya da başka bir yerde olmayı delicesine istesen bile. Herkesin yemeğe bu denli önem vermediğini ancak birkaç sene önce, Navid'in arkadaşlarından biri yemeğe geldiğinde idrak ettim. Bunun bir tür delilik olduğunu düşünüyordu. Ama bu –bu akşam bu masada olan şey– bir İran sofrasının son derece yalın bir versiyonuydu. Gerçekten yoğun olduğumuzda ve yemeğe misafir gelmediğinde böyle bir sofra kurardık. Bizim için normaldi.

Evin ta kendisiydi.

Nihayet yukarı çıktığımda saat sekizi geçiyordu ve Ocean'ın paniği zirve yapmıştı.

Mesajlarını hızla geçerken onun adına utandım.

hey
orada mısın?
ben ocean
umarım bana doğru numara vermişsindir
merhaba?
ben ocean, laboratuvar partnerin, hatırladın mı?
saat geç oldu ve endişelenmeye başlıyorum
cidden yarınki dersten önce bunu bitirmemiz gerek
orada mısın?

Cep telefonunu birkaç ay önce almıştım ve epey bir yalvarmam gerekmişti; tanıdığım herkes bir önceki sene telefonlarını almıştı. Ailem sonunda istemeye istemeye beni bir T-Mobile mağazasına götürüp bir Nokia tuğlası aldı. Bir aile planımız vardı, bu da kısıtlı dakikalarımız ve mesajlarımız ailenin dört üyesiyle de paylaşılacak demekti ve mesaj yazmak benim için çok yeni bir olgu sayılsa da, başıma çoktan bir sürü dert açmıştı. Her nasılsa, mesajların yeniliğinin verdiği heyecanla (bir keresinde sırf onu gıcık etmek için Navid'e arka arkaya otuz mesaj göndermiştim) bir hafta içinde limitimizi aşarak ailemin beni karşılarına oturtup telefonumu elimden almakla tehdit etmesine neden olan bir faturaya sebep olmuştum. Yalnızca *gönderdiğim* mesajların değil, aldıklarımın da ücretlendirildiğini çok geç fark etmiştim.

Ocean'ın uzun mesaj dizilerine şöyle bir bakınca banka hesabı hakkında epey bir bilgi sahibi olabilirdiniz.

selam, yazdım. **bu mesajların pahalı olduğunu biliyorsun, değil mi?**

Ocean ânında cevap yazdı.

ah, selam
neredeyse senden ümidi kesiyordum
mesajlar için üzgünüm
AIM var mı sende?

Ben de bu geceki konuşmanın çoğunu AIM'den yapacağımızı düşünmüştüm. Çocuklar kimi zaman MSN Messenger kullanarak iletişim kurarlardı ama biz çoğunlukla denenip onaylanmış, tek ve biricik büyülü portalımızı, AOL Instant Messenger'ı kullanırdık. Yine de teknoloji cephesinde biraz geri kalmıştım. Dışarıda bir yerlerde havalı Apple bilgisayarları ve kendi dijital kameralarıyla dolaşan gençler olduğunu biliyordum ama biz eve interneti bile yeni bağlatmıştık ve yatak odamda, internete bağlanmayı başarabilen eski, bozuk bir bilgisayarın olması bile mucizeydi. O aleti sadece açmam bile on beş dakika sürmüş olsa da sonunda ikimiz de giriş yapmıştık. Adlarımız kendimize ait kare bir mesajlaşma ekranının içinde yaşıyordu artık. Ocean'ın rezalet bir nicki olmamasından gerçekten etkilenmiştim.

riversandoceans04: Selam
jujehpolo: Merhaba

Otomatik olarak profilini kontrol ettim –tamamen refleks olarak– ama boş bıraktığını görünce şaşırdım. Eh, tamamen boş denemezdi.

Paranoid android, yazıyordu, başka da bir şey yoktu.

Neredeyse gülümseyecektim. Emin değildim ama bir Radiohead şarkısına gönderme yaptığını umuyordum. Gerçi belki de olmayan bir şeyi hayal ediyordum; Radiohead'i gerçekten severdim. Aslında o sırada AIM profilimde geçen hafta tekrara alıp dinlediğim şarkıların bir listesi vardı–

1. *Differences*, Ginuwine
2. *7 Days*, Craig David
3. *Hate Me Now*, Nas
4. *No Surprises*, Radiohead
5. *Whenever, Wherever*, Shakira
6. *Pardon Me*, Incubus
7. *Doo Wop*, Lauryn Hill

–ve Ocean'ın da benim profilimi kontrol edebileceğini yeni fark etmiştim.

Donup kaldım.

Nedense hepsini bir anda sildim. Nedenini bilmiyorum. Onun ne tür müzikler dinlediğimi öğrenmesini neden istemediğimi açıklayamazdım. Sadece bir anda fazlasıyla saldırgan gelmişti. Fazla kişisel.

riversandoceans04: Bugün neredeydin?
jujehpolo: Özür dilerim
jujehpolo: Öğleden sonram cidden çok yoğundu.
jujehpolo: Mesajlarını yeni gördüm
riversandoceans04: Okuldan sonra gerçekten break dansa mı gittin?
jujehpolo: Evet
riversandoceans04: Vay canına, çok havalı.

Hiçbir şey demedim. Nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Çantama uzanmak için başımı çevirdiğimde yeni bir mesaj aldığımı bildiren o yumuşak çifte çınlamayı duydum ve bilgisayarımın sesini kıstım. Kapımın kapalı olduğundan emin olmak için dönüp baktım. Birden kendimi mahcup hissettim. Yatak odamda bir oğlanla konuşuyordum. *Yatak odamda bir oğlanla konuşuyordum.* AIM bazı şeyleri beklenmedik derecede samimi hissettiriyordu.

riversandoceans04: Hey, okuldan sonra bir şeyler yapamazmışsın gibi davrandığım için özür dilerim.

Çifte çınlama

riversandoceans04: Öyle söylememeliydim.

İç çektim.

Ocean dostça davranmaya çalışıyordu. Hatta arkadaş olmaya çalışıyordu. *Belki.* Ama Ocean, bir kızın bir erkekte geleneksel olarak sevebileceği her şeydi ve bu da onun dostluğunu benim için tehlikeli kılıyordu. Öfkeli bir ergen olabilirdim ama kör değildim. Tatlı çocuklara karşı sihirli bir bağışıklığım yoktu ve Ocean'ın eşsiz bir yakışıklılığı olduğu da gözümden kaçmamıştı. Güzel giyiniyordu. Hoş kokuyordu. Çok kibardı. Ama o ve ben, arkadaşlığına hayatımda yer veremeyeceğim kadar zıt dünyalardan geliyorduk. Onu tanımak istemiyordum. Onun çekimine kapılmak istemiyordum. Onu düşünmek istemiyordum, nokta. Aslında sadece onu da değil, onun gibi herhangi birini. Bundan, hatta gizli bir tutulmadan bile öylesine kaçıyordum ki bu tür düşüncelerin zihnimde süzülmesine asla izin vermezdim.

Daha önce de birkaç kez başıma gelmişti.

Çoğu erkek için bir alay konusundan yalnızca bir tık fazlası olsam da ara sıra bir cazibe objesi de olabiliyordum. Bazen, nedendir bilmem, bazı erkekler bana ve hayatıma karşı, benim ro-

mantik bir ilgi sandığım yoğun, adanmış bir ilgi gösteriyordu. Epey bir utanç yaşadıktan sonra, beni daha ziyade ilginç bulduklarını keşfettim; camın ardındaki egzotik bir tür gibi. Beni yalnızca güvenli bir mesafeden gözlemlemek istiyorlardı, hayatlarında kalıcı bir şekilde var olmamı değil. Şimdiye kadar asla gerçek bir arkadaş –ve elbette daha öte bir şey– adayı olmadığımı öğrenecek kadar çok yaşamıştım bunu. Mesela Ocean'ın bu okul ödevinin ötesinde benimle kesinlikle arkadaşlık kurmayacağını biliyordum. Beni ancak meyve sıkacağına ittirilen bir havuç kadar uyum sağlayabileceğim iç çemberine davet etmeyecekti ya.

Ocean kibar davranmaya çalışıyordu ama bu ani sempatik hâllerin yalnızca tuhaf bir suçluluk hissinden doğduğunu biliyordum ve bu yol hiçbir yere varmazdı. Bana tüketici geliyordu.

jujehpolo: Sorun değil
riversandoceans04: Hayır, sorun. Bütün öğleden sonra kendimi çok kötü hissettim.
riversandoceans04: Gerçekten özür dilerim
jujehpolo: Tamam
riversandoceans04: Sadece daha önce hiç kafaya takılan o şeylerden giyen bir kızla konuşmamıştım.
jujehpolo: Kafaya takılan şey, vay canına
riversandoceans04: Gördün mü? Hiçbir şey bilmiyorum
jujehpolo: Sadece başörtüsü diyebilirsin
riversandoceans04: Ah
riversandoceans04: Kolaymış
jujehpolo: Aynen
riversandoceans04: Başka bir şey dendiğini sanıyordum.
jujehpolo: Bak, gerçekten önemli bir şey değil. Ödevi yapabilir miyiz?
riversandoceans04: Ah
riversandoceans04: Evet
riversandoceans04: Tamam

Çantamdan çalışma kâğıtlarını çıkarmak için beş saniyeliğine arkamı dönmüştüm ki yine aynı şey oldu: O yumuşak çifte çınlama. İki kez.

Baktım.

riversandoceans04: Özür dilerim
riversandoceans04: Seni rahatsız etmek istememiştim.

Yüce Tanrım.

jujehpolo: Rahatsız falan olmadım.
jujehpolo: Ama belki sen rahatsız olmuşsundur.
riversandoceans04: Ne? Hayır
riversandoceans04: Rahatsız değilim
riversandoceans04: Ne demek istiyorsun?
jujehpolo: Yani bu bir sorun olacak mı? Benim şu kafaya takılan şeyim?
jujehpolo: Benim durumum senin için çok mu acayip?

Ocean en az yirmi saniye cevap vermedi ki o sırada bu bana bir ömür gibi geldi. Kendimi kötü hissettim. Belki de fazla dobra davranmıştım. Belki de kabalık etmiştim. Ama *o kadar çok* çabalıyordu ki, ne için, bilmiyorum. Bana karşı fazla nazikti. Kendimi garip hissettim. Ve ne bileyim, bu beni delirtiyordu sanırım.

Yine de suçluluk hissi zihnimi kemiriyordu. Belki de onun duygularını incitmiştim.

Ne diyeceğimi düşünürken parmaklarımı klavyeye vurdum. Bu işi nasıl geri çevireceğimi düşünürken. Ne de olsa hâlâ laboratuvar partneri olmak zorundaydık.

Ya da belki de değildik. Belki gidip hocadan yeni bir partner isterdi. Daha önce başıma gelmişti. Bir keresinde başka bir öğrenciyle rasgele eşleştirildiğimde isyan etmişti. Bütün sınıfın karşısında, benim partnerim olmayı jet hızıyla reddederek arkadaşıyla çalışmayı talep etmişti. Hoca da gevşek bir pankek olduğundan

panikleyip "tamam" demişti. Sonunda tek başıma çalışmıştım. Utanç vericiydi.

Kahretsin.

Belki bu sefer utancı kendi başıma kendim sarmış olabilirdim. Belki Ocean da başkaldıracaktı. Midem sancıdı.

Ve o anda...

Çifte çınlama

riversandoceans04: Senin tuhaf olduğunu düşünmüyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak bilgisayar ekranına baktım.

Çifte çınlama

riversandoceans04: Özür dilerim

Görünüşe göre Ocean kronik bir özür dileyiciydi.

jujehpolo: Sorun değil
jujehpolo: Seni böyle bir duruma soktuğum için özür dilerim. Sen sadece kibarlık etmeye çalışıyordun
jujehpolo: Anlıyorum
jujehpolo: Sorun yok

Bir beş saniye daha güçlükle geçti.

riversandoceans04: Tamam

İç çektim. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Bir şekilde işleri tuhaflaştırmıştım. Her şey iyiydi, tamamen normaldi ve sonra ben tuhaflaştırmıştım. Artık bunu düzeltmenin tek bir yolu vardı. Ben de derin, kederli bir nefes alıp yazmaya başladım.

jujehpolo: Eğer istemiyorsan laboratuvar partnerim olmak zorunda değilsin.
jujehpolo: Sorun olmaz
jujehpolo: Yarın Bayan Cho'ya söyleyebilirim.
riversandoceans04: Ne?
riversandoceans04: Neden öyle bir şey dedin ki şimdi?
riversandoceans04: Benimle laboratuvar partneri olmak istemiyor musun?

Kaşlarımı çattım.

jujehpolo: Of, tamam, neler olduğunu anlayamıyorum.
riversandoceans04: Ben de öyle
riversandoceans04: Benimle laboratuvar partneri olmak istiyor musun?
jujehpolo: Elbette
riversandoceans04: Tamam
riversandoceans04: Güzel
jujehpolo: Tamam
riversandoceans04: Özür dilerim

Bilgisayarıma baktım. Bu konuşma başıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

jujehpolo: Neden özür diliyorsun?

Birkaç saniye daha.

riversandoceans04: Aslına bakarsan artık ben de bilmiyorum

Neredeyse kahkaha atacaktım. Az önce neler olduğunu kesinlikle anlamamıştım. Onun özürlerini ya da kafa karışıklığını an-

lamadığım gibi, anlamak istediğimi de sanmıyordum. İstediğim tek şey, Ocean James'i, iki önadı olan oğlanı umursamamaya geri dönmekti. Bu çocukla toplamda *belki* bir saat konuşmuştum ve bir anda yatak odamdaki, kişisel alanımdaki varlığı beni germeye başlamıştı.

Bundan hoşlanmamıştım. Bana kendimi tuhaf hissettiriyordu. İşleri basitleştirmeye çalıştım.

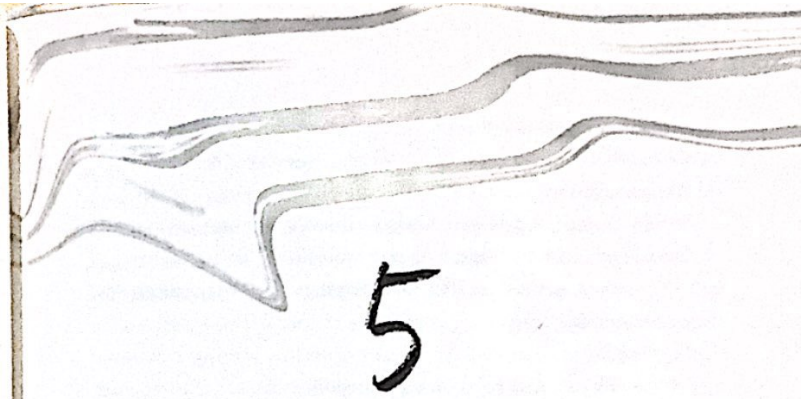
jujehpolo: Neden ödeve başlamıyoruz?

Bir on saniye daha.

riversandoceans04: Tamam

Ve başladık.

Ama aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

5

ERTESİ SABAH, OKULUN başlama saatinden önce aldığı bir dersi olan ve okula her zaman benden bir saat önce giden abim, ondan çaldığım Wu-Tang CD'sini almak için odama uğradı. Kapımı çalmaya başladığında rimel sürüyordum ve abim yalnızca CD'sini değil, iPod'unu da istiyordu. Ben de iPod'unun okul zaman, onun hiç işine yaramadığı kadar işime yaradığını haykırıyordum. Ben bu argümanıma devam ederken kapı açıldı ve abim birden donup kaldı. Beni baştan aşağı süzdü ve gözleri biraz irileşti.

"Ne?" dedim.

"Hiç."

Onu içeri alıp istediği CD'yi verdim ama bana bakmaya devam etti.

"*Ne?*" diye sordum yine, rahatsız olarak.

"Hiç," dedi ve güldü. "Güzel görünüyorsun."

Bir kaşımı kaldırdım. Bu bir tuzaktı.

"Yeni kıyafetler mi?"

Ne giydiğime baktım. Kazağım yeni değildi. Ama üzerimdeki kotu geçen hafta ikinci el mağazasından almış ve değiştirmeyi henüz bitirmiştim. Bana birkaç beden büyük gibiydi ama kot

kumaşının kalitesi vazgeçemeyeceğim kadar iyiydi. Ayrıca bana yalnızca elli sente mal olmuştu. "Sayılır," dedim. "Kot yeni."

Başını salladı. "Güzelmiş."

"Evet. Tamam," dedim. "Neden tuhaf davranıyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Tuhaf davranmıyorum," dedi. "Kotun güzelmiş. Sadece, şey, biraz dar. Seni böyle pantolonlar içinde görmeye alışkın değilim."

"İğrenç."

"Ama umurumda değil. Sana yakışmış."

"Vay be!"

"Hayır, ciddiyim. Güzel görünüyor." Hâlâ gülümsüyordu.

"Ah, Tanrım, *ne?*"

"Hiç," dedi üçüncü kez. "Sadece, yani bilirsin, annem senin kıçını bu kotun içinde görmekten pek hoşlanmaz bence."

Gözlerimi devirdim. "İstemiyorsa kıçıma bakmak zorunda değil."

Navid güldü. "Sadece... bazen giydiklerin tam uymuyor, biliyor musun? Bu biraz kafa karıştırıcı." Henüz başörtümü takmamış olduğum hâlde eliyle kafamı belli belirsiz işaret etti. Yine de ne demeye çalıştığını biliyordum. Yargılayıcı davranmamaya çalıştığının farkındaydım. Ama bu konuşma beni rahatsız etmişti.

İnsanlar –özellikle de erkekler– Müslüman kadınların ağırbaşlı olmak ya da güzelliklerini gizlemek için başörtüsü taktığını söylemekten hoşlanırdı ve dünyada böyle düşünen kadınlar olduğunu da biliyordum. Bütün Müslüman kadınlar adına konuşamam –kimse konuşamaz– ama bu benim tamamen karşı olduğum bir ifadeydi. Bir kadının güzelliğini saklamanın mümkün olduğuna inanmıyordum. Bence kadınlar ne giyerlerse giysinler göz kamaştırıcıydılar ve giyim kuşamla ilgili seçimleri konusunda kimseye bir açıklama borçlu olmadıklarını düşünüyordum. Farklı kadınlar farklı kıyafetler içinde rahat hissederdi.

Hepsi güzeldi.

Ama manşetlere çıkmayı başaranlar yalnızca kadınları bütün gün patates çuvalı giymeye zorlayan canavarlar olurdu ve bu aşağılık herifler bir şekilde hepimiz adına gidişatı belirlerdi. Kimse bana o soruyu sormuyordu artık; insanlar cevabı bildiklerini varsayıyorlar ve neredeyse her seferinde yanılıyorlardı. Bu şekilde giyinmemin sebebi rahibe olmaya çalışmam değil, böyle rahat hissetmemdi; ayrıca beni genel olarak daha az kırılgan hâle getiriyordu, sanki her gün bir tür zırh giyiyormuşum gibi. Kişisel bir tercihti. Bunu, çükünü pantolonunun içinde tutmayı becerebilmeyen bir şerefsiz yüzünden namuslu görünmeye çalıştığım için *yapmıyordum* kesinlikle. İnsanlar buna inanmakta güçlü çekiyordu çünkü insanlar genel olarak kadınlara inanmakta güçlük çekerdi.

Hayatımın en büyük hayal kırıklıklarından biriydi bu.

Navid'i odamdan kışkışladım ve ona kıçımın pantolonumun içinde nasıl göründüğünün onu ilgilendirmediğini söyledim. "Hayır, biliyorum, demek istediğim o değildi..." dedi.

"Daha da tuhaflaştırma," dedim ve kapıyı suratına kapadım.

O gittikten sonra aynaya baktım.

Kot gayet *hoştu*.

Günler sessizce akıp gitmeye devam etti.

Break dans olayı dışında neredeyse hiçbir şey değişmemişti. Bir de Ocean'ın biyoloji dersinde birden farklılaşması dışında. Onunla iki haftadan uzun bir süre önce gerçekleştirdiğimiz ilk ve tek AIM konuşmasından beri bir tuhaftı.

Çok fazla konuşuyordu.

Durmadan, *Vay canına, bugün hava çok tuhaf*, ya da *Hafta sonun nasıldı?* ya da *Hey, cuma günkü sınava çalıştın mı?* gibi şeyler söylüyordu ve bu, her seferinde beni şaşırtıyordu. Ona bir saniyeliğine bakıyor ve *Evet, hava tuhaf* ve *Hımm, hafta sonum güzeldi* ve *Hayır, cuma günkü sınava çalışmadım* diyordum. O da gülümseyerek, *Biliyorum, değil mi?* ve *Ne güzel* ve *Gerçekten mi? Ben bütün hafta ona çalıştım*, diyordu. Genellikle onu görmezden geliyordum. Hiç sohbeti devam ettirecek bir soru sormadım.

Belki de kabalık ediyordum ama umurumda değildi.

Ocean gerçekten hoş bir çocuktu ve bunun, birinden hoşlanmamak için geçerli bir neden olmadığını bilsem de benim için yeterli bir nedendi. Beni geriyordu. Onunla konuşmak istemiyordum. Onu tanımak istemiyordum. Ondan *hoşlanmak* istemiyordum ki bu sandığınızdan da zordu çünkü oldukça sevimli bir tipti. Ocean gibi birine tutulmanın sonu benim için kötü biterdi, biliyordum. Kendimi utanca sürüklemek istemiyordum.

Bugün benimle sohbet etmek için cidden çok çabalıyordu –ki bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum çünkü ölü bir kediyi paramparça ederken bir saat boyunca hiç konuşmadan oturmak tuhaf kaçacaktı– ve birden, "Baloya geliyor musun?" diye sordu.

İşte o zaman başımı kaldırıp baktım. Baktım çünkü şaşırmıştım. Usulca güldüm ve başımı çevirdim. Sorusu öyle saçmaydı ki cevap bile vermedim. Bütün hafta, yaklaşan yuvaya dönüş maçı için moral konuşmaları yapılmıştı –futbolla ilgili bir şeydi herhalde– ve ben hepsini asmıştım. Görünüşe bakılırsa, sınıf ruhu rekabetleri de olacaktı, her ne demekse artık. Bugün yeşil, mavi ya da öyle bir şeyler giymem gerekiyordu ama giymemiştim.

İnsanlar bu şey için çıldırıyordu.

"Okulla ilgili mevzulara hiç katılmıyorsun, ha?" dedi Ocean. Neden umursadığını merak ettim.

"Hayır," dedim sessizce. "Okulla ilgili mevzulara hiç katılmıyorum."

"Ya."

Bir yanım Ocean'a daha dostça davranmak istiyordu ama bana karşı nazik davrandığında bu beni gerçekten, kelimenin tam anlamıyla, *fiziksel olarak rahatsız* ediyordu. Bazı günler, etkileşimimiz sanki o ilk hatasını, ailemin beni bir hareme falan vereceğini düşünmesini telafi etmek için fazlasıyla çabalıyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki eski kafalı olmadığını kanıtlamak için bir şans daha istiyormuş; iki hafta içinde, okuldan sonra bir görüşmem olamayacağı fikrinden, bir baloda boy gösterebileceğimi düşünmeye ilerlediğini fark etmemiş olabileceğimi düşünürmüş gibi. Hoşuma gitmiyordu bu. Güvenemiyordum.

Ben de ölü bir kedinin kalbini kesip konuşmayı sonlandırdım.

Öğleden sonraki antrenmana biraz erken gittiğimde oda hâlâ kilitliydi; anahtarı alıp bizi içeri sokan Navid'di ve henüz gelmemişti. Ben de yere çöküp beklemeye başladım. Önümüzdeki ay basketbol sezonunun başlayacağını biliyordum –biliyordum çünkü her yere posterler asılmıştı– ama spor salonu şimdiden daha önce hiç görmediğim kadar yoğundu. Gürültülüydü. Çok gürültülü. Bir sürü bağırtı. Onlarca ıslık ve gıcırdayan spor ayakkabı. Ne olduğunu cidden bilmiyordum; genel olarak sporla pek ilgili değildim. Tek duyduğum, bir avluda koşan onlarca ayağın çıkardığı o şiddetli seslerdi. Duvarların ardından bile duyabiliyordum.

Diğer çocuklarla birlikte dans salonuna girdiğimde müziği açtık ve zemine vuran bir sürü basketbol topunun yankısı arasında elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ben Jacobi'yle ayak çalışıyordum.

Temel altı adımın nasıl yapılacağını zaten biliyordum ki adı üzerindeydi: Yerde yapılan altı adımlık bir seri. İşin çoğunu bacaklarınız hallederken kollarınızın üzerinde kendinizi kaldırıyor, bir tür dairesel hareket yapıyordunuz. Bu, akrobatik hareketiniz olan güç hamlelerine bir giriş hizmeti görüyordu. Bazen kulplu beygirin üzerinde gördüğünüz jimnastikçileri andıran bir hareketti ama daha havalısı. Break dans yapmak pek çok yönden *capoeira*'ya, bir sürü tekme ve havada dönme içeren bir Afro-Brezilya dövüş sanatına benzerdi; *capoeira* birinin kıçını tekmelemeyi hem korkutucu hem de güzel gösterirdi.

Böyle bir şeydi işte break dans.

Jacobi bana altı adımıma nasıl CC ekleyeceğimi gösterdi. Adlarına CC deniyordu çünkü kendilerine Crazy Commandos* diyen bir grup break dansçı tarafından bulunmuştu. Yoksa C'ye

* (İng.) Çılgın Komandolar –çn

benzer bir yanı yoktu. Bacak hareketlerini daha karmaşık kılan birtakım vücut rotasyonları vardı ve sadece bu bile bütün rutini daha havalı gösteriyordu. Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordum. Çift elle CC yapmayı öğrenmiştim bile ama tek elli CC'nin usulünü daha yeni öğreniyordum. Jacobi benim doğru şekilde yapmak için tekrar tekrar denememi izliyordu. Nihayet başardığımda coşkuyla alkışladı.

Işıl ışıldı.

"İyi iş," dedi.

Neredeyse geriye düşecektim. Yere bir denizyıldızı gibi yayılmıştım ama gülümsüyordum.

Bunlar daha hiçbir şey değildi, *bebek adımlarıydı*. Ama çok iyi hissettiriyordu.

Jacobi ayağa kalkmama yardım ederek omuzlarımı sıktı. "Güzel," dedi. "Cidden."

Ona gülümsedim.

Su şişemi almak için arkamı döndüğümde donup kaldım.

Ocean kapı çerçevesine yaslanmıştı, odanın ne içinde ne de dışındaydı ve göğsünün üzerinden bir spor çantası sarkıyordu. Bana el salladı.

Belki başkasına el sallıyordur diye şaşkınlıkla etrafıma bakındım ama bana güldü. Sonunda kapıya gidip onu selamladım ve birilerinin kapıyı aralık bıraktığını fark ettim. Arada olurdu, içerisi gerçekten çok sıcak olurdu ve çocuklardan biri içerisi biraz havalansın diye kapıyı hafifçe aralardı.

Yine de açık kapımızın daha önce ziyaretçi çektiği olmamıştı.

"Ah, selam," dedim. "Ne yapıyorsun burada?"

Ocean başını iki yana salladı. Nedense benden daha çok şaşırmış gibi görünüyordu. "Sadece geçiyordum," dedi. "Müziği duydum. Neler oluyor diye bakmak istedim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sadece geçiyordun."

"Evet." Gülümsedi. "Ben, eee, spor salonunda epey vakit geçiririm. Neyse, gerçekten burada olduğunu bilmiyordum. Müziğiniz çok yüksekti."

"Tamam."

"Ama düşünüyorum da burada böyle dikilip sessizce seni izlemektense selam vermeliydim."

"İyi fikir," dedim ama kaşlarım çatıktı. Hâlâ değerlendiriyordum. "Eee, bir şeye ihtiyacın falan yok mu? Ders için?"

Başını iki yana salladı.

Ona baktım.

Nihayet derin bir nefes aldı. "Cidden şaka yapmıyordun," dedi. "Break dans meselesi hakkında."

Kahkaha attım. Ona inanamıyormuş gibi baktım. "Böyle bir konuda yalan söyleyeceğimi mi düşündün?"

"Hayır," dedi ama birden tereddütlü göründü. "Ben sadece, bilmiyorum. Bilmiyordum."

"Hı hı."

"Bunlar arkadaşların mı?" dedi Ocean. Bana aynı anda hem *Bu herif kim?* hem de *Neler oluyor?* bakışı atan Jacobi'ye bakıyordu.

"Sayılır," dedim.

"Güzel."

"Evet." Kafam çok karışmıştı. "Eee, gitmem gerek."

Ocean başıyla onayladı. Durduğu yerde dikleşti. "Evet, benim de."

Tuhaf bir şekilde vedalaştık. Ocean görüş alanımdan çıkar çıkmaz kapıyı kapadım.

O gün Ocean'la konuştuğumu fark eden tek kişi Jacobi'ydi ve bana sorduğunda önemli bir şey olmadığını, sınıftan bir arkadaşımın bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledim. Neden yalan söylediğimi ben de bilmiyordum.

Kafam karman çorman olmuştu.

6

HAYATIMDAKİ ŞEYLER ritmini bulmaya başlamıştı.

Bu şehirde yeni bir rutin oturtuyordum yavaş yavaş ve okulda arkadaşsız kalmakla ilgili kaygılarım gitgide azalıyordu. Artık sistemi şok eden bir şey değildim; hatta okulda bir demirbaş hâline gelmiştim, öyle ki sınıf arkadaşlarımın çoğu beni artık rahatça görmezden gelemiyordu. İnsanlar hâlâ ben geçerken benden Taliban gibi bahsetmekten keyif alıyordu ve arada bir dolabımda, bana geldiğim yere siktirip gitmemi söyleyen notlar buluyordum. Bazen de birileri benim gibi havlukafaların bu ülkede yaşamayı hak etmediğini söylemek için zaman kolluyordu ama bunların canımı sıkmasına izin vermemeye çalışıyordum. Buna alışmaya çalışıyordum. Bir yerlerde insanın her şeye alışabileceğini okumuştum.

Neyse ki break dans beni mümkün olan en iyi şekilde meşgul ediyordu.

Onunla ilgili her şeyi seviyordum: müzik, hareketler, hatta tarihi bile. Break dans 1970'lerde, Güney Bronx, New York'ta başlamıştı ve zaman için yavaş yavaş ülke boyunca ilerleyerek Los Angeles'a ulaşmıştı. Hip-hop'ın bir yinelemesi, aynı anda bir kolu ve evrim geçirmiş hâliydi. En havalısı da, ortaya çıktığında fiziksel şiddetin bir alternatifi olarak kullanılmasıydı. Bölgeler için verdikleri savaşlarda çeteler, hâkimiyetin kimde olduğunu belirlemek için break dans kapışmaları düzenliyordu; bu *kapışma* ifadesinin bugün hâlâ var olması da bundandı. Break dans ekipleri rekabet etmezdi; kapışırlardı. Her bir ekip üyesi bir performans sergilerdi.

En iyi *b-boy* –ya da *b-girl*– kazanırdı.

Kendimi çalışmaya adadım, neredeyse her gün spor salonuna gidiyordum. Okulun dans stüdyosuna erişimimiz olmadığında devasa karton kutuları boş sokaklara ve otoparklara seriyor, taşınabilir bir müzik çalar ayarlıyor ve pratik yapıyorduk. Navid hafta sonu sabahları erkenden beni yatağımdan sürükleyerek çıkarıp onunla birlikte on altı kilometre koşturuyordu. Birlikte düzenli olarak çalışmaya başlamıştık. Break dans, aşırı zorlu bir fiziksel çalışma da içeriyordu ama beni neşe ve istekle dolduran da çalışmaktı. Aslında okul dışındaki bu yeni yaşamıma öylesine odaklanmıştım –ve her günkü antrenmanlardan sonra öylesine yorgun düşüyorum– ki etraftaki pis götleklere kızacak zamanım bile kalmıyordu.

Okulun eğitim boyutu gayet sıkıcıydı.

Uzun zaman önce, uğraşmadan A almanın yolunu bulmuştum; başarı sırrım, içtenlikle umursamamamdı. Performans kaygısı hissetmiyordum, o nedenle de genelde iyi not alıyordum. Birkaç sene önce, bir okulu –öğretmenlerini, öğrencilerini, duvarlarını, kapılarını ve onlarca koridorunu– umursamanın neredeyse her seferinde kalp kırıklığıyla sonuçlandığını idrak edecek kadar büyüdüğümde, okulu önemsemekten vazgeçtim. Öylece bırakıverdim. Bir şeyler hatırlamayı bıraktım. İnsanlar. Yüzler. Zamanla o kurumlar ve uzun uzun adları silinip gittiler. Bayan Birisi birinci sınıf öğretmenimdi. Bay NeydiAdı üçüncü sınıfta öğretmenim olmuştu. Kim bilir?

Kanunlar ve annemin kıçıma vurmayı sevdiği tahta kaşık beni her gün okula gitmeye mecbur bırakıyordu, ben de gidiyordum.

Okula gidiyor, işimi yapıyor, günümün duygusal hava durumu kalıplarını etkileyen kalabalıkların göreceli ve sert hakaretleriyle uğraşıyordum. İyi bir üniversiteye girme konusunda stres yapmıyordum çünkü iyi bir üniversiteye gitmeye paramın yetmeyeceğini biliyordum. AP dersleri* hakkında da endişelenmiyordum çünkü onları normal derslerden farklı düşünmüyordum. SAT konusunda da endişelenmiyordum çünkü kim takar SAT'yi? Ben değil.

Bilmiyorum, herhalde gittiğim onca okul beni ne kadar bozmaya çalışırsa çalışsın sonunda iyi olacağımı düşündüm hep. Her gün o hisse tutundum. *İki buçuk yıl daha,* diye düşünüyordum. Okul zilleriyle organize edilen bu varoluştan siktir olup gidebilmem için yalnızca iki buçuk yıl kalmıştı. Üstelik, dürüst olalım, o ziller doğru düzgün çalmıyordu bile.

Bipliyorlardı.

Vıcık vıcık kedi kasının üzerinden bir katman daha vıcık vıcık eti keserken aklımdan geçenler bunlardı. Bundan ne kadar çok nefret ettiğimi düşünüyordum. Tekrar spor salonunda olmayı şimdiden ne kadar istediğimi. Yengeç duruşunu daha iyi yapmaya başlamıştım bile –dün neredeyse dirseklerimin üzerinde bütün vücut ağırlığımı kaldırmayı başaracaktım– ve bu öğleden sonra ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğimi merak ediyordum. Bu hafta sonu ilk canlı break dans kapışmamı izleyecektim ve oraya gittiğimde bir şeyler biliyormuş gibi hissetmek istiyordum.

Kedi nöbetimi bitirdim ve eldivenlerimi çıkarıp çöpe attıktan sonra ellerimi –ekstradan– yıkamak için laboratuvarın lavabosuna ilerledim. Şimdiye kadarki keşiflerimiz pek iç açıcı değildi ki ben de böylesini seviyordum zaten. Sınıfımızdaki gruplardan biri, inceledikleri kedinin öldüğünde hamile olduğunu keşfetmişti; hayvanın rahminde doğmamış kedi yavruları bulmuşlardı.

Bu cidden iğrenç bir okul ödeviydi.

"Sıra sende," dedim Ocean'a. Geçen hafta bana olan tavrı dramatik bir biçimde değişmişti.

* AP dersleri, lise öğrencilerinin üniversite düzeyi dersler almasına olanak sağlayarak bu derslerden üniversitede muaf olmalarını sağlar –ç.n

Sınıfta benimle konuşmayı bırakmıştı.

Artık bana akşamlarım ya da hafta sonlarımla ilgili kapsamlı sorular sormuyordu. Hatta son birkaç gündür, yani onu dans stüdyosunda gördüğüm günden beri, bana hepitopu birkaç kelime etmişti yalnızca. Sık sık bana baktığını görüyordum ama insanlar hep bana bakardı. En azından Ocean, bana *bakmıyormuş* gibi yapma inceliği gösteriyor ve bu konuda tek kelime etmiyordu ki buna da içten içe minnet duyuyordum. Sessiz bakışları, bana hakkımda düşündükleri ne varsa kendilerini hiç tutmadan çatır çatır söyleyen pisliklere tercih ederdim.

Ama biraz kafam karışmadı desem yalan olurdu.

Ocean'ın her şeyi çözdüğünü düşünüyordum ama artık o kadar da emin değildim. Sıradışı bir isim dışında, bana oldukça sıradan bir aile tarafından yetiştirilmiş oldukça sıradan bir çocuk gibi geliyordu. Çocuklarına konserve çorbalar alan, Noel Baba konusunda onlara yalan söyleyen, tarih kitaplarında okudukları her şeye inanan ve duyguları hakkında konuşmayan türden bir aile.

Benim ailem bunun tam tersiydi.

Konserve gıdalar beni büyülüyordu çünkü bu mucizevi Batı icadı bizim evimize asla giremezdi. Ailem, ne kadar basit olursa olsun, her şeyi sıfırdan yapardı; Noel'i asla kutlamazdık ama bazen annemle babam bize acırdı –bir sene bir kutu zarf almıştım– ve ailem, daha okumayı öğrenmeden bize savaşın ve sömürgeciliğin vahşetini öğretmişti. Duygularını benimle paylaşmak konusunda da problemleri yoktu. Hatta hoşlarına gidiyordu. Ailem bana bende yanlış olanın ne olduğunu düşündüklerini söylemeyi –ki buna *talihsiz tavır* derlerdi– her zaman sevmişti.

Her neyse, Ocean'a artık odaklanamıyordum ve bunun beni rahatsız etmesi bile beni rahatsız ediyordu. Susmasını istediğimi sanmıştım; hatta bunun için çabalıyordum. Ama şimdi beni cidden görmezden gelince nedenini merak etmeden duramıyordum.

Yine de sessiz kalması en iyisiydi.

Ama bugün biraz farklıydı. Bugün, yirmi dakikalık mutlak bir sessizliğin ardından konuştu.

"Hey," dedi, "eline ne oldu?"

Bir gece önce deri cekette dikiş yeri açmaya çalışırken biraz fazla çekiştirmiştim. Dikiş açma makinesi kayıp sol elimin üst kısmını kesmişti. Başparmağımla işaretparmağım arasındaki boşluğa epey bir sargı bezi sarmıştım. Ocean'la göz göze geldim. "Dikiş kazası," dedim.

Kaşlarını çattı. "*Dikiş kazası mı?* Dikiş kazası nedir?"

"Dikiş işte," dedim. "Hani kıyafet dikmek falan? Kıyafetlerimin çoğunu kendim yapıyorum," dedim anlamadığını görünce. "Ya da şöyle diyeyim, çoğu zaman vintage kıyafetler alıp üzerinde kendime göre değişiklikler yapıyorum." Elimi bir kanıt sunar gibi kaldırdım. "Gerçi iki türlü de pek harika sayılmam."

"Kendi kıyafetlerini mi yapıyorsun?" Gözleri açıldı, sadece birazcık.

"Bazen," dedim.

"Neden?"

Güldüm. Mantıklı bir soruydu. "Eee, şey çünkü gerçekten almak istediğim kıyafetler benim alım gücümün üzerinde."

Ocean bana öylece bakakaldı.

"Moda hakkında herhangi bir şey biliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Ah," dedim ve gülümsemeye çalıştım. "Evet. Sanırım herkese hitap eden bir şey değil."

Ama ben severdim.

Alexander McQueen'in sonbahar kreasyonu mağazalara dağıtılmıştı ve epey bir yalvardıktan sonra annemi beni şu gösterişli alışveriş merkezlerinden birine götürmesi için ikna etmeyi başarmıştım. Böylece parçaları kendi gözlerimle görebilecektim. Onlara dokunmadım bile. Yalnızca yanlarında dikilip baktım.

Alexander McQueen'in bir dâhi olduğunu düşünüyordum.

"Yani... ayakkabılarına da öyle mi yaptın?" dedi Ocean birden. "Yani, bilerek mi?"

Önüme baktım.

Ayağımda bir zamanlar sade, beyaz bir çift Nike olan ayakkabı vardı ama üzerini tamamen çizimlerle kaplamıştım. Sırt çantamı da. Ve kitap ciltlerimi de. Zaman zaman yaptığım bir şeydi sadece. Kendimi odama kilitler, müzik dinler ve bir şeyler çizerdim. Kimi zaman rasgele noktalar olurdu ama son zamanlarda grafiti –özellikle de tagging*– deniyordum. Çünkü bazı tagging teknikleri bana stilize edilmiş Fars kaligrafisini hatırlatıyordu. Ama ben Navid gibi değildim; kamu mallarının üzerine asla grafiti yapmamıştım. Ya da en azından sadece iki kez yapmıştım.

"Evet," dedim usulca. "Bilerek yaptım."

"Ah, çok güzel."

Yüzündeki bakış beni güldürdü.

"Hayır, gerçekten," dedi. "Hoşuma gitti."

Yine de tereddüt ettim. "Teşekkürler."

"Bunun gibi bir ayakkabın daha var, değil mi?"

"Evet." Bir kaşımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Önümde oturuyorsun," dedi. Gözlerimin içine baktı ve neredeyse gülümseyecek gibiydi ama daha çok soru sorar bir tavrı vardı. "İki aydır hemen önümde oturuyorsun. Her gün seni izliyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sonra kaşlarımı çattım. Tam bir şeyler diyecektim ki bana fırsat vermeden devam etti.

"Hayır, yani o şekilde değil" –başını iki yana salladı, bakışlarını kaçırdı– "of, yani seni izliyorum demek istemedim. Yani sadece seni *görüyorum* işte. Bilirsin. *Siktir,*" dedi. Son sözcüğü daha çok kendi kendine söylemiş gibiydi. "Neyse, boş ver."

Hafif bir kahkaha attım ama kulağa tuhaf geldi. "Tamam."

İşte bu kadardı. Dersin geri kalanında hatırlanmaya değer başka bir şey söylemedi.

---

* Grafitide tekrar tekrar kullanılarak bir tür imzaya dönüşen tek bir sembol ya da bir sembol dizisi. –*çn*

7

OKULDAN SONRA KİTAPLARIMI dolabıma bırakıp, spor çantamla birlikte dolaba sıkıştırdığım çalışma kıyafetlerimi alırken aniden yükselen sesler duydum. Bu saatte koridorlar genellikle çok sessiz olurdu ve okul saatinden sonra burada çok az insan görürdüm. Dolayısıyla bu sesler sıradışıydı. Hiç düşünmeden arkamı döndüm.

Amigolar.

Üç kişilerdi. Oldukça güzel ve enerjiklerdi. Resmî amigo üniforması içinde değillerdi –birbirine uyan eşofmanlar giymişlerdi– ama amigo oldukları bir şekilde ortadaydı. İlginçtir, amigolar bana karşı hiçbir zaman kaba olmamıştı; hatta beni o kadar görmezden gelirlerdi ki onların varlıklarını beklenmedik derecede rahatlatıcı bulurdum.

Tekrar arkamı döndüm.

Tam spor çantamı omzuma atmıştım ki birinin haykırarak selam verdiğini duydum. Konuşan her kimse benimle konuşmadığına ve eğer benimle konuşuyorlarsa bile arkamı döndüğümde yeni bir yaratıcı saçmalıkla karşılaşacağıma emindim. O yüzden duymazdan geldim. Dolabımın kapağını kapadım, kilitledim ve uzaklaştım.

"Hey..."

Yürümeye devam ettim ama bir parça ürpermeye başlamıştım çünkü sesi benim bulunduğum tarafa odaklanmış gibiydi ve birinin neden şu anda bana sataşmaya çalıştığını öğrenmek istediğimi sanmıyordum. Bu okulda tanıdığım herkes tam da şu anda, spor salonundaki dans odasında beni bekliyordu, yani seslenen her kimse kesinlikle canımı sıkmak niyetindeydi...

"Shirin!"

Donup kaldım. Bu beklenmedik bir gelişmeydi. Koridorlarda benimle dalga geçen pislikler genellikle adımı bilmezlerdi.

Döndüm ama çok, çok hafifçe.

"Hey." Ocean'dı, biraz öfkelenmiş gibiydi.

Şaşırmış gibi görünmemek için fiziksel bir efor sarf etmem gerekti.

"Telefonunu düşürdün," dedi, almam için uzatarak.

Elinde duran telefonuma baktım. Sonra ona baktım. Dünyanın neden onu karşıma çıkarıp durduğunu anlamıyordum ama nazik bir insan olduğu için ona nasıl kızılır, onu da bilmiyordum. O yüzden telefonu almakla yetindim.

"Teşekkürler," dedim.

Bana baktı ve yüzündeki ifade hem hayal kırıklığına uğramış hem de eğlenmiş gibiydi. Yine bir şey söylemedi ki eğer bana üç saniye fazladan bakmasaydı, sorun olmazdı. Ama baktı ve her şey birden tuhaflaştı.

Derin bir nefes aldım. Biri ona seslendiğinde veda etmek üzereydim. Arkasına doğru bakınca, seslenenin amigolardan biri olduğunu gördüm.

Şaşırmıştım ama belli etmemeye çalıştım.

Sonra da tek kelime etmeden çekip gittim.

◇◇◇◇◇

O gece, özellikle yorucu bir antrenmanın ardından kendimi uyuyamayacak kadar gergin hissediyor ve nedenini bilmiyordum. Yatağımda oturmuş durmaksızın yazıyordum. Her zaman olduğu gibi yoğun bir günlüğüm olmuştu.

O şeye her gün yazardım. Bazı günler birkaç kez yazdığım bile olurdu. Dersin ortasında bile. Öğle tatillerinde. Benim için o kadar değerliydi ki gittiğim her yere yanımda götürürdüm çünkü aklıma gelen tek şey buydu – onu güvende tutmanın tek yolu. Günün birinde annem günlüğümü ele geçirip okuyacak ve kızının karmaşık, kusurlu –sık sık dinin dogmalarını göz ardı eden– ve gerçek bir anevrizması olan bir insan olduğunu fark edecek diye ödüm kopuyordu. O yüzden günlüğü hep yakınımda tutuyordum.

Ama bu gece odaklanamıyordum.

Arada bir başımı kaldırıp bilgisayarıma bakıyordum; loş ışıkta parıldayan ölü, karanlık yüzüyle karşılaşıyor ve tereddüde düşüyordum. Saat cidden geç olmuştu, belki de gecenin biriydi. Herkes uyumuştu.

Kalemimi bıraktım.

Odamdaki eski, hantal bilgisayar kocaman, taşıması güç bir aletti. Birkaç sene önce bilgisayar programcılığı konusunda yeni bir seviye sertifikası alırken annem parça parça kendi toplamıştı. Biraz Frankenstein'ın canavarını aldırıyordu ama bu, annemin canavarıydı ve onun büyük cüssesinin şanslı alıcısı da ben olmuştum. Fikrimi değiştirmeden hemen aleti çalıştırdım.

Gürültülüydü.

Ekran aydınlandı, göz kamaştırıcı ve fiyakalıydı ve işlemcisi deli gibi pır pır etmeye başladı. Fan aşırı hızlı çalışıyor, sabit disk *tık tık* sesleri çıkarıyordu. Verdiğim karardan ânında pişman oldum. Çocuklarının bütün gece uyanık kalmasına izin veren ailelere dair hikâyeler duymuşluğum vardı ama hiç onlardan biriyle tanışmamıştım. Benim ailem her zaman gözlerini üzerimde tutar ve daima şüpheci davranırdı – gerçi genelde haksız da sayılmazlardı; abim de ben de kurallara uyma konusunda pek iyi sayılmazdık; benim burada bir şeyler yaptığımı duyup içeri dalacaklarından ve beni zorla uykuya göndereceklerinden emindim.

Dudaklarımı ısırarak bekledim.

Lanet bilgisayar sonunda açıldı. On dakika kadar sürmüştü. Birkaç yere tıklayıp interneti çalıştırmak da bir on dakika sürdü çünkü bilgisayarım zaman zaman, ne bileyim, inat ederdi. Üzerimde tuhaf bir gerginlik vardı. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Neden yaptığımı da. Tam olarak değil.

AIM hesabım otomatik olarak açıldı. Kısa arkadaş listemin hepsi çevrimdışıydı. Biri hariç.

Kalbim tuhaf bir şey yaptı ve kendimi aptal ve utanç içinde hissederek hızla ayağa kalktım. Bu çocuğu tanımıyordum bile. Benim gibi biriyle uzaktan bile olsa ilgilenecek biri değildi –*hiç* olmayacaktı– bunu biliyordum. Biliyordum ama yine de aptal gibi orada dikiliyordum.

Bu işte pek iyi sayılmazdım. Kendimi gülünç duruma düşürmeyecektim.

Bilgisayarımın başına döndüm, kapama düğmesine basıp bütün aleti susturmaya hazırlanıyordum ki...

Ding ding
Ding ding
Ding ding

riversandoceans04: Hey
riversandoceans04: Çevrimiçisin
riversandoceans04: Sen hiç çevrimiçi olmazsın

Parmağım kapama düğmesinin üzerinde donmuş hâlde bakakaldım.

Ding ding

riversandoceans04: Merhaba?

Masama oturdum.

jujehpulo: Hey
riversandoceans04: Hey
riversandoceans04: Bu saatte ne yapıyorsun?

Bilmiyorum, diye yazmaya başladım ama sonra cevabımın fazla açık algılanabileceğini fark ettim. Ben de daha genel bir şey denedim.

jujehpolo: Uyuyamadım.
riversandoceans04: Hadi ya
riversandoceans04: Hey, sana bir soru sorabilir miyim?

Mesaj ekranına bakakaldım. Biraz ürkmüştüm.

jujehpolo: Elbette
riversandoceans04: jujehpolo ne demek?

Aşırı saldırgan bir şey sormaması beni öyle rahatlattı ki neredeyse yüksek sesle kahkaha atacaktım.

jujehpolo: Bir çeşit Fars olayı. Jujen küçük anlamına geliyor ama aynı zamanda civciv için de kullanılıyor.
jujehpolo: Polo da pirinç demek.
jujehpolo: Şimdi yazarken kulağa çok da mantıklı gelmediğini fark ettim ama nasıl diyeyim, bir tür kültürel şaka işte. Ailem küçük olduğum için bana jujeh der. Jujeh kebabı ve pilav da, işte bir tür yemek...
jujehpolo: Her neyse
jujehpolo: Öylesine bir kullanıcı adı işte.
riversandoceans04: Yo, yo, anladım. Hoşmuş.
riversandoceans04: Demek İranlısın?
jujehpolo: Evet.
riversandoceans04: Harika. İran mutfağını cidden severim.

Kaşlarım alnıma kadar yükseldi. Şaşırmıştım.

jujehpolo: Öyle mi?
riversandoceans04: Evet. Humusu cidden çok severim.
riversandoceans04: Falafeli de öyle.

Ah. Evet. Tamam.

jujehpolo: Bunların hiçbiri İran mutfağına ait değil.
riversandoceans04: Hadi ya?
jujehpolo: Aynen
riversandoceans04: Vay be

Başımı ellerimin arasına aldım. Birden kendimden nefret ettim. Ne halt ediyordum ben? Bu konuşma çok aptalcaydı. Ben çok aptaldım. Bilgisayarımı bunun için açtığıma inanamıyordum.

jujehpolo: Neyse, yatağa gitsem iyi olacak.
riversandoceans04: Ah, tamam

Tam, *Hoşça kal*, yazmıştım ve göndermek üzereydim ki...

riversandoceans04: Hey, gitmeden önce...

Tereddüt ettim. Yazdıklarımı sildim. Yeniden yazdım.

jujehpolo: Evet?
riversandoceans04: Belki bir gün bana İran yemeklerinin nasıl olduğunu gösterirsin.

Ekranıma uzunca bir süre bakakaldım. Kafam karışmıştı. İlk aklıma gelen, bana çıkma teklifi ettiği oldu; daha aklı başında görünen ikinci içgüdüm bana onun asla böyle bir şey yapmayacağını, böyle bir şey yapma aptallığına düşse bile hoş, beyaz erkeklerin tuhaf Müslüman kızlara çıkma teklif etmeye cüret etmedikleri gerçeğinin tamamen farkında olduğunu söyledi ama yine de, bunu saymazsak, şaşırmıştım.

Ona İran yemeklerini öğretmemi falan mı istiyordu? Halkımın yöntemlerini anlatmamı falan? Ne demek istemişti?

Dürüst olmaya karar verdim.

jujehpolo: Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum.
riversandoceans04: İran yemeklerini tatmak istiyorum.
riversandoceans04: Buralarda bildiğin bir İran restoranı var mı?
jujehpolo: Haha
jujehpolo: Buralarda mı? Hayır
jujehpolo: Tabii annemin mutfağını saymazsak
riversandoceans04: Ah
riversandoceans04: O zaman belki yemeğe uğrayabilirim.

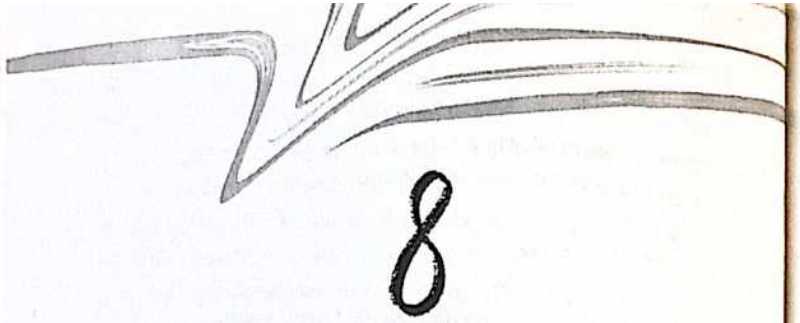
Neredeyse sandalyemden düşecektim. Bu çocuktaki cesaret, Tanrım.

jujehpolo: Evime gelip ailemle yemek yemek mi istiyorsun?
riversandoceans04: Tuhaf mı?
jujehpolo: Eh, biraz
riversandoceans04: Hadi ya
riversandoceans04: Yani bu hayır demek mi?
jujehpolo: Bilmiyorum.

Bilgisayarıma kaşlarımı çatarak baktım.

jujehpolo: Aileme sorabilirim herhalde.
riversandoceans04: Harika
riversandoceans04: Peki, iyi geceler
jujehpolo: Ah
jujehpolo: İyi geceler

Az önce ne halt olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

8

HAFTA SONUNU BİLGİSAYARIMI görmezden gelerek geçirdim.

Ekim ayının ortalarıydı, iki aydır okuldaydım ve hâlâ kavramaya çalışıyordum. Hiç arkadaşım olmasa da kendimi yalnız hissetmiyordum ki bu yeniydi. Ayrıca meşguldüm –ki bu da yeniydi– ve bonus olarak bir anda *planlarım* olmuştu. Aslına bakılırsa, yola koyulmaya hazırdım.

Bu gece katılacağım bir break dans kapışması vardı.

Sadece seyirciler arasında olacaktık ama bu olasılık beni hâlâ heyecanlandırıyordu. Bu yeni şehirde break dans sahnesine çıkmak ve bizi nereye götüreceğini görmek istiyordum. Belki yeterince iyi olduğumuzda biz de başka ekiplerle kapışmaya başlardık. Belki günün birinde, diye hayal kuruyorduk, bölgedeki, eyaletteki yarışmalara ve hatta belki, *belki* uluslararası yarışmalara bile katılırdık.

Büyük hayallerimiz vardı ve hepsi ailelerimiz tarafından onaylanmıştı.

Ailem biraz muhafazakâr, biraz geleneksel bir aile olsa da bazı açılardan şaşırtıcı derecede yenilikçiydi. Genel olarak gayet iyiydik. Yine de büyük bir çifte standart uyguluyorlardı. Dünya-

nın, genç bir kız olarak beni incitmesinden, abimi incitmesinden korktuklarından çok daha fazla korkuyorlardı ve bu nedenle de sokağa çıkma saatlerim, ne yapıp ne yapamayacağım gibi konularda bana karşı daha katılardı. Sosyal açıdan hiçbir zaman bana engel olmaya çalışmadılar ama nereye gittiğimi, kiminle gittiğimi ve ne zaman döneceğimi mutlaka bilmek ister, sorarlar da sorarlardı. Bunu Navid'e hiç yapmıyorlardı. Bir keresinde ilk Harry Potter filmini izledikten sonra eve bir saat geç gelmiştim –o şeyin *üç saat* süreceğini nereden bilecektim– ve annem o kadar allak bullak olmuştu ki ağlasın mı yoksa beni öldürsün mü karar verememişti. Bu tepki beni afallatmıştı çünkü sosyal aktivitelerim o kadar azdı ki neredeyse yok gibilerdi. Hiçbir zaman geç saatlere kadar partilememiştim. Bir yerlerde oturup sarhoş olmamıştım. Arkadaşlarımla Target'ta dolaşıp bulabildiğimiz en ucuz şeyleri alarak onları otoparktaki arabaları dekore etmek için kullanmak gibi aptalca bir şey yapmıştım.

Annem bunu onaylamadı.

Abimle break dans yapmanın iyi yanı, ailemin onun benimle birlikte olduğunu ve gerekirse beklenmedik bir tacizcinin suratına yumruk indirmeye hazır beklediğini bildikleri için daha az endişelenmesiydi. Ama abim ve ben uzun zaman önce onları nasıl oyuna getireceğimizi öğrenmiştik; dışarı bir yerlere gitmek istediğimde ve ailemin onaylamayacağını bildiğimde bana kefil olurdu. Ben de aynısını ona yapardım.

Ama Navid kısa süre önce on sekiz olmuştu. Daha büyüktü ve bunun bir sonucu olarak daha özgürdü. Benden daha küçük olduğu dönemlerden beri, taşındığımız her yerde tuhaf işlerde çalışmış ve kendine bir iPod *ve* bir araba alabilecek kadar para biriktirmişti. Ergenlerin rüyasıydı bu. Navid artık günün birinde ayağımın üzerinden geçmek için kullanacağı 1988 model bir Nissan Sentra'nın gururlu sahibiydi. O zamana kadar her gün kıçımı kaldırıp okula yürüyordum. Kimi zaman beni bırakması için ona yetişirdim ama sabahları şu okul başlamadan önceki dersi var-

dı ve antrenmandan sonra da genellikle arkadaşlarıyla bir şeyler yapmak için beni ekerdi.

Bugün o güzel canavarı yepyeni bir dünyaya doğru sürüyorduk. Bana yeni bir unvan verecek ve kimliğime yeni bir görünüm katacak bir dünyaya. Kelimenin tam anlamıyla bir b-girl olmak istiyordum. Bir b-girl, bir break dansçı olarak bilinmek, Kafasına O Şeyi Takan Kız olarak bilinmekten çok daha iyiydi.

Etkinlik umduğumdan çok daha heyecanlıydı. Daha önce de kapışmalar görmüştüm elbette –yıllardır VHS'den break dans kapışmaları izlerdik– ama bu şeylere şahsen tanıklık etmek tamamen bambaşka bir şeydi. Mekân nispeten küçüktü –dönüştürülmüş bir sanat galerisini andırıyordu– ve insanlar paketin içindeki sigaralar gibi toplanmış, duvarlara ve kapılara dek yığılmış, odanın ortasında yeterli alan bırakabilmek için iyice sıkışmışlardı. Enerji elle tutulur hâldeydi. Müzik duvarlarda ve tavanda zangırdıyor, baslar kulak zarımı titretiyordu. Burada insanlar beni hiç umursamıyor gibiydi; kimse bana bakmadı, gözleri ancak odayı tararken yüzüme ve bedenime değiyordu. Nasıl göründüğüm neden bir anda önemsiz bir mesele hâline geldi, görünüşüm neden bir anda tepki çekmemeye başladı, bilmiyordum. Belki de buradaki tercihe bağlı demografi farklıydı. Çeşit çeşit beden ve yüzle çevriliydim; bir kulağıma İspanyolca sözler çalınırken diğeri Çince duyuyordu. Tek bir ilginin etrafına toplanmış beyaz, siyah ve kahverengi insanlardık.

Bunu sevmiştim.

O an bir şekilde bu özel dünyada önemli olan tek şeyin yetenek olduğunu anladım. Eğer iyi bir break dansçı olursam bu insanlar bana saygı duyacaktı. Burada toplumun yaşamıma uyguladığı ayarlardan daha fazlası olabilirdim.

Başından beri arzuladığım da buydu.

◇◇◇◇◇◇

O akşam eve daha önce belki de hiç hissetmediğim bir coşkuyla döndüm. Her şeyi anlatarak annemin kafasını şişirdim. Annemse hiç etkilenmemişçesine gülümsedi ve bana ödevimi yapmamı söyledi. Ertesi gün erkenden okul beni bekliyordu ama o gece hâlâ heyecanlıydım. Müziğin yankıları kafamın içinde dans ediyordu. Yatağa girmeye hazırlandım ve odaklanamadığım ödevimi yarım bıraktım. Onun yerine odamın ortasındaki alanı temizledim ve yengeç duruşuna çalıştım. O kadar uzun süre uğraştım ki halı avuçlarımı yakmaya başladı. Öne doğru düşmeye –abimin deyimiyle yeri öpmeye– devam ediyor ve doğrusunu yapamıyordum. İyi bir break dansçı olmak için önümde uzun bir yol vardı ama ben sıkı çalışmaktan hiçbir zaman korkmamıştım.

9

GÜNÜN İKİNCİ DERSİ Küresel Perspektifler diye bir dersti. Öğretmeni şu çılgın, yaratıcı düşünürlerden, ergenlerle büyük bir ilerleme kaydetmeye kararlı tiplerden biriydi. Çoğu öğretmenden daha havalıydı ama çoğu gün, bizi bu gerçeğe ikna etmek için biraz fazla çabaladığı açıkça görülüyordu. Yine de onun dersinden nefret etmiyordum. Bizi zorunlu tuttuğu tek şey derse katılımdı.

Sınav yoktu, ödev yoktu.

Onun yerine bizi güncel olayları tartışmaya zorluyordu. Politika. İhtilaflı meseleler. Her birimize zor sorular –kendimizi ve dünyayla ilgili görüşlerimizi sorgulamamızı sağlayacak sorular– soruyor ve başka türlü asla tercih etmeyeceğimiz şekilde doğrudan bağlantı kurmamızı istiyordu. Katılmayı –düşüncelerini yüksek sesle dile getirmeyi– reddedenler kalacaktı.

İlgimi çekmişti.

Ders şimdiye kadar dramın serbest olduğu şekilde devam etmişti. Kolay konularla başlamıştı. Dersin ikinci günü sınıfa girdiğimizde öğretmenin bütün sıraları dörderli grupların oturacağı şekilde düzenlediğini fark ettik. İşleyişi değiştirene kadar böyle küçük bir grupla başlayacaktık.

Yoğun tartışmalarla geçen otuz dakikanın ardından bizim küçük topluluğumuza yaklaştı ve ne konuştuğumuzu özetlememizi istedi.

Sonra da şöyle dedi...

"Harika, harika. Peki grubunuzdakilerin isimleri ne?"

Onu ciddiye almamı sağlayan da bu oldu. Çünkü evet, bir süredir konuşup duruyorduk ama birbirimize isimlerimizi sormak aklımıza bile gelmemişti. Belki de bu herif zekidir, diye düşündüm. Belki de farklı olabilir, dedim. Baksana, Bay Jordan belki de gerçekten bir şeyler biliyor olabilir, diye düşündüm.

Ama bugün yeni bir pazartesiydi. Değişim zamanıydı.

Daha sırama yeni oturmuştum ki bana seslendi.

"Shirin ve Travis," dedi, "buraya gelin lütfen."

Şaşkınlıkla ona baktım ama eliyle beni çağırmakla yetindi. Çantamı sandalyemin yanına, yere bıraktım ve isteksizce sınıfın ön kısmına doğru ilerledim. Ayaklarıma, duvara baktım. Kendimi gergin hissediyordum.

Travis'le henüz tanışmamıştım –grubumdaki dört kişiden biri değildi– ama televizyonun size bir sporcunun nasıl olacağına dair öğrettiği her şeye uyan biriydi. İri, sarışın ve yapılıydı ve kolej ceketi giyiyordu. Onun da tuhaf tuhaf etrafa bakındığını fark ettim.

Bay Jordan gülümsüyordu.

"Yeni bir deney," dedi sınıfa ve tekrar bize dönmeden önce ellerini birbirine vurdu. "Evet, siz ikiniz," dedi. Sonra omuzlarımızdan tutup Travis'le birbirimize bakacağımız şekilde çevirdi bizi. "Kıpırdamak yok. Birbirinizin yüzüne bakmanızı istiyorum."

Birileri beni öldürsün.

Travis'e baktım çünkü bu dersten kalmak istemiyordum. Travis de benim suratıma bakmaktan pek heyecan duymuyordu ve onun adına üzüldüm. İkimiz de öğretmenin bize yaptırmak istediği şey her neyse onu yapmak istemiyorduk.

"Bakmaya devam edin," dedi Bay Jordan. "Birbirinizi *görme-*

nizi istiyorum. Gerçekten, gerçekten görmenizi. Bakıyor musunuz?"

Bay Jordan'a sert bir bakış attım. Hiçbir şey demedim.

"Tamam," dedi. Manyak gibi sırıtıyordu. "Şimdi, Travis," dedi. "Shirin'e baktığında tam olarak ne düşündüğünü benimle paylaşmanı istiyorum."

Bacaklarım birden hissizleşti.

Kendimi aniden bayılmış ama bir şekilde zemine kök salmış gibi hissettim. Panik ve öfkeyi hissettim –ihanete uğradığımı hissettim– ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Öğretmenime dönüp de ona delinin teki olduğunu söylemeyi nasıl haklı gösterebilirdim ki? Başımı belaya sokmadan nasıl böyle bir şey yapabilirdim?

Travis kıpkırmızı olmuştu. Gevelemeye başladı.

"Dürüst ol," diyordu Bay Jordan. "Unutma, dürüstlük her şeydir. O olmadan asla ilerleyemeyiz. Verimli tartışmalar yapamayız. O nedenle *dürüst ol*. Onun yüzüne baktığında tam olarak ne düşündüğünü söyle. İlk izlenimler. Hiç düşünmeden. Hemen, *hemen*."

Uyuşmuştum. Nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir güçsüzlük ve utançla felç olmuş gibiydim. Travis doğru sözcükleri ararken orada kendimden nefret ederek dikildim.

"Bilmiyorum," dedi. Bana bakamıyordu.

"Saçmalık," dedi Bay Jordan gözleri parlayarak. "Bu saçmalık, Travis ve öyle olduğunu sen de biliyorsun. Şimdi *dürüst ol*."

Çok hızlı soluk alıyordum. Travis'e bakıyor; gözlerimle ona çekip gitmesi, beni yalnız bırakması için yalvarıyordum ama Travis de kendi paniğinin içinde boğuluyordu. Benimkini görecek durumda değildi.

"Ben... Ben bilmiyorum," dedi yine. "Ona baktığımda hiçbir şey görmedim."

"Ne?" dedi Bay Jordan bir kez daha. Travis'e doğru ilerledi, büyük bir dikkatle onu izliyordu. "Nasıl bir şey görmedin?"

"Yani, yani..." Travis iç çekti. Yüzü iyice kıpkırmızı olmuştu.

"Yani o, ne bileyim... sadece, onu görmedim. Hani sanki benim için yokmuş gibi. Ona baktığımda hiçbir şey görmedim."

Tüm bedenimi bir öfke sardı. Aniden içim boşalmış gibi hissettim. Bomboş. Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı, onları geldikleri yere göndermek için mücadele ettim.

Bay Jordan'ın biçimsiz zafer homurtularını belli belirsiz duyuyordum. Ellerini heyecanla birbirine vurduğunu duydum. Bana doğru ilerlediğini gördüm, görünüşe bakılırsa aptalca deneyinde gösteri sırasını bana verecekti. Yüzümde hissiz bir ifadeyle ona baktım.

Sonra da dönüp gittim.

Çantamı bıraktığım yerden aldım ve ağır çekim gibi hissettiren hareketlerle doğruca kapıdan dışarı çıktım. Aynı anda hem sağır hem de körmüşüm gibi, bir sisin içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum ve o anda –ne zaman böyle bir şey olsa fark ettiğim gibi– umduğum kadar güçlü olmadığımı fark ettim.

Hâlâ çok fazla önemsiyordum. Hâlâ çok kolay, acınası derecede kolay kırılıyordum.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, gitmek zorunda olduğumdu. Oradan gitmek, bütün sınıfın karşısında ağlayıp Bay Jordan'a terslenerek kendimi süründürmeden önce sınıftan çıkmak zorundaydım.

Kapıdan körlemesine çıktım, koridoru geçtim ve okulun yarısına kadar ilerlemişken eve gitmek istediğimi fark ettim. Kafamı boşaltmak, bir süreliğine her şeyden uzaklaşmak istiyordum. Bahçeyi geçtim ve otoparka doğru ilerledim. Tam kampüsten çıkacakken birinin kolumu tuttuğunu hissettim.

"*Siktir*, çok hızlı yürüyorsun..."

Şaşkınlıkla arkamı döndüm.

Ocean'ın eli kolumdaydı ve gözlerinde korku ya da endişe gibi bir şey vardı. "Deminden beri arkandan sesleniyorum. Beni duymadın mı?" dedi.

Aklımı kaybediyormuşum gibi etrafıma bakındım. Bu neden başıma geliyordu? Ocean burada ne bok yiyordu?

"Özür dilerim," dedim. Bocaladım. Hâlâ bana dokunduğunu fark edince aniden geriye doğru bir adım attım. "Ben, şey, ben kafamın içinde kaybolmuştum da."

"Evet, anladım," dedi ve iç çekti. "Bay Jordan pisliğin teki. Tam bir göt."

Gözlerim kocaman açıldı. Her nasılsa şimdi daha da şaşırmıştım. "Bay Jordan'ı nereden biliyorsun?"

Ocean bana baktı. Şaka yapıp yapmadığımdan emin olmak istermiş gibi görünüyordu. "Ben de *o dersteyim*," dedi sonunda.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ciddi misin sen?" dedi Ocean. "Aynı derste olduğumuzu bilmiyor muydun?" Güldü ama kederli bir gülüştü. Başını iki yana salladı. "Vay be!"

Hâlâ olanlara anlam veremiyordum. Çok fazlaydı, bir anda bu kadar şey çok fazlaydı. "Geçiş falan mı yaptın?" diye sordum. "Yoksa başından beri derste miydin?"

Ocean afallamış gibiydi.

"Ah, vay be, cidden üzgünüm," dedim. "Seni görmezden geldiğim falan yok. Ben sadece.... Çoğu zaman insanlara pek bakmam."

"Evet," dedi, sonra tekrar güldü. "Biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

Ocean iç çekti. "Hey, cidden iyi misin? O herifin sana bunu yaptığına inanamıyorum."

"Evet." Bakışlarımı kaçırdım. "Travis'e de üzüldüm."

Ocean inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Travis atlatır."

"Evet."

"İyi misin yani? Geri dönüp onun kıçını tekmelememe gerek var mı?"

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek başımı kaldırdım. Ocean ne zaman benim onurumu savunmak isteyen türden bir adam olmuştu? Ben ne zaman onun böyle bir şeyi teklif edebileceği türden bir seviyeye ulaşmıştım? Çocukla ancak birkaç kez konuşmuştum ki o zaman bile pek uzun sürmemişti. Geçen hafta biyolojide

benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Ocean'ı hiç tanımadığımı fark ettim.

"İyiyim," dedim.

Yani aslında değildim ama başka ne denir bilmiyordum. Sadece oradan çıkıp gitmek istiyordum. Son kısmı yüksek sesle söylediğimi de ancak Ocean, "Harika fikir. Hadi buradan çıkalım," dediğinde anladım.

"Ne?" İstemsizce bir kahkaha attım. "Ciddi misin sen?"

"Dersi kırmak üzeresin," dedi. "Öyle değil mi?"

Başımla onayladım.

"Tamam," deyip omuzlarını silkti. "Ben de seninle geleceğim."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Bunu yapmama *gerek olmadığını* biliyorum," dedi. "Sadece yapmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Ona öylece baktım.

Ona, o basit, karmaşık olmayan kahverengi saçlarına baktım. Açık mavi kazağına ve koyu renk kotuna. Bembeyaz spor ayakkabılar giymişti. Soğuk güneş ışığında bana gözlerini kısarak bakıyor ve cevabımı bekliyordu. Nihayet cebinden bir güneş gözlüğü çıkarıp taktı. Güzel gözlüktü. Ona yakışmıştı.

"Tamam," dedim sessizce. "Sorun olmaz."

10

IHOP'A* KADAR YÜRÜDÜK.

Kampüsten çok uzak değildi ve hem ucuz yemek bulmak hem de küçük bir mekân değişikliği için yeterince tehlikesiz bir yer gibi görünmüştü. Ama az sonra masalardan birine karşılıklı oturduk ve birden ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Sahiden, ne yapıyorduk *biz*?

Ne söyleyebilirim, nasıl söyleyebilirim diye düşünmeye çalışırken Ocean birden gözünde hâlâ güneş gözlüğü olduğunu fark etti.

"Ah, tabii ya..." dedi.

Ve gözlüğü çıkardı.

Bu kadar basit bir şeydi. Sessiz, tamamen önemsiz bir andı. Dünya dönmeyi bırakmadı; kuşlar birden şarkılar söylemeye başlamadı. Elbette Ocean'ın gözlerini daha önce de görmüştüm. Ama her nasılsa bir anda sanki onları ilk kez görüyormuş gibi oldum. Ve her nasılsa, gözlerimi yüzünden ayıramadım. Kalbimde bir şeyler kanat çırptı. Zırhımın çatlamaya başladığını hissettim.

Gerçekten çok güzel gözleri vardı.

* Amerika'da pek çok şubesi bulunan, 7/24 açık, bilinen bir restoran zinciri. –çn

Mavi ve kahverenginin alışılmadık bir karışımıydı ve birlikte değişik bir gri tonu oluşturmuşlardı. Bu detayları daha önce hiç fark etmemiştim. Belki de daha önce bana hiç şimdiki gibi bakmadığındandı. Dosdoğru. Gülümseyerek. Gerçekten bana gülümsüyordu. Ocean'ın benim karşımda hiç tam mânâsıyla gülümsememiş olduğunu ancak o zaman fark ettim. Çoğu zaman gülümseyişleri karmaşık ya da korku doluydu ya da bir dizi başka duygunun bir kombinasyonuydu. Ama o anda, IHOP'taki bu aşırı çirkin masada her nedense bana bakıp sanki kutlanacak bir şey varmış gibi gülümsüyordu.

"Ne?" dedi sonunda.

İrkilerek hızla gözlerimi kırpıştırdım. Utanmıştım. Bakışlarımı önümdeki menüye çevirirken sessizce, "Hiç," dedim.

"Neden gözlerini dikmiş bana bakıyorsun?"

"Sana bakmıyordum." Menüyü yüzüme biraz daha yaklaştırdım.

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi.

"Hafta sonu hiç çevrimiçi olmadın," dedi.

"Evet."

"Neden peki?" Öne doğru uzanıp menüyü nazikçe yüzümün önünden çekti.

Aman Tanrım.

Bunu görmezden gelemedim. Bunu görmezden gelemedim, *aman Tanrım*, biri beni kendimden korusun, yüzünü görmezden gelemedim. Ne olmuştu bana? Neden birden ondan bu kadar etkilenmiştim?

Neden?

Surlarım, eski zırhım, yahut beni bundan –tatlı oğlanların etrafındayken başıma gelen bütün o aptalca şeylerin tehlikesinden– koruyacak herhangi bir şey için körlemesine zihnime daldım ama hiçbir şey işe yaramıyordu çünkü Ocean bana bakmayı kesmiyordu.

"Meşguldüm," dedim ama sözcükler ağzımdan biraz tuhaf çıkmıştı.

"Ha," dedi ve arkasına yaslandı. Yüzü anlaşılmazdı. Kendi menüsünü aldı, gözleriyle pek çok seçeneği taradı.

Tam o anda, ben, bilmiyorum... Daha fazla dayanamadım.

"Neden benimle takılıyorsun?" diye sordum.

Sözcükler öylece ağzımdan döküldü. Soluksuz ve biraz da öfkeli çıktılar. Onu anlamıyor, onun etrafında kalbime olanlardan hoşlanmıyordum ve ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim olmaması canımı sıkıyordu. Kafam acayip karışmıştı ve bu da oyunumun dengesinin bozulduğunu hissettiriyordu. Bu şeyin içini açıp onunla işimi bitirmeliydim.

Kendime engel olamadım.

Ocean doğruldu, menüsünü bıraktı. Şaşırmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki" –tavana bakarak dudağımı ısırdım– "burada neler olduğunu anlamıyorum. Bana karşı neden bu kadar naziksin? Neden benim peşimden sınıftan çıktın? Neden evimde yemek yemek istiyorsun..."

"Ah, evet, doğru, ailene o konuyu sorabil–"

"Ne yaptığını anlamıyorum," dedim sözünü keserek. Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. "Benden ne istiyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senden bir şey istediğim yok."

Güçlükle yutkundum. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. "Bu normal değil, Ocean."

"Normal olmayan ne?"

"Bu," dedim elimle aramızdaki boşluğu işaret ederek. "*Bu*. Bu normal değil. Senin gibi oğlanlar benim gibi kızlarla konuşmaz."

"Senin gibi kızlar mı?"

"Evet," dedim. "Benim gibi kızlar." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Lütfen neden bahsettiğimi anlamıyormuşsun gibi davranma, tamam mı? Ben aptal değilim."

Bana bakakaldı.

"Ben sadece neler olduğunu anlamak istiyorum," dedim. "Neden benimle arkadaş olmak için bu kadar uğraştığını anlamıyorum. Neden ikide bir karşıma çıkıp durduğunu anlamıyorum. Bana acıyorsun, öyle bir şey mi?"

"Ah." Kaşlarını kaldırdı. "Vay be!"

"Çünkü eğer sırf bana acıdığın için nazik davranıyorsan, lütfen yapma."

Gülümsedi, azıcık, kendine yetecek kadar. "Anlamıyorsun," dedi. Bir soru değildi.

"Hayır, anlamıyorum. Anlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve bu beni çıldırtıyor."

Kısa, tek bir kahkaha attı. "Bu seni neden çıldırtıyor?"

"Öyle işte."

"Tamam."

"Ne var, biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Boş ver. Ben gitsem iyi olacak."

"Hayır..." İç geçirdi, zorlandı, kendini toparladı. "Gitme." Saçlarını karıştırdı, kendi kendine, *"Ah, Tanrım,"* diye mırıldandı ve sonunda, "Sadece havalı olduğunu düşünüyorum, tamam mı?" Bana baktı. "Buna inanmak bu kadar zor mu?"

"Sayılır."

"Aynı zamanda gerçekten acayip güzel olduğunu da düşünüyorum ama bana bu konuda soğukkanlı olma şansı vermeyeceksin, değil mi?"

Bir an cidden kalbimin durduğunu düşündüm. Mantıken böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bilsem de bir şekilde öyleymiş gibi geliyordu.

Birinin bana güzel olduğumu söylemeye yaklaştığı tek sefer sekizinci sınıftaydı. Biri söylerken kulak misafiri olmuştum. Başka bir çocuğa benden hoşlanmadığını çünkü benim gerçekten güzel ve gerçekten kaba olan o kızlardan biri olduğumu düşündüğünü söylemişti. Bunu öyle nezaketsiz, küstah bir tarzda söylemişti ki söylediğine gerçekten inandığını düşünmüştüm.

O zamanlar birinin benim için söylediği en hoş şey olmuştu bu. O günden beri sık sık gerçekten güzel olup olmadığımı dü-

şünürdüm ama annem dışında kimse o kızın sözlerini onaylama zahmetine girmedi.

Oysa şimdi, burada...

Afallayıp kalmıştım.

Yalnızca, "Yaa," diyebildim. Yüzüm alev almış gibiydi.

"Evet," dedi. Artık ona bakmasam da gülümsediğini söyleyebilirdim. "Şimdi anladın mı?"

"Sayılır," dedim.

Sonra pankek sipariş ettik.

11

IHOP TECRÜBEMİZİN GERİ kalanını herhangi özel bir konu üzerinde durmadan sohbet ederek geçirdik. Aslına bakılırsa ciddi meselelerden yüzeysel konulara geçerken öyle hızlı vites değiştirmiştik ki kapıdan çıkarken, bana güzel olduğumu söylediği kısmı hayal mi ettim acaba diye düşünüyordum.

Sanırım benim suçumdu. Donup kalmıştım. Onu bana net bir cevap vermesi için çok zorlamıştım ama aldığım cevabı beklemiyordum ve dengem bozulmuştu. O cevapla ne yapacağımı bilememiştim.

Kendimi kırılgan hissetmeme neden olmuştu.

Biz de filmlerden konuştuk. İzlediklerimizden, izlemediklerimizden. Güzeldi ama biraz sıkıcıydı. Nihayet IHOP'u utanç verici bir şeyden kurtulmaya çalışırmışız gibi arkamızda bıraktığımızda sanırım ikimiz de rahatlamıştık.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Sessizce, yan yana yürüyorduk ve gittiğimiz belirli bir yer yoktu.

Saatine baktı ve "Üçüncü ders neredeyse bitmek üzere," dedi.

İç geçirdim. "Sanırım okula dönmeliyiz."

"Evet."

"Okuldan bu kadar kaçmak yeter."

Yürümeyi bırakıp koluma dokundu. Adımı söyledi.

Başımı kaldırıp baktım.

Ocean benden biraz daha uzundu ve daha önce ona hiç bu şekilde bakmamıştım. Onun gölgesinde dikiliyordum. Kaldırımın üzerinde durmuş, birbirimize bakıyorduk ve aramızda pek bir mesafe yoktu.

Gerçekten çok hoş kokuyordu. Kalbim yine tuhaflaşmaya başladı.

Ama Ocean'ın gözleri kaygılıydı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra birdenbire fikrini değiştirdi. Bakışlarını kaçırdı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Göz ucuyla gülümsedi ama kısacıktı. "Hiç. Boş ver."

Onun canını sıkan bir şey olduğunu söyleyebilirdim ama bunu benimle paylaşmak konusundaki isteksizliği, belki de ne düşündüğünü bilmek istemediğimi düşündürdü bana. Ben de konuyu değiştirdim.

"Hey, ne zamandır burada yaşıyorsun?"

Ocean beklenmedik bir tebessümle baktı. Bu sorunun sorulmasına hem sevinmiş hem de şaşırmış gibiydi. "Kendimi bildim bileli," dedi. Sonra, "Yani ben altı yaşındayken falan taşınmışız ama evet, kendimi bildim bileli denebilir."

"Vay be," dedim. Sesim neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı. Basit bir cümleyle sık sık hayalini kurduğum şeyi anlatmıştı. "Aynı yerde bu kadar uzun zaman yaşamak hoş bir duygu olmalı."

Tekrar yürümeye başladık.

Ocean uzanıp, yanından geçtiğimiz bir ağaçtan yaprak kopardı ve ellerinin etrafına doladı. "Fena değil." Omuz silkti. "Biraz sıkıcı aslında."

"Bilmiyorum," dedim. "Kulağa cidden hoş geliyor. Muhtemelen komşularını tanıyorsundur, ha? Okula da hep aynı insanlarla gidiyorsundur."

"Aynı insanlar," dedi başıyla onaylayarak. "Doğru. Ama inan bana, çok çabuk eskiyor. Buradan çıkmaya can atıyorum."

"Gerçekten mi?" Ona bakmak için döndüm. "Neden?"

Yaprağı attı, ellerini ceplerine koydu. "Yapmak istediğim çok şey var," dedi. "Görmek istediğim şeyler. Sonsuza dek buraya sıkışıp kalmak istemiyorum. Büyük bir şehirde yaşamak istiyorum. Seyahat etmek." Göz ucuyla bana baktı. "Ülkeden hiç çıkmadım, anlıyor musun?"

Ona hafifçe gülümsedim. "Pek anlıyorum denemez," dedim. "Bence ben ikimize de yetecek kadar seyahat ettim. Emekliliğe hazırım. Yerleşmeye. Yaşlanmaya."

"Daha *on altı* yaşındasın."

"Ama içimde yetmiş beş yaşında yaşlı bir adamım."

"Vay canına, umarım öyle değildir."

"Biliyor musun," dedim, "ben sekiz yaşındayken ailem İran'a geri dönmeyi denedi. Bütün ıvır zıvırımızı topladılar, evi sattılar ve bir adım attılar." Omuzlarımdaki sırt çantamı düzelttim. İç geçirdim. "Sonuçta işe yaramadı. Fazla Amerikalıydık. Çok şey değişmişti. Ama İran'da altı ay yaşadım, şehirle kırsal bölge arasında gidip geldim. Bir süreliğine Tahran'daki şu gösterişli uluslararası okula gittim ve tüm sınıf arkadaşlarım diplomatların korkunç, şımarık, geri zekâlı çocuklarıydı. Her gün ağlardım. Evde kalmama izin vermesi için anneme yalvarırdım. Ama sonra daha kuzeyde, Hazar Denizi'ne yakın bir bölgede zaman geçirdik ve bir avuç köylü çocuğuyla ders aldım. Bütün okul tek bir odadan ibaretti – *Yeşilin Kızı Anne*'den fırlamış gibi– ve hayatım boyunca gittiğim on iki okul arasında favorim hâlâ orasıdır." Güldüm. "Çocuklar öğle tatilinde peşime düşer, bana İngilizce bir şeyler söylemem için yalvarırdı. Amerika'ya takmışlardı," diye açıkladım. "Hayatımda hiç bu kadar popüler olmamıştım." Bir kez daha güldüm ve Ocean'a bakmak için gözlerimi çevirdim ama o yavaşlamıştı. Bana bakıyordu ve ifadesini okuyamıyordum.

"Ne?" diye sordum. "Çok mu tuhaf?"

Gözlerindeki o yoğun bakış buharlaştı. Aslında aniden hayal kırıklığına benzer bir ifade belirdi yüzünde. Başını iki yana salladı ve "Keşke bana böyle şeyler söylemekten vazgeçsen," dedi. "Senin tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Ve neden seni birdenbire tuhaf bulup senden korkmaya başlayacağımı düşündüğünü de bilmiyorum. Öyle bir şey olmayacak. Tamam mı? Saçını örtmen beni gerçekten hiç ilgilendirmiyor. Yani" –duraksadı– "bu gerçekten senin kendi isteğinle yaptığın bir şey olduğu sürece."

Bana baktı. Bir şeyler bekledi.

Ben de şaşkınlıkla ona baktım.

"Yani," dedi, "ailen seni o başörtüsünü takmaya falan zorlamıyor, değil mi?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Hayır. Hayır, yani bunu taktığım için insanların bana yaptığı *muameleden* hoşlanmıyorum, hatta sık sık bıraksam mı diye düşünüyorum ama hayır," dedim. Gözlerimi uzaklara diktim. "İnsanların beni her gün nasıl aşağıladığını düşünmediğimde, bana hissettirdikleri gerçekten hoşuma gidiyor. Çok güzel."

"Nasıl güzel?"

Yürümeyi resmen bırakmıştık. Hareketli sayılabilecek bir yolun kenarındaki kaldırımda dikiliyorduk ve ben bir erkekle hayatımın en kişisel konuşmalarından birini yapıyordum.

"Yani, ne bileyim," dedim. "Bana, nasıl diyeyim, kontrol bendeymiş gibi hissettiriyor. Kimin beni göreceğini kendim seçiyorum. Beni nasıl göreceklerini. Herkese göre olduğunu düşünmüyorum," dedim ve omuzlarımı silktim. "Başörtüsü takmak için zorlanan ve ondan nefret eden kızlar tanıdım. Bence bu saçmalık. Elbette eğer kendisi istemiyorsa kimse bunu takmamalı. Ama ben seviyorum," dedim. "Saçımı görebilmek için benden izin alman gerekmesi hoşuma gidiyor."

Ocean'ın gözleri birden ardına kadar açıldı. "Saçını görebilir miyim?"

"Hayır."

Yüksek sesle bir kahkaha attı. Bakışlarını kaçırdı. "Tamam," dedi. Sonra sessizce, "Ama yine de saçını biraz görebiliyorum zaten," diye ekledi.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Başörtümü biraz gevşek takmıştım ve bu yüzden tepedeki saçlarım ara sıra görünebiliyordu ve bazı insanlar bu detaya takıntılıydı. Nedenini bilmiyorum ama bana saçımın bir santimini görebildiklerini söylemekten hoşlanıyorlar, belki de bunun bütünü boşa çıkarmaya yeterli olduğunu düşünüyorlardı. Bu takıntı bana eğlenceli geliyordu aslında.

"Evet," dedim. "Yani genellikle bu kadarı yeter. Oğlanlar saçımın bir santimini görürler ve nasıl diyeyim" –elimle bir patlama işareti yaptım– "akıllarını kaybederler. Sonra da her taraftan evlilik teklifleri yağar işte."

Ocean'ın kafası karışmış gibiydi.

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra birden...

"Ah. *Ah.* Şaka yapıyorsun."

Ona garip garip baktım. "Evet," dedim. "Müthiş şakacıyımdır."

O da bana benim ona baktığım gibi garip garip bakıyordu. Hâlâ kaldırımın üzerinde dikilmiş konuşuyorduk. Birbirimize bakarak.

Sonunda, "Yani sana söylediğim şeyin aptalca olduğunu söylemeye çalışıyorsun, değil mi? Sadece o kadarını anladım," dedi.

"Evet," dedim. "Kusura bakma. Genelde daha netimdir."

Güldü. Bakışlarını başka tarafa çevirdi, sonra tekrar bana baktı. "İşleri tuhaflaştırıyor muyum? Sana bu soruları sormayı bırakmalı mıyım?"

"Hayır, hayır." Başımı iki yana salladım. Hatta gülümsedim. "Kimse bana bu soruları sormuyor. Senin sorman hoşuma gitti. Çoğu kişi ne düşündüğümü bildiğini varsayıyor."

"Eh, ne düşündüğün konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Hiç hem de."

"Şu anda," dedim, "senin, sandığımdan çok daha yürekli olduğunu düşünüyorum. Etkilendim denebilir."

"Bir dakika, *sandığımdan* derken ne demek istiyorsun?"

Kendime engel olamayarak bir kahkaha attım. "Ne bileyim. İlk tanıştığımızda, cidden biraz şey görünüyordun... ürkek," dedim. "Böyle, korkmuş gibi."

"Eh, dürüst olmak gerekirse biraz korkutucusun."

"Evet," dedim birden kendime gelerek. "Biliyorum."

"Hayır, öyle demek istemedim" –gülerek başını iki yana salladı– "örtün, dinin ya da öyle bir şey yüzünden öylesin demek istemedim. Sadece kendini diğer insanların seni gördüğü gibi gördüğünü sanmıyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Başka insanların beni nasıl gördüğünü bildiğimden gayet eminim."

"Belki bazılarının," dedi. "Evet. Dünyada korkunç insanlar olduğunu kabul ediyorum. Ama sana yalnızca ilgi çekici olduğunu düşündükleri için bakan başkaları da var."

"Eh, ama ben *ilgi çekici* olmak istemiyorum," dedim. "Yabancıları büyülemek için gelmedim bu dünyaya. Sadece yaşamaya çalışıyorum. Etrafımdaki insanların da normal olmasını istiyorum."

Ocean sessizce, "Bir insan senin etrafında nasıl normal olabilir, hiç bilmiyorum. Ben bile senin yanında normal olamıyorum," derken bana bakmıyordu.

"Ne? Neden?"

"Çünkü acayip göz korkutucusun," dedi. "Ve bunun farkında bile değilsin. İnsanlara bakmıyorsun, onlarla konuşmuyorsun, pek çok çocuğun takıntılı olduğu hiçbir şeyi umursamıyormuş gibisin. Yani okula bir *dergiden* fırlamış gibi çıkıp geliyorsun ve insanların sana haberlerde gördükleri bir şey yüzünden baktığını düşünüyorsun."

Birdenbire donakaldım.

Kalbim bir hızlanıp bir yavaşlıyor gibiydi. Ne diyeceğimi bilemedim, Ocean da gözlerime bakmıyordu.

"Her neyse," dedi. Boğazını temizledi. Kulaklarının kızardığını fark ettim. "Demek on iki farklı okula gittin, ha?"

Başımla onayladım.

"Vay anasını!"

"Evet," dedim. "Berbattı. Hâlâ da berbat."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hayır, yani *şu an* berbat değil," dedim ayaklarımıza bakarak. "Şu an fena değil."

"Öyle mi?"

Başımı kaldırıp baktım. Bana gülümsüyordu.

"Evet," dedim. "Şu an hiç de fena değil."

12

OCEAN'LA ÖĞLE YEMEĞİ için ayrıldık.

Belki ona sorsam benimle birlikte yerdi ama sormadım. Öğle yemeğinde neler yaptığını, arkadaşlarının kimler olduğunu, ne tür sosyal yükümlülükleri bulunduğunu bilmiyordum ve henüz bilmek istediğimden de emin değildim. O an sadece sohbetimizi sindirebileceğim bir alan istiyordum. Bay Jordan'ın dersiyle ilgili ne yapacağımı düşünebileceğim bir alan. Beynimi toparlayabilmek için zaman istiyordum. IHOP'ta yediğim bir yığın pankek sağ olsun, hiç aç değildim, o yüzden doğruca ağacıma yöneldim.

Yalnız geçen öğle araları sorunumun çözümü bu olmuştu. Tuvaletten ve kütüphaneden de sıkılmıştım ve yalnız yemek konusunda artık çekingen hissetmeyeceğim kadar zaman geçmişti. Bu okulun birkaç yeşil alanı vardı ve ben de rasgele birini tercih ettim. Bir ağaç seçtim. Altına oturup gövdesine yaslanıyordum. Açsam yemek yerdim ama çoğunlukla günlüğüme bir şeyler yazıyor ya da bir kitap okuyordum.

Bugün geç kalmıştım.

Ağacımın altında başka biri oturuyordu.

Talihsiz alışkanlığım gereği insanlara bakmadığımdan neredeyse üzerine basana kadar ağacımın altında oturan kişiyi de fark etmemiştim.

Birden bağırdı.

İrkilerek geri sıçradım. "Ah," dedim. "Tanrım, çok özür dilerim."

Çocuk doğruldu, kaşlarını çattı ve yüzüne kısacık, ciddi bir bakış attım ve neredeyse düşecek gibi oldum. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı. Sıcak kahverengi bir teni ve ela gözleri vardı. Fazlasıyla Ortadoğulu görünüyordu. Bu tür şeyler konusunda örümcek hislerim vardı. Her kimse, ikinci sınıftan olmadığı da açıktı. Belki abimin yaşındaydı.

"Merhaba," dedim.

"Selam," diye cevap verdi. Bana merakla bakıyordu. "Burada yeni misin?"

"Evet. Bu sene nakil oldum."

"Vay, güzelmiş," dedi. "Bu bölgelerde pek tesettürlü yoktur. Çok cesurca," dedi başıyla başımı işaret ederek.

Ama benim dikkatim dağılmıştı. Bu okulda *tesettür* kelimesini bu kadar doğal bir şekilde kullanan bir çocukla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Tesettür, Arapçada örtünmek anlamına geliyordu ve *tesettürlü* de insanların örtünen kızları tanımlamak için kullandıkları gündelik bir sözcüktü. Bunu bilmesinin bir sebebi olmalıydı.

"Müslüman mısın?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Hey, neden neredeyse üstüme çıkıyordun?"

"Ah," dedim ve kendimi birden tuhaf hissettim. "Öğle yemeklerinde genelde burada otururum. Sadece, seni görmedim."

"Ah, benim hatam," dedi tekrar ağaca bakarak. "Buranın birinin yeri olduğunu fark etmemişim. Dersten önce bir ödev yetiştirmeye çalışıyordum da, çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacım vardı."

"Kütüphane bu tür şeyler için oldukça kullanışlı bir yerdir," dedim.

Bir kahkaha attı ama neden kütüphaneyi es geçtiğini açıklamaya kalkışmadı. Onun yerine, "Suriyeli misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Türk?"

Yine başımı salladım. Bu, başıma çok sık gelirdi. Görünüşe bakılırsa yüzümde, insanların haritada beni nereye yerleştirecekleri bilememesine neden olan bir şey vardı. "İranlıyım."

"Ah," dedi, kaşları kalktı. "Süper, süper. Ben de Lübnanlıyım."

Başımı hafifçe salladım, hiç şaşırmamıştım. Tecrübelerime göre en yakışıklı Ortadoğu erkekleri hep Lübnanlıydı.

"Her neyse," dedi ve derin bir nefes aldı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de öyle," dedim. "Adım Shirin."

"Shirin," dedi ve gülümsedi. "Güzel. Eh, bir ara tekrar görüşürüz umarım. Ben de Yusef."

"Tamam," dedim ki söylenebilecek en aptalca şeydi ama o an bunu fark edecek durumda değildim. "Hoşça kal."

El sallayarak uzaklaştı ve ben gidişini izlemeyecek kadar gururluydum. Giydiği dar kazak, Yusef'in bir sporcu vücudu olduğu gerçeğini saklamak için pek bir şey yapmıyordu.

Kahretsin. Bu okulu gerçekten sevmeye başlıyordum.

O gün son dersim biyolojiydi. Ocean'ı görmeyi bekliyordum ama derse gelmedi. Çantamı yere bırakıp sınıfa bakındım. Sırada oturduğumda endişeli hissediyordum. Laboratuvar bölmelerimize gönderildiğimizde ıslak kedimi kestim ve Ocean'ın nerede olduğunu düşünmeden edemedim. Hatta bir an için başına kötü bir şey gelmiş olabileceğinden bile endişelendim. Ama bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Zil çalınca antrenmana doğru ilerledim.

Abimin bana söylediği ilk şey, "Duydum ki bugün dersi kırmışsın," oldu.

Siktir.

Aklımdan tamamen çıkmıştı. "Dersi kırdığımı sana kim söyledi?"

"Bay Jordan."

"Ne?" Bir kez daha öfkelendim. "Neden? Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Navid başını iki yana salladı. Neredeyse kahkaha atacaktı. "Bay Jordan break dans kulübünün hocası."

"Tabii ya." Havalı öğretmen Bay Jordan, bir break dans kulübünün hocalığını yapma şansının üzerine atlayacaktı. Elbette.

"Senin için endişelendiğini söyledi. Derste sinirlendiğini ve tek kelime bile etmeden dışarı fırladığını söyledi." Navid duraksadı. Gözlerime dürüstçe baktı. "Bir çocukla birlikte kaçtığını söyledi."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Birincisi, sınıftan fırlamadım. İkincisi, *çocuğun biriyle* falan çıkmadım. O benim peşimden dışarı geldi."

"Her neyse," dedi Navid. "Neler oluyor? Dersi kırıyorsun, tanımadığın çocuklarla okuldan kaçıyorsun. Yarın birilerinin kıçını tekmelemem gerekecek mi?"

Gözlerimi devirdim. Carlos, Bijan ve Jacobi büyük bir merakla konuşmamızı izliyordu ve hepsine öfkelenmiştim. "Bay Jordan götlük yaptı," dedim. "Beni ve başka bir çocuğu bütün sınıfın karşısında birbirimizin gözlerinin içine bakmaya zorladı ve sonra çocuktan bana bakarken neler düşündüğünü yüksek sesle söylemesini istedi."

"Eee?" Abim kollarını kavuşturdu. "Ne olmuş?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne demek *ne olmuş?* Ne olmuş olabilir sence? Onur kırıcıydı."

Navid kollarını çözdü. "Ne anlamda onur kırıcıydı?"

"Yani korkunçtu. Çocuk hiçlik gibi göründüğümü söyledi. Yani hiç yokmuşum gibi." Elimi sinirle salladım. "Her neyse. Şimdi kulağa aptalca geldiğinin farkındayım ama cidden incindim. Ben de çıkıp gittim."

"Kahretsin," dedi Navid sessizce. "Yani yarın *gerçekten* birilerinin kıçını tekmelemem gerek."

"Kimsenin kıçını tekmelemek zorunda değilsin," dedim ve kendimi yere bıraktım. "Sorun değil. Sanırım dersi bıraksam iyi olacak. Hâlâ zaman var."

"Sanmıyorum." Navid başını iki yana sallayarak bana baktı. "Uygun zamanı kaçırdın. Dersi hâlâ bırakabilirsin tabii ama transkriptinde görünür ve böylece..."

"Transkript falan umurumda değil benim," dedim huzursuzca.

"Tamam," dedi abim ellerini kaldırarak. "Tamam." Bana içten bir anlayışla baktı ama beş saniye sonra aniden kaşlarını çattı. "Bir dakika, anlamadığım bir şey var – neden senin var olmadığını düşünen bir çocukla dersi ektin?"

Başımı iki yana salladım. İç geçirdim. "Başka biriydi."

Navid kaşlarını kaldırdı. "Başka biri mi?" Arkadaşlarına baktı. "Bu saçmalığı duydunuz mu? *Başka biriydi* diyor."

Carlos güldü.

"Bu çocuklar çok hızlı büyüyor," dedi Jacobi.

Bijan bana sırıttı ve "Aferin, kızım!" dedi.

"Tanrım," dedim gözlerimi sımsıkı kapatarak. "Hepiniz susun. Saçmalıyorsunuz."

"Peki kimmiş bu başka biri?" diye sordu Navid. "Bir adı var mı?"

Gözlerimi açıp Navid'e baktım. "Hayır."

Navid'in ağzı açık kaldı. Gülümsüyordu ama şaşırmıştı. "Vay be," dedi. "*Vay be*. Ondan cidden hoşlanıyor olmalısın."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye çıkıştım. "Sadece onu rahatsız etmeni istemiyorum."

"Onu neden rahatsız edecekmişiz ki?" Abim hâlâ gülümsüyordu.

"Çalışmaya başlayabilir miyiz artık? Lütfen?"

"Sen onun adını söyleyene kadar olmaz."

İç geçirdim. Baştan savmaya çalışmamın durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum, o yüzden pes ettim. "Adı Ocean."

Navid kaşlarını çattı. "Ne biçim isim bu be? Ocean?"

"İnsanlar da senin için aynı şeyi söylüyor, farkındasındır."

"Desinler," dedi. "Benim adım muhteşem."

"Her neyse," dedim. "Ocean başka bir derste laboratuvar partnerim. Bay Jordan pislik yapınca üzülmüş sadece."

Abim hâlâ kuşkulu görünüyordu ama zorlamadı. Geri çekilmeye, bu sohbete olan ilgisini kaybetmeye başladığını hissedebiliyordum ve birden kaygılandım. Söylemek istediğim bir şey daha vardı. Bütün gün aklıma takılan başka bir şey. Saatlerdir bu soruyu sorsam mı sormasam mı –hatta *nasıl* sorsam– diye düşünüp taşınıyordum ve sonunda vazgeçip her şeyi berbat ettim.

"Hey, Navid," dedim sessizce.

Çantasından bir şeyler almak için arkasını dönmüştü ve seslenmemle birlikte tekrar bana baktı. "Evet?"

"Sence..." Tereddüt ettim. Tekrar düşündüm.

"Bence ne?"

Derin bir nefes aldım. "Sence ben güzel miyim?"

Navid'in soruma verdiği tepki o kadar saçmaydı ki nasıl anlatılır onu da bilmiyorum. Aynı anda hem şok olmuş, hem kafası karışmış hem de kendini kaybetmiş gibi görünüyordu. En sonunda bir kahkaha attı. Gürültülü bir kahkaha. Tuhaftı.

İncindim.

"Ah, Tanrım, boş ver," dedim alelacele. "Sorduğum için kusura bakma. Aptalcaydı."

Navid –ayakkabılarını ağır ağır sürüyerek– peşimden geldiğinde odanın yarısını aşmıştım. "Dur, dur, özür dilerim..."

"Unut gitsin," dedim. Saç diplerime kadar kızarmıştım. Bijan, Carlos ve Jacobi'ye yakındım ve onların bu konuşmayı duymasını istemiyordum. Bakışlarımla bu konuyu kapamak için çaresizce çırpındım ama Navid işaretlerimi almaktan aciz gibiydi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Söylediklerimi unut."

"Hey, dinle," dedi Navid. "Sadece şaşırdım. Böyle bir şey söylemeni beklemiyordum."

"Nasıl bir şey söylemesini?" Bunu soran Bijan'dı.

Ölmek istiyordum.

"Hiçbir şey," dedim Bijan'a. Navid'e dik dik baktım. "*Hiçbir şey*, tamam mı?"

Navid diğer çocuklara bakıp iç geçirdi. "Shirin onu güzel bulup bulmadığımı sordu. Ama dinle," dedi, şimdi tekrar bana bakıyordu. "Bu soruyu cevaplamamam gerektiğini düşünüyorum. Bir abi için fazlasıyla tuhaf bir soru bu, anlıyor musun? Belki de bu çocuklara sormalısın," dedi başıyla grubun geri kalanını işaret ederek.

"*Aman Tanrım*," dedim sözcükleri neredeyse fısıldayarak. Gerçekten de abimi öldürebileceğimi düşünüyordum. Ellerimi boğazına dolamak istiyordum. "Senin *derdin* ne?" diye bağırdım.

Tam o sırada...

"Bence güzelsin," dedi Carlos. Ayakkabısının bağcıklarını bağlıyordu. Sanki hava durumundan bahsedermiş gibi konuşmuştu.

Ona baktım. Biraz afallamıştım.

"Yani insanın ödünü bokuna karıştırıyorsun bence," dedi ve omuz silkti. "Ama, evet. Cidden evet. Çok sevimli."

"Korkutucu olduğumu mu düşünüyorsun?" dedim ve kaşlarımı çattım.

Carlos başıyla onayladı. Bana bakmadı bile.

"Peki *sence* korkutucu muyum?" diye sordum Bijan'a.

"Ah," diyerek kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle."

O kadar şaşırmıştım ki bir adım geriledim. "Siz ciddi misiniz? Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz?"

Hepsi başlarını sallayarak onayladı. Navid bile.

"Ama bence güzelsin de," dedi Bijan. "Bir faydası olacaksa."

Ağzım açık kaldı. "Peki neden hepiniz benim korkutucu olduğumu düşünüyorsunuz?"

Hepsi aynı anda omuz silkti.

"İnsanlar senin kaba olduğunu düşünüyor," dedi Navid sonunda.

"İnsanların hepsi göt," diye çıkıştım.

"Bak, gördün mü?" dedi Navid. "İşte böylesin."

"Nasılım?" dedim bir kez daha sinirlenerek. "İnsanlar neredeyse bütün gün bana bok atıp duruyorlar. Şimdi benim buna öfkelenmemem mi gerekiyor?"

"Buna öfkelenebilirsin," dedi Jacobi ve sesinin tonu beni irkiltti. Aniden ciddileşmişti. "Ama sen *herkesin* korkunç olduğunu düşünüyorsun."

"Çünkü herkes korkunç."

Jacobi başını iki yana salladı. "Dinle," dedi. "Sürekli öfkeli olmak ne demektir bilirim, tamam mı? Cidden bilirim. Boktan durumun –uğraşmak zorunda kaldığın boktan durumlar– cidden zor, evet. Ama sen... böyle yapamazsın. Sürekli öfkeli *gezemezsin*," dedi. "Ben denedim. İnsanı öldürüyor."

Ona baktım. Gerçekten baktım. Jacobi'nin gözlerinde, daha önce hiç karşılaşmadığım anlayışlı bir şeyler vardı. *Acıma* değildi. Tanımaydı. Beni, acımı ve öfkemi daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde kabul eder gibiydi.

Annemle babamın, hatta abimin bile yapmadığı bir şekilde.

Birden göğsüm delinmiş gibi hissettim. Birden ağlamak istediğimi hissettim.

"Sadece mutlu olmaya çalış," dedi Jacobi sonunda. "O götlerin katlanamayacağı bir şey varsa o da senin mutluluğundur."

13

BÜTÜN ÖĞLEDEN SONRA Jacobi'nin bana söylediklerini düşündüm. Eve gittim, duş aldım ve bunu düşündüm. Yemek boyunca aklımda hep bu vardı. Masama oturup gözlerimi duvara dikerek müzik dinledim ve durmadan bunu düşündüm, düşündüm, düşündüm.

Kendimi odama kilitleyip düşündüm.

Saat daha dokuzu henüz geçmişti. Ev hareketsizdi. Bunlar, ailemin uykuya dalmamı istediği saatten önceki sessiz saatlerdi; aile üyelerimin küçük bir lütuf gösterdiği ve herkesin birbirini bir süreliğine yalnız bıraktığı saatler. Yatağıma oturmuş, günlüğümün boş bir sayfasına bakıyordum.

Düşünüyordum.

İlk kez belki de her şeyi yanlış yapıyor olabileceğimi düşündüm. Belki de kendi öfkemin gözümü kör edip geri kalan her şeyi dışlamasına izin vermiştim. Belki de, sadece belki, kalıplaştırılmamaya o kadar odaklanmıştım ki etrafımdaki herkesi kalıplara sokmaya başlamıştım.

Bu da aklıma Ocean'ı getirdi.

Bana karşı nazik olmaya çalışıp durmuştu ve olayların beklenmedik dönüşü karşısında onun nezaketi beni öfke ve kafa karışıklığı içinde bırakmıştı. Onu kendimden uzaklaştırmıştım çünkü günün birinde beni inciteceğinden emin olduğum biriyle birazcık bile olsa yakınlaşmaktan korkmuştum. Artık kimseye güvenmiyordum. Sürekli zalimce davranışlarla karşılaşmaktan o kadar hassaslaşmıştım ki artık en küçük bir sıyrık bile iz bırakıyordu. Marketteki kasiyer kadın bana kaba davranıyordu ve onun bu basit kabalığı bütün gün sinirlerim bozuk gezmeme neden oluyordu çünkü bilmiyordum... bilmemin bir yolu yoktu...

Irkçı mısın? Yoksa sadece kötü bir gün mü geçiriyorsun?

Artık insanları canavarlardan ayıramıyordum.

Etrafımdaki dünyaya baktığımda artık nüansları görmüyordum. Bir acı ihtimali ve bundan doğan sürekli bir kendimi koruma ihtiyacından başka bir şey görmüyordum.

Kahretsin, diye düşündüm.

Bu gerçekten çok yorucuydu.

İç çekip telefonumu elime aldım.

hey. bugün neden derste değildin?

Ocean hemen cevap verdi.

vay be
yokluğumu fark edeceğini düşünmemiştim
internete bağlanabilir misin?

Gülümsedim.

jujehpolo: Selam
riversandoceans04: Merhaba
riversandoceans04: Bugün biyolojide seni ektiğim için özür dilerim

riversandoceans04: Kimse ölü bir kediyi kendi başına doğramamalı
jujehpolo: Bu gerçekten de şimdiye dek karşılaştığım en berbat ödev
riversandoceans04: Aynen

Ve sonra...

Nedenini tam olarak bilmiyorum ama birden bir şeylerin yolunda olmadığına dair tuhaf bir hisse kapıldım. Yazılı birkaç sözcükten anlamak kolay değildi ama kalbimin derinliklerinde hissediyordum bunu. Ocean nedense kötü gibiydi ve ben bunu boş veremiyordum.

jujehpolo: Hey, her şey yolunda mı?
riversandoceans04: Evet
riversandoceans04: Sayılır

Bekledim.
Bekledim ve hiçbir şey olmadı. Başka bir şey yazmadı.

jujehpolo: Bu konuda konuşmak istemiyor musun?
riversandoceans04: Pek istemiyorum.
jujehpolo: Dersi ektiğin için başın derde mi girdi?
riversandoceans04: Hayır
jujehpolo: Başka bir şey yüzünden mi girdi?
riversandoceans04: Haha
riversandoceans04: Bunun bu konuda konuşmamanın tam zıddı olduğunun farkındasın, değil mi
jujehpolo: Evet
riversandoceans04: Ama yine de konuşuyoruz
jujehpolo: Başını derde soktum diye endişeleniyorum

Sonra mesajlarımız çakıştı:

Ben, Abim canını sıkmadı, değil mi? yazdım ve Ocean da, Endişelenme, seninle bir ilgisi yok, yazdı.

Ve sonra...

riversandoceans04: Ne?
riversandoceans04: Abin neden canımı sıksın ki?
riversandoceans04: Abini tanımıyorum bile
riversandoceans04: Bir saniye
riversandoceans04: Abine benden mi bahsettin?

Siktir.

jujehpolo: Görünüşe bakılırsa Bay Jordan bizim break dans kulübünün hocasıymış
jujehpolo: Abime bugün çocuğun biriyle dersi ektiğimi söylemiş
jujehpolo: Abim de delirdi
jujehpolo: Şimdi sorun yok. Ona olanları anlattım.
riversandoceans04: Ah
riversandoceans04: Peki bunun abinin benim canımı sıkmasıyla ne alakası var
jujehpolo: Hiç
jujehpolo: Sadece, dersi birlikte ektiğimizi düşündü
riversandoceans04: E, öyle yaptık zaten
jujehpolo: Biliyorum
riversandoceans04: Yani abin benden nefret mi ediyor şimdi?
jujehpolo: Seni tanımıyor bile
jujehpolo: Sadece fazla korumacı davranıyor
riversandoceans04: Bir saniye, abin kimdi senin? Bizim okulda mı?
jujehpolo: Evet. Son sınıfta. Adı Navid.

riversandoceans04: Ah
riversandoceans04: Onu tanıdığımı sanmıyorum.
jujehpolo: Muhtemelen tanımıyorsundur
riversandoceans04: Peki endişelenmeli miyim?
riversandoceans04: Abin konusunda?
jujehpolo: Hayır
jujehpolo: Haha
jujehpolo: Dinle, seni korkutmaya falan çalışmıyordum, özür dilerim
riversandoceans04: Korkmadım

Tabii ki korkmamıştı.

Başka bir şey diyecek mi diye birkaç saniye daha bekledim ama demedi. Sonunda tekrar yazmaya başladım:

jujehpolo: Ee, sana ne olduğunu cidden söylemeyecek misin?
riversandoceans04: Değişir
riversandoceans04: Bugün bana bir sürü şey oldu.

Midem küçük bir takla attı. Acaba bizden mi bahsediyor diye düşünmeden edemedim. Önceki konuşmalarımızdan. Sıradan bir kasabanın ortasındaki sıradan bir kaldırımda dikilirken bedenlerimiz arasında fiziksel bir mesafenin olmamasından. Tüm bunların ne anlama geldiğini –ya da herhangi bir anlama gelmesi gerekip gerekmediğini– bilmiyordum. Belki de bu küçük mide kasılmalarını yaşayan yalnızca bendim. Belki de onun sözlerine kendi duygularımı yansıtıyordum.

Belki de kafayı yemiştim.

Ben daha ne söyleyeceğime karar vermemişken yeni bir mesaj gönderdi.

riversandoceans04: Hey
jujehpolo: Efendim?
riversandoceans04: Telefonla konuşabilir misin?
jujehpolo: Ah
jujehpolo: Telefonda mı konuşmak istiyorsun?
riversandoceans04: Evet
jujehpolo: Neden?
riversandoceans04: Sesini duymak istiyorum.

Tuhaf, tam olarak tatsız diyemeyeceğim bir gerginlik yayıldı içime. Beynim aniden ısındı ve biri kafamın içine gazlı bir içecek boşaltmış gibi oldu. O an birden ortadan kaybolmayı çok isterdim; telefonu açmak yerine bu konuşmayı başka bir yere, kendi istediğim bir yere çekebilmeyi tercih ederdim. Bu şeyin bütün parçalarını söküp tekrar birleştirmek istedim. Bana açıklanamaz gelen şeyi anlamak istedim. Aslında, *Sesini duymak istiyorum*, Ocean'ın bana söylediği son şey olsa mutlu olurdum.

Ama sadece, Tamam, yazdım.

Ocean'ın kulağıma dolan sesi şimdiye dek yaşadığım en yoğun fiziksel tecrübelerden biri olabilirdi. Tuhaftı. Beni şaşırtıcı derecede germişti. Onunla pek çok kez konuşmuştum –ne de olsa laboratuvar partnerimdi– ama bu her nasılsa farklıydı. İkimizin telefonda olması fazlasıyla özel hissettirmişti. Sanki seslerimiz uzay boşluğunda buluşmuş gibi.

"Hey," dedi ve sesi tüm bedenime yayıldı.

"Selam," dedim. "Bu tuhaf."

Güldü. "Bence çok hoş. Bu şekilde gerçekmişsin gibi geliyor."

Yüz yüzeyken dikkatimi dağıtacak bir sürü şey olduğundan hiç fark etmemiştim ama gerçekten oldukça çekici bir sesi vardı. Alıcıdan gelen ses farklıydı – iyi, gerçekten iyi.

"Ah." Kalbim hızla çarpıyordu. "Öyledir herhalde."

"Demek abin kıçımı tekmelemek istiyor, ha?"

"Ne? Hayır." Duraksadım. "Yani sanmıyorum. Gerçekten değil."

Tekrar güldü.

"Senin kız ya da erkek kardeşin var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Ya. Güzel. Herhalde en iyisi budur."

"Bilmiyorum," dedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Bazen gerçekten de güzel," dedim bir süre düşündükten sonra. "Abim ve ben epey yakınızdır. Ama aynı zamanda birbirimizi kelimenin tam anlamıyla boğazlamak istediğimiz bir dönemden de geçtik."

"Evet, bu, kulağa pek hoş gelmiyor."

"Evet." Duraksadım. "Ama bana nasıl dövüşüleceğini de öğretti ki umulmadık bir ikincil fayda denebilir."

"Gerçekten mi?" Sesi şaşırmış gibiydi. "Dövüşebiliyor musun?"

"Çok iyi değil."

"Hımm," dedi düşünceli düşünceli, sonra sessizleşti.

Birkaç saniye bekledikten sonra, "Eee, sana ne oldu bugün?" diye sordum.

İç geçirdi.

"Eğer bu konuda gerçekten, *gerçekten* konuşmak istemiyorsan," dedim, "konuşmak zorunda değiliz. Ama biraz olsun konuşmak istersen dinlemekten memnuniyet duyarım."

"Sana anlatmak istiyorum," dedi ama sesi birden uzaklaşmıştı sanki. "Ama aynı zamanda anlatmak istemiyorum da."

"Ah," dedim. Kafam karışmıştı. "Tamam."

"Çok ağır, çok erken."

"*Ah*," dedim.

"Bu karmaşık ailevi meselelerini, ne bileyim, mesela senin göbek adını öğrenmemden sonra konuşabiliriz belki."

"Benim göbek adım yok ki."

"Hadi ya. Tamam, o zaman..."

"Sen bana bir sürü soru soruyorsun."

Sessizlik.

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır," dedim. "Sadece... Ben *sana* birkaç soru sorabilir miyim?"

Bir an hiçbir şey demedi. Sonra sessizce, "Tamam," dedi.

Bana ailesinin, adını neden Ocean koyduğunu, hikâyenin pek o kadar heyecan verici olmadığını anlattı. Annesi suya takıntılıymış ve bu da aslında oldukça ironikmiş çünkü Ocean'da tuhaf bir boğulma korkusu varmış ve çok berbat bir yüzücüymüş ve okyanuslar aslında hiç umurunda olmamış ve göbek adı Desmond'mış, yani iki değil, üç önadı varmış. Ona Desmond isminden hoşlandığımı söyledim ve o da büyükbabasının ismi olduğunu, özel bir yanı olmadığını söyledi ve ben de ona büyükbabasını tanıyıp tanımadığını sordum; tanımadığını, o beş yaşındayken annesiyle babasının ayrıldığını ve ailenin o kısmıyla iletişiminin koptuğunu, yalnızca ara sıra babasıyla görüştüğünü söyledi. Ona ailesiyle ilgili birkaç soru daha sormak istiyordum ama sormadım çünkü bu konuda konuşmak istemediğini biliyordum. O yüzden hangi üniversiteye gitmek istediğini sordum, o ise Columbia ile Berkeley arasında kaldığını, Berkeley mükemmel görünse de büyük bir şehirde olmadığını ve gerçekten ama gerçekten büyük bir şehirde yaşamak istediğini söyledi. Ben de, Evet, daha önce söylemiştin, dedim. "Evet," dedi. "Bazen sanki yanlış bir ailede doğmuşum gibi hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanki etrafımdaki herkes ölüymüş gibi geliyor," dedi. Öfkesi beni şaşırtmıştı. "Sanki kimse artık *düşünmüyor*. Herkes en kasvetli zırvalardan memnunmuş gibi. Ben öyle olmak istemiyorum."

"Ben de öyle olmak istemezdim."

"Evet, şey, senin için öyle bir tehlike olduğunu sanmıyorum."

"Ya," dedim şaşkınlıkla. "Teşekkürler."

Sonra birden, "Daha önce hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye sordu.

...bir an zamanın donup kaldığını hissettim.

Hiç erkek arkadaşım olmamıştı, ona da söyledim, Hayır, olmadı, dedim.

"Neden?"

"Hımm." Güldüm. "Evet, nereden başlasam? Öncelikle bir erkeğe karşı öyle *samimi* hisler besleyecek olsam ailemin dehşete düşeceğine eminim çünkü benim hâlâ beş yaşında falan olduğumu sanıyorlar.

"İkincisi, hiçbir yerde böyle bir şeyin vuku bulmasına fırsat tanıyacak kadar uzun yaşamadım ve ee, bilmiyorum, Ocean" –tekrar güldüm– "gerçek şu ki erkekler, ee, bana hiç çıkma teklif etmediler."

"Peki biri sana çıkma teklif ederse?"

Bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmamıştım.

Bu senaryoyu canlandırmak istemiyordum. Gerçekten bu işin bu kadar ileri gideceği hiç aklıma gelmemişti. Ocean'ın benimle hiçbir zaman ilgilenmeyeceğinden o kadar emindim ki *ilgilenirse* işlerin ne kadar beter olacağını düşünme zahmetine bile girmemiştim.

Ocean'ın hoş bir çocuk olduğunu düşünüyorum ama aynı zamanda saftı da.

Belki de öfkemi ardımda bırakmayı deneyebilirdim –belki değişiklik olsun diye daha nazik olmayı deneyebilirdim– ama en iyimser tavrın bile içinde yaşadığımız dünyanın yapısını değiştirmeyeceğini biliyordum. Ocean hoş, yakışıklı, heteroseksüel, beyaz bir erkekti ve dünya ondan müthiş şeyler bekliyordu. O şeyler arasında fazlasıyla münakaşacı, başörtülü, Ortadoğulu bir kıza âşık olmak yoktu. Onu kendinden korumalıydım.

O yüzden sorusunu cevaplamadım.

Onun yerine, "Yani hayatımda sık olan bir şey değil ama daha önce bir kez oldu. Ortaokula giderken abim tamamen bir pisliğe dönüştüğü bir evre yaşadı ve günlüğümü okuyup bu ender bulunan cesur ruhların izini sürerek hepsini avladı. Ödlerini boklarına karıştırdı." Duraksadım. "Eminim sen de tahmin ediyorsundur, aşk hayatımda harikalar yarattı."

Tam olarak ne cevap vermesini beklediğimi bilmiyorum ama Ocean, "Günlük mü tutuyorsun?" diye sorunca ondan beklediğim cevabın *bu* olmadığını fark ettim.

"Ha," dedim. "Evet."

"Cidden çok güzel."

İşte o an, bu konuşmayı bir şekilde sonlandırmam gerektiğini anladım. Bir şeyler oluyordu; bir şeyler değişiyordu ve bu beni korkutuyordu.

O yüzden birdenbire, "Hey, sanırım gitsem iyi olacak. Saat epey geç oldu ve hâlâ yapmam gereken ödevler var."

"Ah," dedi ve o küçücük kelimeden bile şaşırdığını ve belki *–belki–* hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirdim.

"Yarın görüşür müyüz?"

"Elbette," dedi.

"Tamam." Beni göremiyor olsa da gülümsemeye çalıştım. "Hoşça kal."

Telefonu kapadıktan sonra kendimi yatağıma bırakıp gözlerimi kapadım. Bu sersemlik hissi zihnimde, iliklerimdeydi.

Aptallık ediyordum.

Böyle olacağını biliyordum ama yine de ona mesaj attım ve şimdi de neye adım attığı hakkında en ufak bir fikri olmayan bu zavallı çocuğun kafasını karıştırıyordum. Bütün bunlar onun için oldukça basitti muhtemelen: Ocean benim güzel olduğumu düşünmüş ve bunu bana söylemişti; ben ona cehennemin dibine gitmesini söylememiştim ve işte buradaydık. Belki de bana çıkma teklif etmeye çalışıyordu? Güzel olduğunu düşündüğü bir kıza çıkma teklif etmek onun için belki de oldukça açık bir hamleydi ama bu, tam da benim olmasını istemediğim şeydi. İstemediğim, hiç ilgi duymadığım bir dramaydı.

Vay be, aptalın tekiydim.

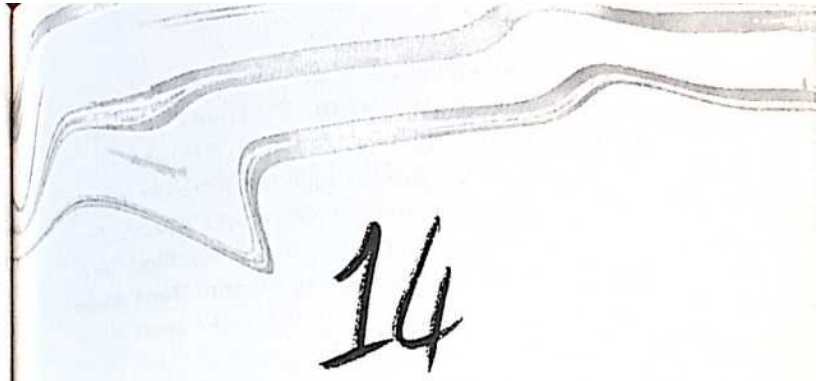
Gardımı indirmiştim. O şeyi yapmış –tatlı çocukların kafama girip aklımı karıştırmasına izin veren o şeyi– ve Jacobi'yle yaptığım konuşmanın beni büyük resmi görmekten alıkoymasına izin vermiştim.

Hiçbir şey değişmemişti.

Kendimi böyle açık ederek hata yapmıştım. Bu, hataydı. Ocean'la konuşmayı kesmeliydim. Şiddetini azaltmalıydım.

Vites değiştirmeliydim.

Hem de hızla.

14

BAY JORDAN'IN DERSİNİ dört gün üst üste ektim.

Akademik danışmanıma gidip Küresel Perspektifler dersini bırakmak istediğimi, nedenini sorduğunda dersten hoşlanmadığımı, Bay Jordan'ın öğretme tekniklerini sevmediğimi söyledim ve o da dersi bırakmak için çok geç kaldığımı, transkriptimde bir *W* olacağını ve üniversitelerin bundan hoşlanmadığını söyledi; omuz silktim, kaşlarını çattı ve bir dakika boyunca birbirimize baktık. Sonunda Bay Jordan'ı dersi bıraktığım konusunda bilgilendirmesi gerektiğini söyledi. Eylemi onun onaylaması gerektiğini, bunun farkında olup olmadığımı sordu ve ben de, "Olur, sorun değil," dedim.

Ve böylece Bay Jordan'ın derslerine gitmeyi bıraktım. Başlarda her şey çok iyiydi ama dördüncü gün –perşembe olmuştu bile– Bay Jordan beni dolabımın yanında yakaladı.

"Hey," dedi. "Birkaç gündür seni derste göremiyorum."

Ona baktım. Dolabımın kapağını çarparak kapayıp kilidini çevirdim. "Çünkü artık dersinizi almıyorum."

"Duydum."

"Peki." Yürümeye başladım.

Bana yetişti. "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Şu an benimle konuşuyorsunuz zaten."

"Shirin," dedi. "Gerçekten üzgünüm. Yanlış bir şey yaptığımı fark ettim ve bu konuyu seninle gerçekten görüşmek isterim."

Koridorun ortasında durdum. Yüzümü ona döndüm. Görünüşe bakılırsa kendimi gayet cesur hissediyordum. "Neyi görüşmek istersiniz?"

"Eh, belli ki seni kızdırmışım..."

"*Belli ki* beni kızdırdınız, evet." Ona baktım. "Neden böyle boktan bir şey yaptınız, Bay Jordan? Travis'in benimle ilgili korkunç bir şey söyleyeceğini *biliyordunuz* ve söylemesini istediniz."

Öğrenciler etrafımızdan aceleyle geçiyor, kimileri geçerken bize bakmak için yavaşlıyordu. Bay Jordan paniklemişti.

"Bu doğru değil," dedi, boynu kızarmıştı. "Onun seninle ilgili korkunç bir şey söylemesini istemedim. Sadece kalıplar ve onların zararları hakkında konuşmak istedim. Senin, onun seninle ilgili varsaydıklarından daha fazlası olduğunla ilgili."

"Her neyse," dedim. "Bu yüzde altmış doğru olabilir. Ama kalan yüzde kırk şu ki, sırf kendinizi ilerici göstermek için benim huzurumu feda ettiniz. Beni boktan bir duruma soktunuz çünkü bunun şok edici ve heyecan verici olacağını düşündünüz."

"Bu meseleyi başka bir yerde konuşabilir miyiz?" dedi, gözlerinde yalvarırcasına bir ifade vardı. "Belki benim sınıfımda?"

Derin derin iç geçirdim. "Peki."

Neden umursadığını hiç bilmiyordum.

Dersini bırakmamın bu kadar büyük bir mesele olacağını fark etmemiştim ama zaten öğretmen olmakla ilgili herhangi bir şey bildiğim de yoktu. Belki de şikâyetim Bay Jordan için sıkıntıya neden olmuştu. Hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu işin peşini bırakmıyordu.

"Özür dilerim," dedi beşinci kez. "Gerçekten özür dilerim. Seni böyle üzmek gibi bir niyetim asla yoktu. Bunu seni incitece-ğini gerçekten düşünemedim."

"Demek ki *düşünmemişsiniz*," dedim. Sesim hafiften titriyordu, cesaret gösterim silinip gitmişti. Burada, aramızda onun masası varken, bir anda bir öğretmenle konuştuğum gerçeğini fark ettim ve eski, derinlerde yer etmiş alışkanlıklar bana benim yalnızca on altı yaşında bir çocuk olduğumu ve büyük oranda bu sıradan, düşük maaş alan yetişkinlerin insafına kaldığımı hatırlatıyordu. "Bu o kadar da büyük bir olay değil," derken artık daha sakin konuşuyordum. "Böyle bir şeyin incitici olacağını düşünebilmek yani. Hem zaten burada konu benim duygularımı incitmek falan da değil."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedim. "Mesele, sizin yardımcı olduğunuzu düşünmeniz. Ama yalnızca beş saniye durup hayatımın gerçekten neye benzediğini düşünseydiniz bana bir iyilik falan yapmadığınızı anlardınız. Daha fazla insanın yüzüme karşı boktan şeyler söylediğini duymaya ihtiyacım yok, tamam mı? Yok. Bir ömür yetecek kadarını duydum. Beni bir örnek olarak kullanamazsınız," dedim. "Bu şekilde değil."

"Özür dilerim."

Başımı iki yana salladım. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

"Seni derse geri getirmek için ne yapabilirim?"

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. "Bir anlaşma yapma peşinde değilim."

"Ama sınıfta senin de sesine ihtiyacımız var," dedi. "Az önce burada bana söylediklerin... Onları sınıfta da söylemeni istiyorum. Sıçıp batırdığımda bana söyleyebilirsin, tamam mı? Ama öyle hemen çekip gidersen, herhangi birimiz nasıl bir şey öğrenebiliriz ki? Bize kim yol gösterir?"

"Kitaplara başvurabilirsiniz. Bir kütüphaneye gidin."

Kahkaha attı. İç geçirdi. Tekrar sandalyesine oturdu. "Anladım," dedi, ellerini yenilgiyi kabul eder gibi açarak. "Anladım. Cahilleri eğitmek senin işin değil."

"Doğru," dedim. "Değil. Çok ama çok yorgunum, Bay Jordan. Yıllardır insanları eğitmeye çalışıyorum ve bu, insanı *tüketiyor*. Dar kafalılara sabır göstermekten bıktım. Bana sürekli bir bok parçası gibi davranılmasını hak etmediğimi açıklamaya çalışmaktan bıktım. İnsanların aynı olmadıklarını, hepimizin aynı şeylere inanmadığını ya da aynı şeyleri hissetmediğini ya da dünyayı aynı şekilde deneyimlemediğimizi anlamaları için herkese yalvarmaktan yoruldum." Başımı sertçe iki yana salladım. "Ben sadece... dünyaya ırkçılığın neden berbat olduğunu açıklamaya çalışmaktan bıktım ve yoruldum, tamam mı? Bu neden benim işim olsun ki?"

"Değil."

"Haklısınız," dedim. "Değil."

"Biliyorum."

"Bildiğinizi sanmıyorum."

Öne doğru eğildi. "Derse geri dön," dedi. "Lütfen. Çok üzgünüm."

Bay Jordan beni yıpratıyordu.

Daha önce bir öğretmenle hiç böyle konuşmamıştım ve bunun katlanmam gereken bir sonucu olmamasına şaşırmadım desem yalan olurdu. Aynı zamanda, ne bileyim... Gerçekten içten görünüyordu. Bu da ona yeni bir şans verme isteği doğurdu içimde.

Yine de, "Bakın," dedim, "özür dilemenizi takdir ediyorum ama beni dersinizde gerçekten görmek ister misiniz, bilmiyorum."

Şaşırmış gibiydi. "Neden istemeyeyim?"

"Çünkü," dedim, "eğer bir kez daha arkamdan böyle iş çevirirseniz bütün öğrencilerin önünde size cehenneme kadar yolunuz olduğunu söylemekle yükümlüyüm."

Sakin görünüyordu. "Bu şartları kabul edebilirim."

Sonunda, "Peki," dedim.

Bay Jordan öyle bir gülümsedi ki yüzünün yırtılabileceğini düşündüm. "Tamam mı?"

"Tamam, her neyse." Kalktım.

"Harika bir dönem olacak," dedi. "Pişman olmayacaksın."

"Hı-hı."

Bay Jordan da ayağa kalktı. "Bu arada, sizin ekibi yetenek gösterisinde izleyeceğim için gerçekten çok heyecanlıyım. Tebrikler."

Donup kaldım. "Affedersiniz?"

"Okulun yetenek gösterisi," dedi. Kafası karışmış gibiydi. "Break dans kulübü?"

"Ne olmuş ona?"

"Abin iki hafta önce sizi kaydettirdi. Sana söylemedi mi? Başvurunuz bugün kabul edildi. Gerçekten büyük bir olay, aslında..."

"Ah, *siktir*," dedim ve inledim.

"Hey, harika olacak, müthiş iş çıkaracaksınız..."

"Evet, gitmem gerek," dedim. Kapıdan dışarı adım atmıştım ki Bay Jordan adımı söyledi.

Dönüp ona baktım.

Gözleri birden kederle dolmuştu. "İçtenlikle umuyorum ki bu meselelerin seni aşağı çekmesine izin vermezsin," dedi. "Liseden sonra hayat güzelleşiyor, yemin ederim."

Ona, *O zaman neden hâlâ buradasınız?* demek istedim. Ama üstüne çok gitmemeye karar verdim. Hafifçe gülümsedim ve çıkıp gittim.

15

ÇALIŞMAYA GİTTİM VE Navid ellerini birbirine vurarak sırıtıp, "Büyük haber," dedi.

"Hadi ya?" Çantamı yere bıraktım. Onu öldürmek istiyordum.

"Okulun yetenek gösterisi," dedi ve gülümsemesi daha da büyüdü. "Kış tatilinden dönmemizden birkaç hafta sonra. Bu da demek oluyor ki hazırlanmak için yaklaşık üç ayımız var. Hemen şimdi başlayacağız."

"Saçmalık, Navid."

Gülümsemesi kayboldu. "Hey," dedi. "Artık daha kibar biri olacağını düşünüyordum. Şu yeni plana ne oldu?"

Gözlerimi devirdim. "Bizi okulun o lanet yetenek gösterisine kaydettirdiğini neden bana söylemedin?"

"Dert etmezsin diye düşündüm."

"Ama dert ediyorum, tamam mı? Dert ediyorum. Neden bütün okulun karşısında performans sergilemek isteyebileceğimi düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok. Bu okuldan nefret ediyorum."

"Evet ama dürüst olmak gerekirse," dedi eliyle beni işaret ederek, "sen hemen hemen her şeyden nefret edersin."

"Millet, siz buna tamam mısınız?" dedim çevremde dönerek. Jacobi, Carlos ve Bijan konuşmalarımızı duyamıyormuş gibi yapıyorlardı ve birden başlarını kaldırdılar. "Üçünüz de bütün okulun karşısında sahneye çıkmak istiyor musunuz?"

Carlos omuzlarını silkti.

Bijan şu şişesinden koca bir yudum almak için tam da o anı seçti.

Jacobi ise bana bakarak kahkaha attı. "Yani, bunun için ölüp bittiğim söylenemez," dedi. "Ama güzel olabilir."

Harika. Demek ben aşırı tepki gösteriyordum. Burada bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünen yalnızca bendim. Cidden harikaydı.

İç geçirdim, "Her neyse," dedim ve yere çöktüm. Bugün spor ayakkabılarımı hızla giymiştim ve henüz bağcıklarını bağlamamıştım.

"Hey, eğlenceli olacak," dedi Navid bana. "Söz veriyorum."

"Daha doğru düzgün bir *duruş* bile yapamıyorum," dedim ve gözlerimi ona diktim. "Nasıl eğlenceli olacakmış? Kendimi rezil edeceğim."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim, tamam mı? Her gün daha iyiye gidiyorsun. Hâlâ zamanımız var."

Ağzımın içinde bir şeyler geveledim.

Bijan gelip yanımda dikildi. Gözümün ucuyla ona baktım. "Ne?" dedim.

"Hiç." Her iki kulağında da büyük, kare elmas çiviler vardı. Kaşları mükemmeldi. Dişleri bembeyazdı. Bu son kısmı bana bakıp birdenbire sırıtınca fark etmiştim.

"*Ne?*" dedim tekrar.

"Senin olayın ne?" diye sordu ve güldü. "Neden bu kadar terliyorsun?"

Bağcıklarımı bağlamayı bitirdim. "Terlemiyorum. Sorun yok."

"Peki," dedi. "Kalk ayağa."

"Ne? Neden?"

"Sana ters salto yapmayı öğreteceğim."

Gözlerim büyüdü.

Elini salladı. "Kalk, lütfen."

"Neden?" diye sordum.

Bijan güldü. "Çünkü eğlenceli. Küçüksün ama güçlü görünüyorsun. Senin için zor olmamalı."

Zordu.

Hatta neredeyse iki kolumu da kırmaktan kıl payı kurtulduğuma eminim. Ve sırtımı da. Ama evet, eğlenceliydi de. Bijan önceki yaşamlarından birinde jimnastikçiydi. Hamleleri öyle net ve güçlüydü ki zamanını burada, bizim küçük kulübümüzle harcamak istemesine şaşırmadan edemedim. Yine de minnettardım. Bijan, benim için pek o kadar da küçültücü bulmadığım bir şekilde üzülmüş gibiydi, o nedenle bana eşlik etmesini dert etmedim. Çalışmanın kalan kısmını daha çok benimle dalga geçerek değerlendirmesi de canımı pek sıkmadı.

Ters salto atma konusundaki yüzüncü başarısız teşebbüsümden sonra yere düştüm ve geri kalkmadım. Güçlükle soluyordum. Kollarım ve bacaklarım titriyordu. Navid ellerinin üzerinde odayı dolaşıyor, arada çapraz tekmeler atıyordu. Jacobi, uzun zaman önce mükemmelleştirmiş olduğu klasik güç hareketlerinden biri olan yeldeğirmeni hareketine çalışıyordu. Şimdi yeldeğirmeni dönüşlerini aynı rutin içinde daha gösterişli yapmak istiyordu. Carlos elleri kalçalarında, kolunun altında bir kasketle onu izliyordu. Carlos bütün gün kafasının üstünde dönebilirdi; kaskete ihtiyacı bile yoktu. Onlara bakarken kendimi hem heyecan dolu hem de başarısız hissettim. Grubun açık ara en yeteneksiziydim. *Elbette* onlar insanların karşısında dans ederken daha rahat hissedeceklerdi. Şimdiden bayağı iyiydiler.

Öte yandan benim daha kırk fırın ekmek yemem gerekiyordu.

"İyi olacaksın," dedi Bijan bana ve kolumu dürttü.

Ona baktım.

"Ayrıca liseden nefret eden sadece sen değilsin, biliyor musun? Bu fikri sen icat etmedin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Güzel." Bana baktı. "Sadece hatırlatayım dedim."

"Eee," dedim, "eğer yalnızca yüzde seksen eşcinselsen, bu seni biseksüel yapmaz mı?"

Bijan kaşlarını çattı. Bir an bocaladı. "Ha," dedi. "Evet, sanırım."

"Bilmiyor musun?"

Başını bana doğru salladı ve "Üzerinde hâlâ düşünüyorum," dedi.

"Annenler biliyor mu?"

"Hımm." Kaşlarını kaldırdı. "Sence?"

"Sanırım bu hayır demek?"

"Evet ve öyle kalsın, tamam mı? Şu sıralar o konuşmayı gerçekleştirecek durumda değilim."

"Tamam."

"Belki, ne bileyim, ölüm döşeğindeyken falan olabilir."

"Nasıl istersen," diyerek omuz silktim. "Benimleyken yüzde seksen güvendesin."

Bijan güldü. Bana öylece baktı. "Hiç mantıklı değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne? Neden?"

Başını iki yana salladı. Odanın diğer ucuna baktı. "Değilsin işte."

Ona bir soru daha soracak fırsatım olmadı. Navid dans salonundaki zamanımız dolduğu için çantamı almamı haykırıyordu.

"Kurt gibi açım," dedi bize doğru hızla ilerlerken. "Bir şeyler yemek ister misiniz, millet?"

Benim gibi bir ikinci sınıf öğrencisinin sürekli son sınıftan bir grupla takılmasında tuhaf bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Navid benim abimdi ve diğerleri de onun arkadaşlarıydı. Benim için doğal bir ortamdı bu. Navid, kendimi bildim bileli kişisel alanımı –hem evde hem de okulda– bir sürü erkek arkadaşıyla istila ederdi ve genellikle bunu umur-

samazdım. O ve arkadaşları sürekli benim yemeğimi yerlerdi. Eşyalarımı dağıtırlardı. Benim banyomdan çıkar ve sıfır farkındalıkla, içeride pencereyi araladıklarını ama kendimi korumak istersem bir süre başka bir tuvaleti kullanmak isteyebileceğimi söylerlerdi.

İğrençti.

Abimin arkadaşları başlarda hep belli belirsiz bir yakışıklılık sergilerlerdi ama yalnızca bir hafta yakından gözleme şansı bulunca bende odama barikat kurma isteği uyandırırlardı.

O nedenle de ancak dans stüdyosundan ayrılırken birdenbire, liseye gittiğimi ve Navid'le arkadaşlarının da her nasılsa havalı olduklarını idrak ettim. Bir amigonun benimle konuşmak istemesine neden olacak kadar havalı.

Son zamanlarda sürekli onları fark etmeye başlamıştım. Amigoları. Okuldan sonra sürekli etrafta oluyorlardı ve muhtemelen her gün antrenman yaptıkları için toplandıklarını idrak etmem utanç verecek denli uzun sürmüştü. Stüdyodan çıkarken bir grup kızla karşılaşınca artık şaşırmıyordum. Beni şoke eden, içlerinden birinin bana el sallaması olmuştu.

İlk başta şaşırdım. Nöbet falan geçirdiğini düşündüm. Bu kızın *bana* el sallamadığından o kadar emindim ki Navid beni dürtüp de, "Hey, sanırım şu kız senin dikkatini çekmeye çalışıyor," diyene kadar on beş saniye boyunca onu görmezden geldim.

Çılgıncaydı ama cidden dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

"Harika," dedim. "Gidebilir miyiz?"

"Onu öylece görmezden mi geleceksin?" Jacobi hayretler içinde kalmıştı ve iyi mânâda bir hayret değildi bu.

"Benimle konuşmak için iyi bir sebebi olma ihtimali sıfır," dedim. "O yüzden, evet. Onu görmezden geleceğim."

Bijan bana bakarak başını iki yana salladı. Neredeyse *–neredeyse–* gülümsüyordu.

Navid beni öne doğru ittirdi. "Artık kibar olacağını söylemiştin."

"Hayır, söylemedim."

Ama hepsi o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki sonunda pes ettim. Kıza doğru yirmi beş adımlık mesafeyi gönülsüzce de olsa aştım.

Yeterince yaklaştığımda kolumu yakaladı.

Kaskatı kesildim.

"Hey," dedi hemen. Bana bakmıyordu, arkamda bir yere bakıyordu. "Şuradaki çocuk kim?"

Hah işte, bu konuşmalar kadar nefret ettiğim az şey vardı.

"Eee, peki *sen* kimsin?" dedim.

"Ne?" Bana baktı. "Ha, ben Bethany. Hey, sen bu çocuklarla nasıl arkadaş oldun ki?"

İşte bundan bahsediyordum. Tam şu an olandan. İnsanlarla bu yüzden konuşmuyordum. "Beni buraya o yüzden mi çağırdın? Bu çocuklardan biriyle aranı yapayım diye mi?"

"Evet. Şuradaki." Başıyla işaret etti. "Hani şu mavi gözlü olan."

"Kim? Carlos mu?" Kaşlarımı çattım. "Kıvırcık, siyah saçlı olan mı?"

Başıyla onayladı. "Adı Carlos mu?"

İç geçirdim.

"Carlos," diye seslendim. "Biraz buraya gelir misin lütfen?"

Kafası karışmış hâlde ilerledi. Ama sonra onu Bethany'yle tanıştırınca aniden keyiflendi.

"İyi eğlenceler," dedim. "Hoşça kalın."

Bethany bana teşekkür etmeye çalıştı ama elimle savuşturdum. Kendi cinsim beni hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu dişil etkileşim kalitesi beterin de beteriydi. Tam gitmek üzereydim ki tanıdık bir yüz dikkatimi çekti.

Ocean spor salonundan çıkıyordu.

Büyük bir spor çantasının kayışı göğsünün üzerinden geçiyordu ve duş almış gibi görünüyordu. Saçları ıslak, yanakları pembeydi. Koridoru geçip başka bir odaya girerek gözden kaybolana kadar yalnızca bir saniyeliğine görebildim onu.

Kalbim sızladı.

Ocean'la üç gündür konuşmamıştım. Konuşmak istiyordum. Gerçekten, gerçekten istiyordum ama doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyordum. Ona yanlış vaatlerde bulunmak istemiyordum. Aramızda bir potansiyel olduğunu düşünmesini istemiyordum. İki kez dersten sonra beni yakalamaya çalışmıştı ama onu geri çevirmiştim. Bakışlarından kaçmak için elimden geleni yaptım. İnternete girmedim. Biyolojideki sohbetlerimizi olabildiğince kısa ve sıkıcı tuttum. Onunla daha yakın bir bağ kurmak istemiyordum çünkü yanlış fikirlere kapılmasını istemiyordum. Ama hem incindiğini hem de kafasının karıştığını görebiliyorum.

Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

İçimde küçük –korkak– bir yan, Ocean'ın benim keşfedilmeye değer bir seçenek olmadığımı kendi kendine fark edeceğini umuyordu. Bildik gibi gelen ama aynı zamanda tamamen yeni bir biçimde ilgisini çekiyordum ve –daha önce bu tür durumlarda hep olduğu gibi– bu ilginin zamanla yok olup olmayacağını merak ediyordum. Beni unutmayı öğrenip öğrenmeyeceğini. Arkadaşlarına geri dönecek mi, kendine hoş, sarışın bir kız arkadaş bulacak mı diye.

Bu okulda yeni bir arkadaş bulma arzusundan nasıl bir anda her şeyi *geri sarma* aşamasına geldiğim konusu biraz kafa karıştırıcı olduğunun farkındaydım. Ama dürüst olmak gerekirse, ben platonik ve tercihen dişi bir arkadaş arıyordum. Bir erkek arkadaş ya da ona benzer bir şey değil. Sadece normal bir gençlik tecrübesi istemiştim. Arkadaşlarımla öğle yemeği yemek istemiştim. Birileriyle sinemaya gitmek istemiştim. Hatta belki SAT falan umurumdaymış gibi davranmak istemiştim. Bilmiyorum. Ama normal bir gençlik tecrübesi diye bir şey var mı, ondan da şüphe etmeye başlamıştım.

"Hey, gidebilir miyiz artık? Açlıktan ölüyorum," dedi Navid omzumu dürterek.

"Ah. Evet," dedim. Ama hâlâ Ocean'ın girip gözden kaybolduğu kapıya bakıyordum. "Evet. Hadi çıkalım buradan."

16

ERTESİ GÜN, SÖZ VERDİĞİM GİBİ Bay Jordan'ın dersine girdim ama dönüşüm beklediğimden daha garipti. Herkesin sınıftan çıktığımı ve neredeyse bir hafta boyunca dönmediğimi bildiğinden –ya da fark ettiğinden– haberdar değildim. Herhangi birinin umurunda olacağını düşünmemiştim. Ama her zamanki yerime oturduğumda küçük topluluğumdaki çocuklar bana sanki kanatlarım çıkmış gibi bakmaya başladı.

"Ne?" dedim. Çantamı hemen yanıma, yere bıraktım.

"Cidden dersi bırakmaya çalıştın mı?" Bunu soran, kızlardan biriydi. Adı Shauna'ydı.

"Evet," dedim. "Neden?"

"Vay be!" Diğer kız, Leilani bana bakıyordu. "Bu çılgınca."

Grubumuzun dördüncü üyesi Ryan –sürekli *bana* konuşan ama bir kez bile gözlerime bakmayan bir çocuk– o anda esnemeyi seçti. Yüksek sesle.

Leilani'ye kaşlarımı çatarak baktım. "Neden çılgınca olsun? Bay Jordan beni çok rahatsız etti."

Kızların ikisi de bunun kabul edilebilir bir cevap olduğunu düşünmüyor gibiydi.

"Hey, peki o gün Ocean neden peşinden geldi? O olay ne?" Yine Leilani konuşmuştu.

Bu kez gerçekten afalladım. Tüm bunları neden umursadıklarını hayal bile edemezdim. Leilani'nin Ocean'ı tanıdığını bile fark etmemiştim. Bu ders seçmeliydi, o yüzden isim listesi epey esnekti, hepimiz aynı dönemden bile değildik; mesela Leilani ve Shauna üçüncü sınıftı. "Bilmem," dedim. "Herhalde kendini kötü hissetti."

Tam Shauna yeni bir soru sormaya hazırlanırken Bay Jordan ellerini sertçe birbirine vurarak sınıfı selamladı.

"Evet, millet, bugün işleri biraz değiştiriyoruz." Bay Jordan sınıfın karşısında çaça dansı yapıyordu. Çok tuhaf biriydi. Kahkaha attım ve Bay Jordan durup benimle göz göze geldi. Gülümsedi ve "Seni tekrar görmek güzel, Shirin," dedi. İnsanlar dönüp bana baktılar.

Gülmeyi kestim.

"Evet," dedi Bay Jordan. Tekrar sınıfa hitap ediyordu. "Buna hazır mısınız, çocuklar?" Bir saniye bekledikten sonra, "Yeni gruplar!" dedi. "Herkes ayağa kalksın."

Sınıf yüksek sesle inlerken ben de kolektif duyguya katılıyordum. Kesinlikle daha fazla yeni insanla tanışmak istemiyordum. Yeni insanlarla tanışmaktan nefret ediyordum.

Ama meselenin bu olduğunu da anlıyordum.

Bay Jordan bizi yeni kümelere ayırırken iç çekip uysalca bekledim. Sonunda da kendimi odanın karşı tarafında, üç yeni kızla birlikte otururken buldum ve birkaç dakika boyunca hepimiz göz göze gelmekten kaçındık.

"Hey."

İrkilerek döndüm.

Ocean tam olarak yanımda değil ama yakınlarımda oturuyordu. Farklı bir gruptaydı. Sandalyesinde arkaya yaslanmıştı. Gülümsedi ama bakışları kaygılı, bir parça endişeliydi.

"Selam," dedim.

"Selam," dedi.

Kulağının arkasında bir kurşunkalem vardı. İnsanların bunu gerçekten yaptığını hiç düşünmezdim ama gerçekten de kulağının arkasında bir kurşunkalem vardı. Çok tatlı görünüyordu. Çok tatlıydı.

"Bunu düşürmüşsün," dedi ve bana küçük, katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

Uzattığı kâğıda baktım. Herhangi bir şey düşürmediğimden gayet emindim ama tabii kim bilir? Kâğıdı aldım ve gözlerindeki endişe bir anda başka bir şeye dönüştü.

Kalbimin hızlandığını hissettim.

Daha önce derste sürekli müzik dinlediğini anlayan başka biri oldu mu? Şu an da müzik mi dinliyorsun? Nasıl oluyor da hem sürekli müzik dinleyip hem de bütün derslerden geçiyorsun? Neden o ilk konuştuğumuz geceki AIM profilini sildin?

Çok fazla sorum var.

Şaşkınlıkla ona baktım. Öyle bir gülümsüyordu ki neredeyse kahkaha atacaktı.

Başımı iki yana salladım ama ben de gülümsüyordum. Sonra kasıtlı olarak iPod'umu cebimden çıkarıp oynatma tuşuna bastım.

Tekrar önüme döndüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Grubumdaki diğer üç kız şimdi boş boş bana bakıyorlardı, varlığım kafalarını beklediğimden daha çok karıştırmış gibiydi.

"Kendinizi tanıtmayı unutmayın," diye bağırdı Bay Jordan. "İsimler önemlidir!" Ardından her gün masasının üzerinde duran büyük turşu kavanozunu aldı. "Bugünkü konumuz," derken kavanozdan bir kâğıt parçası çekti ve okudu. "İsrail-Filistin çatışması! Bu cidden iyi," dedi. "Hamas! Terörizm! İran da suç ortağı mı? Konuşulacak konular tahtada olacak! İyi eğlenceler!"

Başımı sırama gömdüm.

◇◇◇◇◇

Herhalde Ocean'ı görmezden gelme konusunda ne kadar başarısız olduğumu duymak kimseyi şaşırtmayacaktır.

Onunla ilgilenmiyormuş gibi görünmek için gerçekten çok uğraştım ama o kadar; -mış gibi davranmakta gerçekten iyiydim. Kendime onu düşünme izni vermeyi reddediyordum ki bu da her nasılsa sürekli onu düşünmeme neden oluyordu.

Artık onu çok fazla fark ediyordum.

Sanki bir anda her yerde gibiydi. Öyle ki sonunda acaba yanılıyor muyum, acaba bizi bir araya getirip duran şey sadece bir tesadüfler silsilesi değil mi diye düşünmeye başladım. Belki de o aslında hep oradaydı da ben onu görmeye başlamıştım yalnızca. Tıpkı Navid'in Nissan Sentra aldığı zamanki gibi; Navid arabayı almadan önce yolda hiç onlardan birini görmemiştim. Ama şimdi her yerde eski Nissan Sentra'lar görüyordum.

Tüm bu olay beni strese sokuyordu.

Onunla aynı sınıfta otururken bile kendimi gergin hissediyordum. Biyoloji dersindeki çalışmamız her zamankinden daha zordu çünkü ben ondan hoşlanmamaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu; sanki sevilmeye programlanmıştı. Varlığında bana hep, nasıl diyeyim, sanki onunlayken gardımı indirebilirmişim hissi veren bir sükûnet vardı.

Ki bu da nedense beni daha da geriyordu.

Sessiz kalmanın –yalnızca kesinlikle konuşmak zorunda olduğumda konuşmanın– aramızdaki o gerilimi yatıştıracağını düşünmüştüm ama her şeyi daha da yoğunlaştırmaktan başka bir halta yaramadı. Konuşmadığımızda bile görünmez bir kol, bedenlerimiz arasındaki bir bobini sarmaya devam eder gibiydi. Bazı yönlerden, sessizliğim pek çok şeyden daha fazlasını söylüyordu. Soluksuz bir ilgisizlikti.

Kaçıp kurtulmaya çalışıyordum ama yapamıyordum.

Bugün –günlerden pazartesiydi– biyoloji dersinde Ocean'ı yalnızca otuz dakika görmezden gelebildim. Kalemimi defterimdeki boş bir sayfaya vurup duruyor, aramızdaki ölü kediyi görmezden geliyor ve onun yerine Ocean'ın neyinden nefret edebileceğimi düşünmeye çalışıyordum ki Ocean öylesine dönüp, "Hey, adını doğru söylüyorum, değil mi?" dedi.

O kadar şaşırmıştım ki doğruldum. Ona bakıp, "Hayır," dedim.

"Ne? Ciddi misin?" Güldü ama üzgün görünüyordu. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silktim. Defterime geri döndüm. "Adımı kimse doğru söyleyemiyor ki."

"Eh, ben söylemek isterdim," dedi. Koluma dokundu ve tekrar ona baktım. "Nasıl söylemem gerek?"

Adımı *Shi-reen* diye telaffuz ediyordu ki çoğu insanınkinden iyiydi; çoğu kişi iki sert hece şeklinde bölüyordu: *Shir-in*. Hiç alakası yoktu. İsmim aslında *Shee-reen* diye telaffuz ediliyordu. Ona bunu açıklamaya çalıştım. *R*'yi yuvarlaması gerektiğini anlatmayı denedim. Bütün kelimenin yumuşak bir şekilde telaffuz edilmesi gerektiğini. Hatta nazikçe.

Ocean doğru söylemek için tekrar tekrar denedi ve bundan sahiden etkilendim. Biraz eğlendim de.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi. "Anlamı ne?"

Güldüm. Ona söylemek istemiyordum, o yüzden başımı iki yana salladım.

"Ne?" dedi. Gözleri irileşti. "Kötü bir şey mi?"

"Hayır." İç geçirdim. "*Tatlı* anlamına geliyor. Sadece komik olduğunu düşünüyorum. Bana kalırsa annemler farklı bir çocuk bekliyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani şimdiye kadar kimse beni tatlı olmakla suçlamadı."

Ocean güldü. Ağır ağır omuzlarını silkti. "Bilmem," dedi. "Yani bence tam olarak *tatlı* değilsin. Ama" –tereddüt etti, kalemini alıp ellerinin arasında yuvarladı– "sen sadece, yani..."

Durdu. İç çekti. Bana bakamıyordu.

Ben de ne yapacağımı bilmiyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne düşündüğünü bilmeyi çok istiyordum ama *onun* ne dü-

şündüğünü bilmek istediğimi bilmesini istemiyordum, o yüzden orada öylece oturup bekledim.

"Çok güçlüsün," dedi sonunda. Hâlâ kalemine bakıyordu. "Hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi görünüyorsun."

Ne diyeceğini umuyordum bilmiyorum ama şaşırmıştım. Hatta o kadar şaşırmıştım ki bir an konuşamadan öylece durdum.

Kendimi güçlü hissettiğim anlar çok nadirdi. Çoğunlukla ürkek hissediyordum.

Nihayet başını kaldırdığında ona bakıyordum.

"Bir sürü şeyden korkuyorum," diye fısıldadım.

Neredeyse soluk bile almadan öylece birbirimize bakarken aniden zil çaldı. Hiç ummadığım bir utangaçlıkla ayağa fırladım, eşyalarımı aldım ve çıkıp gittim.

O gece bana mesaj attı.

neden korkuyorsun? yazdı.

Ama cevap vermedim.

Ertesi gün bir kez daha ilgisiz, sıkıcı laboratuvar partneri olmak için muazzam bir çaba harcamaya hazır hâlde biyoloji dersine girdiğimde her şey yerle bir oldu. Dağıldı.

Ocean bana tosladı.

Tam olarak ne oldu bilmiyorum. Yana doğru çok hızlı kaydı –biri elinde sırılsıklam bir ölü kediyle laboratuvar sıralarının arasından hızla geçiyordu– ve yürürken bana çarptı. Bir filmden fırlamış gibiydi.

Bedeni hem sert hem yumuşacıktı; ellerim uçuşarak sırtını buldu ve Ocean beni yakalayıp kollarını bedenime sararak, "Ah – Özür dilerim..." dedi ama içgüdüsel olarak şaşkınlıkla başımı kaldırmaya çalıştığımda hâlâ birbirimize yapışıktık ve konuşmaya çalıştım ama dudaklarım boynunu sıyırıp geçti, bir an için onu soluyabildim ve sonra öyle hızlı çekildi ki sendeledim. Ellerimi yakaladı ve ona baktığımda gözleri iri, derin ve korku doluydu, geri çekilerek o baş döndürücü bağı kopardım.

Fiziksel etkileşimin en beceriksiz üretimiydi; bütün olay en fazla birkaç saniye sürmüştü. Başka biri olanları gördü mü, ondan bile emin değildim. Ama Ocean'ın boynuna, dudaklarımın değdiği yere dokunduğunu gördüm. Beni saran kollarını hatırladığımda kalbimin teklediğini hissettim.

Dersin geri kalanında ikimiz de konuşmadık.

Zil çaldığında çantamı aldım ve can havliyle kaçmaya hazırlandım. Tam o sırada adımı söyledi ve sırf en basit görgü kurallarını gereği yerimde kaldım. Kalbim hızla çarpıyordu, bir saattir o durumdaydı. Fazla şarj edilmiş bir batarya gibi elektriği hissedebiliyordum. İçimde kıvılcımlar çakıyordu ve gitmem, ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bütün ders onun yanında oturmak yeterince yoğun ve dayanılmaz olmuştu.

Daha önce de birkaç önemsiz, küçük aşk tutulması yaşamıştım. Hastalıklı gündüz düşleri ve aptalca hayaller görmüş; tanıdığım, tamamen unutulacak ve yıllar içinde ıskartaya çıkmış insanlara günlüğümde epey bir sayfa ayırmıştım.

Ama daha önce hiç, birine dokunduğumda böyle hissetmemiştim: Sanki dünyanın bütün elektriği içimdeymiş gibi.

"Hey," dedi.

Arkamı dönmek için epey bir çaba harcamam gerekti ama sonunda döndüm ve döndüğümde Ocean farklı görünüyordu. Sanki o da en az benim kadar korkmuştu.

"Selam," dedim ama sesim pek çıkmadı.

"Konuşabilir miyiz?"

Başımı iki yana salladım. "Gitmem gerek."

Yutkunuşunu, âdemelmasının yukarı aşağı oynayışını izledim. "Tamam," dedi ama sonra bana doğru yürüdü. Dosdoğru karşıma yürüdü ve kafamın içinde bir şeylerin patladığını hissettim. Muhtemelen beyin hücrelerim ölüyordu. Bana bakmıyordu, aramızdaki birkaç santimlik zemine bakıyordu. Bir şeyler söyleyeceğini düşündüm ama söylemedi. Orada öylece durdu ve ben

de soluk alıp verirken göğsünde beliren küçük hareketleri izledim. İçeri-dışarı, aşağı-yukarı. Başım hafifçe dönüyordu, bedenim aşırı ısınmıştı ve kalbim bir türlü sakinleşmiyordu. Sonunda fısıldayarak –bana hiç dokunmadan, hatta yüzüme bile bakmadan– konuştu. "Sadece şunu öğrenmem gerek," dedi. "Bunu sen de hissediyor musun?"

Başını o zaman kaldırdı. Gözlerimin içine baktı.

Bir şey demedim. Nasıldı, hatırlayamıyorum. Ama gözlerimde bir şeyler yakalamış olmalı çünkü birden usulca tuttuğu soluğu verdi; yalnızca bir kez dudaklarıma baktı ve geri çekildi. Çantasını aldı.

Ve gitti.

İyileşebileceğimden emin değildim.

17

ANTRENMAN SIRASINDA TAM BİR aptaldım.

En basit şeylerin bile nasıl yapılacağını hatırlayamıyordum. Ocean'la yalnızca *kazara* birbirimize dokunduğumuzu ve *bilinçli bir şekilde* dokunsak neler olacağını düşünmeden edemiyordum. Acaba kafam patlar mıydı? Bir yandan da kalbimin kırılmasını istemediğimi düşünüp duruyordum. Bundan, bizden ne çıkar ya da bu çamurlu sularda yolumuzu bulabilir miyiz bilmiyordum ve ne yapacağımdan da emin değildim.

Kontrolü kaybettiğimi hissediyordum.

Aniden tek düşünebildiğim onu öpmek oldu. Daha önce kimseyle öpüşmemiştim. Yalnızca bir kere bir oğlan beni öpmeye teşebbüs etmişti ve o da yanağımdan öpmüştü. Tam olarak iğrenç denemezdi ama olay o kadar tuhaftı ki hatırlamak bile canımı sıkıyordu.

Bu konuda ne yazık ki yeterince hazırlıklı değildim.

Abimin bir sürü kızla öpüştüğünü biliyordum. Başka bir şey yapmış mıydı bilmiyorum, sormamıştım. Aslında şimdiye kadar birkaç kez çenesini kapamasını söylemek zorunda kalmıştım çünkü neden bilmem, bu tür detayları benimle paylaşmak konu-

sunda fazlasıyla rahattı. Annemle babamın da onun pek çok ilişkisinden haberdar olduğunu sanıyorum ama bilmiyormuş gibi yapmaktan mutluluk duyuyorlardı. Ve aynı zamanda eğer benim bir oğlanla öpüşmeyi *düşündüğümü* bilseler eşzamanlı kalp krizi geçireceklerinden de emindim ama bu, şaşırtıcı bir şekilde, benim düşüncelerimi hiç etkilemedi.

Ocean'ı öpme fikrinde bana yanlış gelen bir şey yoktu. Sadece onu öpmek ne işe yarayacak, onu çözemiyordum.

Tam o sırada abim su şişesini bana fırlattı.

Başımı kaldırıp baktım.

"Sen iyi misin?" dedi. "Hasta gibisin."

Hasta hissediyorum. Sanki ateşim varmış gibi. Olmadığından emindim ama tenimin bu kadar sıcak olması tuhaftı. Yatağıma girip saklanmak istiyordum. "Evet," dedim. "Kendimi bir tuhaf hissediyorum. Bugün erken bıraksam olur mu? Eve gitsem?"

Abim yanıma gelerek şişesini aldı. Bir elini alnıma bastırdı. Gözleri açıldı. "Tamam. Ben seni eve götürürüm," dedi.

"Gerçekten mi?"

Birden kızdı. "Kız kardeşimi ateşi varken yürüyerek eve göndereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ateşim yok ki."

"Hayır," dedi. "Var."

Yanılmıyordu. Eve her zamankinden erken döndüğümden annemle babam henüz işten dönmemişlerdi. Navid bana su getirdi, ilaç verdi ve beni yatağıma yatırdı. Ama kendimi hasta gibi hissetmiyordum, sadece tuhaf hissediyordum ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Vücut ısımın ani yükselişi dışında görünürde bir şeyim yoktu.

Yine de uyudum.

Uyandığımda ev karanlıktı. Sersemlemiştim. Gözlerimi kırpıştırarak etrafa bakındım, dilim damağım kurumuştu. Navid'in bıraktığı su şişesini aldım. Son damlasına kadar içtikten sonra sırtacak başımı soğuk duvara dayadım ve bana ne haltlar olduğunu düşündüm. Komodinin üzerindeki telefonumu da ancak o zaman fark ettim. Okunmamış beş mesajım vardı.

İlk ikisi altı saat önce gelmişti.

hey
çalışma nasıldı?

On dakika önce gönderilmiş üç mesaj daha vardı. Saate baktım, sabahın ikisi olmuştu.

muhtemelen uyuyorsundur
ama eğer uyanıksan beni arar mısın?
(bütün mesajlarını kullandığım için özür dilerim)

O an herhangi birini arayabilecek doğru ruh hâlinde olduğumdan emin değildim ama üzerine çok düşünmedim. Numarasını bulup onu hemen aradım, sonra da örtülerin altına girerek sesimi boğuklaştırması için çarşafı kafamın üzerine çektim. Aileme neden değerli telefon dakikalarımızı sabahın ikisinde bir oğlanla konuşarak harcadığıma dair açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyordum. Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ocean ilk çalışta telefonu açtı ki bu da acaba o da mı annesinden saklanıyor diye düşünmeme neden oldu. Ama sonra normal bir insan gibi yüksek sesle, "Merhaba," deyince sadece benim ailemin sürekli kıçımın dibinde gezindiğini anladım.

"Selam," diye fısıldadım. "Yatak örtülerinin altında saklanıyorum."

Güldü. "Neden?"

"Herkes uyuyor," dedim sessizce. "Annemle babam bu saatte telefonda yakalasalar beni öldürürler. Ayrıca dakikalar da pahalı."

"Üzgünüm," dedi ama sesi üzgün değildi.

"Ateşim vardı bu arada. Bunca zamandır yataktaydım," diye açıkladım. "Az önce uyanınca mesajlarını gördüm."

"Ne?" dedi panikle. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Şimdi iyi misin peki?"

"Biraz tuhaf hissediyorum ama sanırım iyiyim."

Sessizliği biraz fazla uzun sürdü.

"Orada mısın?" dedim.

"Evet. Ben sadece... Sen diyene kadar üzerinde düşünmemiştim ama ben de pek iyi hissetmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Ben sadece..."

Kafamın tekrar kıvılcımlarla dolduğunu hissettim.

"Lütfen bunu konuşabilir miyiz?" Sesi yumuşak ama korkmuş gibiydi. "Beni görmezden gelmeye çalıştığını biliyorum ama nedenini bilmiyorum ve eğer bunu konuşmazsak ben... yapamam..."

"Neyi konuşmazsak?"

"Bizi," dedi, soluk verir gibi çıkmıştı sesi. "Bizi, *Tanrım*, bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Sen yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum bile." Sonra birden, "Artık neler olduğunu bile anlayamıyorum," dedi.

Kalbimin atışları hızlansa da zihnimin yavaşladığını hissettim. Korkunç, muhteşem bir tedirginlik beni boğazımdan yakalamış gibiydi.

Felç olmuş gibiydim.

Bir şeyler söylemeyi ölesiye istiyordum ama ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi ya da söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Karar veremiyordum. Birden her şeyi aşırı düşünmeye başlamıştım. Birkaç saniye süren bir sessizliğe gömülmemizin ardından konuştu.

"Sadece bende mi böyle oluyor? Hayal mi ediyorum?"

Sesinin tonu kalbimi sızlattı. Ocean'ın nasıl bu kadar cesur olabildiğini bilmiyordum. Kendini nasıl bu kadar savunmasız bırakabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Asla oyun oynamıyordu. Kafa karışıklığı, dolambaçlı ifadeler yoktu. Kendini öylece orta-

ya koyuyordu, kalbini gizlemiyordu ve –vay be– bunun için ona saygı duyuyordum.

Ama beni çok korkutuyordu.

Hatta ateşimin sadece bunun, onun, tüm bu yaşananların basit bir sonucu olup olmadığını merak etmeye başlamıştım çünkü o konuştukça hezeyanım daha da artıyordu. Başım boşlukta yüzüyor, zihnim yavaş yavaş buharlaşıyordu sanki.

Gözlerimi kapadım. "Ocean," diye fısıldadım nihayet.

"Evet?"

"Ben... Ben yalnızca..."

Durdum. Kafamı toplamaya çalıştım. Soluk alışlarını duyabiliyordum. Bir şeyler, herhangi bir şey beklediğini hissedebiliyordum ama aynı zamanda kalbimin de yerinden söküldüğünü hissediyordum ve bu konuda yalan söylemenin bir mânâsı olmadığını fark ettim. En azından gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüm.

"Hayal etmiyorsun," dedim.

Sertçe soluğunu verdiğini duydum. Konuştuğunda sesi biraz pürüzlüydü. "Etmiyor muyum?"

"Hayır. Etmiyorsun. Ben de o şeyi hissediyorum."

Bir süre ikimiz de bir şey demedik. Orada sessizce oturup birbirimizin nefes alıp verişini dinledik.

"Peki o zaman neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?" dedi sonunda. "Neden korkuyorsun?"

"*Bundan*," dedim. Gözlerim hâlâ kapalıydı. "Bundan korkuyorum. Bu iş hiçbir yere gitmez," dedim ona. "Bunun bir geleceği yok..."

"Neden olmasın?" dedi. "Ailen yüzünden mi? Ben sıradan bir beyaz olduğum için mi?"

Gözlerim birdenbire açıldı ve güldüm ama kederli bir ses çıktı. "Hayır," dedim. "Ailem yüzünden değil. Yani ailemin seni onaylamayacağı doğru, evet ama beyaz olduğundan değil. Ailem *herhangi* bir erkeği de onaylamaz," dedim. "Genel olarak. Mesele sen değilsin. Her neyse, o kısım umurumda bile değil." Derin bir iç çektim. "O yüzden değil."

"Neden o zaman?"

Uzunca bir süre sessiz kaldım ama beni konuşmam için zorlamadı. Tek kelime etmedi. Sadece bekledi.

Nihayet sessizliği bozdum.

"Sen gerçekten çok hoş birisin," dedim. "Ama böyle bir şeyin ne kadar karmaşık olabileceğini bilmiyorsun. Yaşamının benimle nasıl değişeceğini bilmiyorsun," dedim. "Bilmiyorsun işte."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dünya gerçekten korkunç bir yer, demek istiyorum, Ocean. İnsanlar aşırı ırkçı."

Ocean bir saniye kadar sessiz kaldıktan sonra afallamış bir sesle, "Endişelendiğin *bu* mu?" diye sordu.

"Evet," dedim sessizce. "Evet."

"Eh, ben diğer insanların ne düşündüğünü umursamıyorum."

Kafam yine ısınmaya başlamıştı. Kendimi sarsak hissediyordum.

"Dinle," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle ciddi bir şey olmasına gerek yok. Ben sadece seni daha yakından tanımak istiyorum. Ben sadece... Yani, sana *yanlışlıkla* çarptım ve saatlerce doğru düzgün nefes alamadım," dedi, sesi yeniden gergin bir ton almıştı. "Çıldırmış gibi hissettim. Sanki... yani... sadece bunun ne olduğunu anlamak istiyorum," dedi sonunda. "Sadece şu an neler olup bittiğini anlamak istiyorum."

Kalbim çok sert atıyordu. Çok hızlı.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

"Evet," dedim usulca.

Derin bir nefes aldı. Gergin gibiydi. "Biz sadece... belki birlikte biraz zaman geçirsek?" dedi. "Okul dışında? Ne bileyim, şu mide bulandırıcı laboratuvar ödevinden uzak, çok uzak bir yerlerde belki?"

Güldüm. Kendimi hafif sersemlemiş hissediyordum.

"Bu evet mi demek?"

İç geçirdim. Öylece evet demeyi çok istiyordum. Ama onun yerine, "Belki," dedim. "Ama evlilik teklifi falan yok, tamam mı? Zaten yeterince teklif aldım."

"Şimdi de şaka yapmaya mı başladın?" Ocean güldü. "Kalbimi kırıp sonra da şaka yapıyorsun, öyle mi? Vay be."

"Evet," diye iç çektim. Neyim vardı bilmiyordum. Gülümsüyordum.

"Bir dakika... o *evet* ne anlama geliyordu? Benimle takılmaya mı evet?"

"Elbette."

"Elbette mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Seninle takılmayı gerçekten çok isterim." Aynı anda hem gergin, hem mutlu hem de dehşet doluydum ama vücut ısımın yeniden yükseldiğini hissedebiliyordum. Her an bayılabilirmişim gibi hissediyordum. "Ama şimdi gitmem gerek," dedim. "Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Tamam," dedi. "Tamam."

Telefonu kapadık.

Ve üç gün boyunca yataktan çıkamadım.

18

HAFTANIN GERİ KALANINDA çoğunlukla yerimden kıpırdamadım. Ateşim cuma günü nihayet düştü ama annem yine de evde kalmamı istedi. Ona iyi olduğumu, başka bir belirti göstermediğimi anlatmaya çalıştım ama dinlemedi. Üşütmemiştim. Bedenimde herhangi bir ağrı ya da sancı yoktu. Kafamdaki sıcaklık dışında bir şey hissetmiyorum.

Beynim buharlaşmış gibiydi sadece.

Ocean bana mesaj attı ama kendimde olduğum o kadar az zaman vardı ki ona cevap yazamadım. Bir şekilde hâlâ hasta olduğumu öğreneceğini düşünmüştüm ama abimi arayıp bulacağı hiç aklıma gelmemişti.

Cuma günü okuldan sonra Navid yanıma geldi. Yatağımın kenarına oturarak alnıma hafifçe vurdu.

"Kes şunu," diye mırıldandım. Dönüp yüzümü yastığa gömdüm.

"Erkek arkadaşın bugün seni arıyordu."

O kadar hızlı geri döndüm ki neredeyse boynum kırılacaktı. "Pardon?"

"Ne dediğimi duydun."

"O benim erkek arkadaşım değil."

Navid kaşlarını kaldırdı. "Yaa, hımm, erkek arkadaşın olmayan bu çocuğa ne yaptın bilmiyorum," dedi, "ama sana abayı yaktığına eminim."

"Kes sesini," dedim ve yüzümü tekrar yastığa gömdüm.

"Şaka yapmıyorum."

Dönüp bakmadan ortaparmağımı gösterdim.

"Her neyse," dedi Navid. "Bana inanmak zorunda değilsin. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Endişelenmiş. Belki de onu arasan iyi olur."

Kaşlarımı çattım. Ağır ağır pozisyon değiştirerek yastığı katlayıp boynumun altına koydum ve abime baktım. "Ciddi misin sen?"

Navid omuzlarını silkti.

"Kıçını tekmelemekle tehdit etmiyorsun yani?" dedim. "Bana onu *aramamı* mı söylüyorsun?"

"Çocuk için üzüldüm. İyi birine benziyor."

"Hımm." Güldüm. "Tamam."

"Ciddiyim," dedi Navid ve doğruldu. "Sana yalnızca küçük bir tavsiye vereceğim, tamam mı? Dikkatle dinle."

Gözlerimi devirdim.

"Eğer onunla ilgilenmiyorsan," dedi, "ona hemen söyle."

"Ne? Neden bahsediyorsun sen?"

Navid başını iki yana salladı. "Sadece kaba olma."

"Ben kaba değilim."

Abim haşin bir kahkaha attığında kapıya varmıştı bile. "*Zalimsin*," dedi. "Bu çocuğun kalbinin parçalarının her yere savrulduğunu görmek istemiyorum, tamam mı? Çok masum görünüyor. Kendini nasıl bir şeye bulaştırdığına dair bir fikri olmadığı da açık."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış hâlde Navid'e baktım.

"Söz ver bana," dedi. "Tamam mı? Eğer ondan hoşlanmıyorsan, bırak gitsin."

◇◇◇◇◇

Ama ondan hoşlanıyordum. Sorun, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı anlamak değildi. Sorun, ondan hoşlanmak *istememdi*.

Geleceği şimdiden görebiliyordum. Bir yere, herhangi bir yere gittiğimizi ve birinin benim hakkımda korkunç bir şey söylediğini gözümde canlandırabiliyordum. Onun donup kaldığını, ikimizin de üzerine çökecek o tuhaflığı, ben yavaş yavaş küçük düşerken öyle bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştığımızı hayal edebiliyordum. Böyle bir tecrübenin de kaçınılmaz olarak, benimle zaman geçirmekten utanmasına, günün birinde benimle insan içinde görülmek istemediğini fark etmesine neden olacağını biliyordum. Beni kendi dünyasındaki insanlarla tanıştırdığını, onların hafifçe üstü örtülmüş tiksintilerini ve/veya kınamalarını gördüğünü; benimle birlikte olmanın, kendi arkadaşlarının gizli ırkçılar olduğunu fark etmesine neden olduğunu; ailesinin, çocuklarını öpmeye kalkmadığımız sürece, aramızdaki uyumsuzluk konusunda genel şakalar yapmaktan mutluluk duyduğunu fark edeceğini görebiliyordum.

Benimle birlikte olmak Ocean'ın güvenli, rahat balonunu patlatacaktı. Benimle ilgili her şey –yüzüm, giyim kuşamım– politik hâle gelmişti. Varlığımın insanların yalnızca kafasını karıştırdığı dönemler vardı; bir zamanlar, anlaşılmaz varlığı kolayca görmezden gelinebilen, kolayca akıldan atılabilen sıradan bir tuhaftım. Ama bir gün, korkunç bir trajedinin hemen sonrasında, spot ışıkları altında uyandım. Benim de diğer herkes gibi sarsılmış ve dehşet içinde olmamın önemi yoktu, kimse benim üzüntüme inanmıyordu. Hiç tanımadığım insanlar birden beni cinayetle suçlamaya başlamıştı. Yabancılar sokakta, okulda, markette, benzin istasyonunda ve restoranlarda bana, *Evine dön, evine dön, Afganistan'a geri dön, seni deve siken terörist*, diye bağırıyordu.

Onlara bir blok ötede oturduğumu söylemek istedim. Afganistan'da hiç bulunmadığımı söylemek istedim. Hayatımda yalnızca bir kere, o da Kanada'ya yaptığım bir gezide deve gördüğümü ve o devenin karşılaştığım insanlardan katbekat nazik olduğunu söylemek istedim.

Ama artık ne söylediğimin hiçbir önemi yoktu. İnsanlar benim üzerimden konuşuyordu, benim *adıma* konuşuyordu, benim fikrimi bile sormadan beni tartışıyorlardı. Bir sohbet konusu hâline gelmiştim, bir istatistik. Artık sadece bir genç, bir insan, kandan ve kemikten biri olma özgürlüğüm yoktu; hayır, ondan çok daha fazlası olmak zorundaydım.

Ben bir zulümdüm. Huzursuz bir sohbet konusuydum.

Bu işin –Ocean'la olan şey her neyse, onun– yalnızca gözyaşlarıyla sonuçlanabileceğini biliyordum.

O yüzden onu aramadım.

19

ONU TEKRAR GÖRMEZDEN gelerek doğru olanı yaptığımı düşünmüyordum, gerçekten düşünmüyordum. Sadece başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Her şeyi de bilemem ya! Ocean'ı önemsiyordum ve kendimce, kafa karıştırıcı bir yöntemle de olsa onu korumaya çalışıyordum. İkimizi de korumaya çalışıyordum. Tanışıklık aşamasına geri dönmek, birbirimize nazik davranarak ilişkimizi sonlandırmak istiyordum.

On altı yaşındayız, diye düşündüm.

Geçecekti.

Ocean, ismi daha kolay telaffuz edilebilen güzel bir kızla baloya gidecekti ve ben de yoluma devam edecektim. Yani gerçek mânâda, babam günün birinde bir yerlerde daha yüksek maaşlı bir iş bulup da gururla daha iyi bir şehre, daha iyi bir mahalleye, daha iyi bir geleceğe taşınacağımızı duyurduğunda yola düşecektim.

Her şey iyi olacaktı. Ya da en azından iyiye yakın bir şeyler.

Planımdaki tek sıkıntı, tabii ki Ocean'ın buna katılmamasıydı.

◇◇◇◇◇◇

Pazartesi günü Bay Jordan'ın dersine girdim ama bu konuda başarısız olacağım kesin gibiydi çünkü bütün ders boyunca tek kelime etmedim ve bunun iki nedeni vardı:

1. Hâlâ başımdaki açıklanamayan ateşle uğraşıyordum,
2. Dikkatleri üzerime çekmemeye çalışıyordum.

Sınıfta Ocean'a bakmadım. Kimseye bakmadım. Dikkat etmiyormuş gibi davrandım çünkü Ocean'ın durumu anlayıp benimle konuşmayı bırakmasını umuyordum.

Aptalca bir plandı.

Sınıftan henüz çıkmış, ıssız koridor boyunca yürüyordum ki beni buldu. Kolumu tuttu ve arkamı döndüm. Gergin görünüyordu. Biraz solgundu. Benim ona nasıl göründüğümü merak ettim.

"Selam," diye fısıldadı.

"Selam," dedim.

Beni hâlâ bırakmamıştı; parmakları, gevşek bir bileklik gibi kolumun ön kısmını sarmıştı. Eline baktım. Aslında beni bırakmasını istemiyordum ama eline baktığımı görünce irkildi. Kolumu bıraktı.

"Üzgünüm," dedi.

"Ne için?"

"Her ne yaptıysam," dedi. "Yanlış bir şey yaptım, değil mi? Bir şeyleri batırdım."

Kalbim sızladı. Mortu çekti. O kadar nazikti ki. Çok nazikti ve bu, işleri zorlaştırıyordu.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedim. "Yemin ederim."

"Öyle mi?" Ama hâlâ gergin görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Gerçekten derse gitmem gerek, tamam mı?" Arkamı dönüp uzaklaşmaya yeltendim ama soru sorar gibi adımı seslendi. Dönüp baktım.

Bana doğru bir adım attı. "Konuşabilir miyiz? Öğle yemeğinde?"

Gözlerine, saklamaya çalıştığı acıya baktım ve işlerin çok ilerlediğini o an fark ettim. İşlerin ilerlemesine izin vermiştim ve artık onu görmezden gelerek çekip gitmesini umamazdım. O

kadar zalim olamazdım. Hayır, ona neler olacağını anlatmalıydım – net, odaklanmış cümlelerle. Bu şey her neyse ona bir son vermemiz gerekiyordu.

Tamam dedim o yüzden.

Ona ağacımın yerini tarif ettim. Benimle orada buluşmasını söyledim.

Ama elbette orada beni birinin daha bekliyor olabileceğini hesaba katmamın imkânı yoktu.

Yusef ağacıma yaslanmıştı.

Yusef.

Vay be, Yusef'i neredeyse unutmuştum.

Hâlâ onun çok yakışıklı bir çocuk olduğunu düşünüyordum ve son birkaç haftada bir iki kez onu düşünmediğimi söylesem yalan söylemiş olurdum ama çoğunlukla aklımdan çıkıp gitmişti. Onu düşünmeye devam etmem için bir nedenim yoktu çünkü onu okulda pek görmüyordum.

Burada ne yaptığına dair de hiçbir fikrim yoktu.

Gitmesini istiyordum ama Ocean henüz gelmemişti ve yapmak üzere olduğumuz konuşma yüzünden zaten yeterince gergindim. Üstüne bir de Yusef'e başka bir yere gitmesini söylemekle uğraşmak istemiyordum. Ayrıca bir kamu malında hak iddia etmek de pek adil değildi. O yüzden telefonumu çıkardım, sola doğru keskin bir dönüş aldım ve Ocean'a başka bir yerde buluşalım diye mesaj atmaya başladım.

Yusef bana seslendi.

Şaşkınlıkla, bitmemiş mesajımı göndermeden dönüp baktım. "Efendim?"

"Nereye gidiyorsun?" Bana doğru ilerledi. Gülümsüyordu.

Belki başka bir gün, başka bir zaman olsa gülümsemesi ilgimi çekerdi. Bugün dikkatim yeterince dağınıktı.

"Üzgünüm," dedim. "Birini arıyordum."

"Ah," dedi ve baktığım tarafa baktı.

Gözlerimi kısmış, avluya, pek çok öğrencinin her gün öğle yemeğinde toplandığı alana bakıyordum. Dolayısıyla genellikle kaçındığım bir yerdi ve etrafa bakınırken ne aradığımı gerçekten bilmiyordum. Ama Yusef hâlâ konuşuyordu ve hiç adil olmasa da birden öfkelendim. Yusef zihnimin nelerle meşgul olduğunu bilemezdi. Bana söylediği hiçbir şey saldırgan değildi –nahoş bile değildi– sadece zamanlaması kötüydü.

"Geri dönüp ağacımı kontrol etmek istedim," diyordu. "Senin de orada olacağını umuyordum."

"Çok hoş," dedim hâlâ uzaklara bakarken.

Yusef başını eğerek görüş alanıma girdi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedim. "Ben sadece..."

"Hey."

Arkamı döndüm. Ani rahatlamam yerini bir anda endişeye bıraktı. Ocean gelmişti ama kafası karışık görünüyordu. Bana fazla yakın duran Yusef'e bakıyordu.

Aramızdaki mesafeyi beş adıma çektim.

"Hey," dedim ve gülümsemeye çalıştım. Ocean bana doğru döndü ama hâlâ tereddütlü görünüyordu.

"Aradığın o muydu?" Yine Yusef'ti. Sesi şaşkın geliyordu.

Yusef'e çekip gitmesini, havadan sudan sohbet etmek için pek iyi bir zaman olmadığını, belli ki sosyal işaretleri okumaktan bihaber olduğunu söylememek için kendimi çok zor tuttum.

"Hey, dostum, nasıl gidiyor?" dedi Yusef, bir sorudan ziyade bir durumu belirtir gibi ve Ocean'ın elini sıkmak için öne uzandı. Ama tam mânâsıyla sıkmadı. Erkeklerin zaman zaman yaptığı gibi onu kendine çekerek bir tür kucaklaşma sergiledi. "Shirin'i tanıyor musun?" dedi. "Dünya küçük."

Ocean, Yusef'in dostane kardeş kucaklaşmasını gönülsüzce kabul etti. Bunu yalnızca nazik, kibar bir insan olduğu için yaptığını tahmin ettim. Ama gözleri neredeyse öfkeli gibiydi. Yusef'e tek kelime söylemedi. Ne bir cevap verdi ne de açıklama yaptı.

"Hey, şey," dedim, "arkadaşımla yalnız konuşmam gerek, tamam mı? O yüzden biz başka bir ye–"

"Ah, tamam," dedi Yusef. "O zaman hızlı olayım. Sadece önümüzdeki hafta oruç tutacak mısın diye soracaktım. Ailem ilk gece hep büyük bir *iftar* verir. Sen ve abin –tabii isterlerse annenle baban da– davetlisiniz."

Bu da neydi?

"Abim olduğunu nereden biliyorsun?"

Yusef kaşlarını çattı. "Navid'le bir sürü dersi beraber alıyoruz. Seninle son konuşmamızdan sonra ikiyle ikiyi toplamam yetti. Abin sana söylemedi mi?"

"Peki, eee" –birden midesine yumruk yemiş gibi görünen Ocean'a baktım– "evet, Navid'e söylerim, seninle iletişime geçer. Gitmem gerek."

Sonraki veda sözlerini hayal meyal hatırlıyordum. Aklımda daha çok, yürürken Ocean'ın yüzünde beliren ifade vardı.

İhanete uğramış gibiydi.

Ocean'a nereye gideceğimizi bilmediğimi, onunla sessiz ve yalnız kalabileceğimiz bir yerde konuşmak istediğimi ama aklıma gelen tek yerin kütüphane olduğunu ama orada da doğru dürüst konuşmanın yasak olduğunu söyledim. "Arabam otoparkta," diye yanıt verdi.

Söylediği tek şey buydu. Peşinden sessizce arabaya doğru ilerledim ve ancak arabaya binip de kapıları kendi küçük dünyamızın üzerine kapadığımız zaman bana bakıp, "Sen..." dedi. Sonra iç çekip birden başını çevirdi ve yeri izlemeye başladı. "O çocukla çıkıyor musun? Yusef'le?"

"Ne? Hayır."

Başını kaldırıp bana baktı.

"*Hayır*. Kimseyle çıkmıyorum."

"Yaa." Omuzları düştü. Arabasının arka koltuğunda oturmuş, birbirimize dönmüştük. Ocean arkasındaki kapıya yaslanıp başını cama dayadı. Yıpranmış görünüyordu. Eliyle yüzünü sıvazladı ve nihayet, "Ne oldu?" diye sordu. "Son konuşmamızdan sonra ne oldu?"

"Belki de düşünecek fazla zamanım oldu."

Kalbi kırılmış gibi baktı. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. "Benimle olmak istemiyorsun," derken sesi kırgındı.

Ocean çok açıksözlüydü. Onunla ilgili her şey dürüst ve düzgündü ve bunun için ona gerçekten hayrandım. Ama şu an dürüstlüğü bu konuşmayı olması gerekenden daha da zor hâle getiriyordu.

Bir planım vardı.

Zihnimde tıkır tıkır işlemişti; ona bir hikâye anlatmayı, bir resim çizmeyi, tüm bu olayın neden bitmeye mahkûm olduğunu ve kaçınılmaz olana, burada inşa ettiğimiz şey her neyse onun acıyla çökmesine doğru son sürat ilerlemekten neden kaçınmamız gerektiğini çok ama çok net bir şekilde açıklamayı umuyordum.

Ama tüm o dikkatle düşünülmüş sebeplerim birdenbire küçücük geldi gözüme. Aptalca. Dile getirilmesi imkânsız. Gözlerine bakmak, kafamın içinde masalar deviriyordu; düşüncelerim karmakarışık ve altüst olmuş hâldeydi. Duygularımı belli bir düzen gözetmeksizin ortaya dökmek dışında ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Yine de fazla uzun beklemiştim. Uzun zamandır sessizdim.

Beceremiyordum.

Ocean doğruldu, öne uzandı. Bana doğru eğildi ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Kokusunu –ona has o tanıdık kokuyu– her yerde duyabiliyordum. Onun *arabasında* oturduğumu fark ettim ve etrafıma bakıp nerede olduğumuzu, onun kim olduğunu anlamaya çalışmak aklıma yeni geldi. Bu anı kayda almak, sözcüklerle ve resimlerle zaptetmek istiyordum. Bunu hatırlamak istiyordum. Onu hatırlamak istiyordum.

Daha önce hiç, birini hatırlamak istememiştim.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle. Yüzümde ne görmüştü, gözlerimde ya da ifademde ne yakalamıştı bilmiyorum ama birden

gözüme farklı göründü. Belki de çok sert düştüğümü ve bunun benim için kolay olmadığını, aslında çekip gitmek istemediğimi anlamıştı.

Gözlerine baktım.

Yanağıma dokundu, parmakları tenime değince soluğumu tuttum. Geriye yaslandım. Beklenmedikti. Aşırı tepki vermiştim. Birden fazla hızlı nefes almaya başlamıştım, kafam yeniden alev almıştı.

"Özür dilerim," dedim. "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Çünkü," dedim. "Çünkü."

"Çünkü ne?"

"Çünkü yürümez." Paniklemiştim. Aptal gibi görünüyordum. "Yürümez işte."

"Bu bize bağlı, değil mi?" diye sordu. "Bunun yürüyüp yürümemesi üzerinde kontrolümüz yok mu?"

Başımı iki yana salladım. "O kadar basit değil. Anlamıyorsun. Ama anlamaman da senin suçun değil," dedim. "Ama neyi bilmediğini bilmiyorsun. Anlayamıyorsun. Yaşamının nasıl değişeceğini göremiyorsun – benimle birlikte olmak, benim gibi biriyle zaman geçirmek..." Durdum. Doğru sözcükleri bulmaya çalıştım. "Senin için zor olacaktı," dedim, "arkadaşlarınla, ailenle..."

"Başka insanların ne düşündüğünü umursayacağımdan neden bu kadar eminsin?"

"Umursayacaksın," dedim.

"Hayır, umursamayacağım. Umursamıyorum da zaten."

"Şimdi böyle diyorsun," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ama bilmiyorsun. Umursayacaksın, Ocean. Umursayacaksın."

"Neyi umursayıp neyi umursamayacağıma karar vermeyi neden bana bırakmıyorsun?"

Hâlâ başımı iki yana sallıyordum. Ona bakamıyordum.

"Dinle beni," dedi ve ellerimi tuttu. O âna kadar ellerimin titrediğinin farkında değildim. Parmaklarımı sıktı. Beni kendine çekti. Kalbim çılgına dönmüştü.

"Dinle beni," dedi tekrar. "Başka insanların ne düşündüğünü umursamıyorum. Umursamıyorum, tamam mı?"

"Umursuyorsun," dedim sessizce. "Umursamadığını düşünüyorsun ama umursuyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"*Çünkü*," dedim, "ben de hep böyle söylerim. Hep başka insanların ne düşündüğünü umursamadığımı söylerim. Canımı sıkmadığını, o götleklerin fikirlerine zerre kadar önem vermediğimi söylerim ama doğru değil," dedim, gözlerim yanıyordu. "Doğru değil çünkü her seferinde canımı yakıyor, demek ki hâlâ önemsiyorum. Demek ki hâlâ yeterince güçlü değilim çünkü ne zaman biri kaba, ırkçı bir şey söylese –ne zaman zihinsel bir hastalığı olan evsiz biri beni sokaktan geçerken görünce kudursa– *canım yanıyor*. Her seferinde. Sadece daha çabuk iyileşiyorsun.

"Ve sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," dedim. "Nasıl bir hayatım olduğunu ve o hayatın bir parçası olmanın neye benzeyeceğini bilmiyorsun. Bütün evrene benim tarafımda olduğunu söylemenin. Bunun kendini hedef hâline getirmek anlamına geldiğini anladığını sanmıyorum. İçinde yaşadığın mutlu, rahat dünyanı riske atm–"

"Mutlu, rahat bir dünyada yaşamıyorum," dedi aniden ve bunu söylerken gözlerinde yoğun bir parlaklık vardı. "Ve eğer hayatım bir mutluluk timsali sayılıyorsa o zaman dünya sandığımdan da beter durumda. Çünkü mutlu değilim ve annemle babama benzemek istemiyorum. Tanıdığım hiç kimseye benzemek istemiyorum. Kendi yaşamımı nasıl sürdüreceğimi kendim seçmek istiyorum, tamam mı? Kiminle olacağımı kendim seçmek istiyorum."

Kalbim göğsümde hızla çarparken ona bakakaldım.

"Belki sen başka insanların ne düşündüğünü önemsiyorsun," dedi, sesi daha yumuşaktı şimdi. "Bunda sorun yok. Ama ben, gerçekten, önemsemiyorum."

"Ocean," diye fısıldadım. "*Lütfen*."

Hâlâ ellerimi tutuyordu, güvenli ve gerçek geliyordu ve ona fikrimi değiştirmediğimi, bir parçacık bile değiştirmediğimi ve o

konuştukça kalbimin patlayacakmış gibi olduğunu nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Lütfen bunu yapma," dedi. "Lütfen ırkçıların ve götleklerin ne düşünecekleri konusunda endişelendiğin için benden uzaklaşma. Benden nefret ettiğin için uzaklaş," dedi. "Beni aptal ve çirkin bulduğunu söylesen yemin ederim daha az canım yanar."

"Bunu yapamam," dedim. "Bence sen mükemmelsin."

İç geçirdi. "Bunun faydası olmuyor," derken bana bakmıyordu.

"Ayrıca gözlerinin gerçekten çok güzel olduğunu düşünüyorum."

Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. "Öyle mi?"

Başımla onayladım.

Usulca güldü. Ellerimi tutup göğsüne bastırdı, gücünü hissettim. Kalbinin avuçlarımın altında hızla çarptığını hissedebiliyordum. Gömleğinin altında bedenini hissedebiliyordum ve bu biraz başımı döndürüyordu.

"Hey," dedi.

Gözlerine baktım.

"Bana söylemek istediğin saldırgan bir şeyler yok mu? Hani belki senden biraz olsun nefret etmemi sağlayacak."

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, Ocean. Gerçekten üzgünüm. Her şey için."

"Sadece nasıl bu kadar emin olabilirsin onu anlamıyorum," dedi ve gözleri tekrar kederle kaplandı. "Bu işin yürümeyeceğinden, ona bir şans bile vermediğin hâlde nasıl *bu kadar emin* olabilirsin?"

"Çünkü biliyorum," dedim. "Neler olacağını şimdiden biliyorum."

"Neler olacağını bilmiyorsun," dedi.

"Evet," dedim. "Biliyorum. Bu hikâyenin nasıl devam edeceğini biliyorum."

"Hayır. Bildiğini düşünüyorsun. Ama neler olacağı konusunda hiçbir fikrin yok."

"Var," dedim, "Ben..."

Beni öptü.

Okuduğum türden bir şey değildi. Hızlı değildi; yumuşak ve basit değildi. Beni öptü ve mutluluktan uçmayı tam anlamıyla yaşadım, sanki bütün hislerim bir anda birleşti ve yalnızca soluklardan, kalp atışlarından ve tekrar eden döngülerden ibaret kaldım. Düşündüğüm gibi bir şey değildi. Daha iyiydi, çok ama çok daha iyi, hatta başıma gelmiş en iyi şey olabilirdi. Daha önce böyle bir şey yapmış değildim ama her nasılsa bir kullanma kılavuzuna ihtiyacım yoktu. Öpücüğün içine, Ocean'ın içine dağıldım. Dudaklarımı araladı ve bu hoşuma gitti; bana hissettirdiği şeyi, onun tatlı ve sıcak tadını sevdim ve çıldırdığımı hissettim, yolcu koltuğuna yaslanmıştım ve ellerim onun saçlarındaydı. Hiçbir şey düşünmüyordum. Soluk almak için geri çekildiğinde bu an dışında, *bunun* imkânsızlığı dışında hiçbir şey düşünmüyordum. Sonra alnını benimkine bastırdı ve *Ah*, dedi, *Vay*, dedi ve ben tam bittiğini düşünürken beni tekrar öptü. Ve bir kez daha. Ve bir kez daha.

Uzaklardan bir yerlerden zilin çaldığını duydum. Sanki bu sesi ilk kez duyarmış gibiydim.

Sonra birden aklım başıma geldi.

Bir ses patlaması gibiydi.

Hızla doğruldum. Gözlerim çılgınca açılmıştı. Aşırı hızlı ve derin soluklar alıyordum. "Aman Tanrım," dedim. "Aman Tanrım, Ocean..."

Beni tekrar öptü.

Boğuldum.

Ayrıldığımızda ikimiz de güçlükle soluyorduk ama Ocean bana bakıyordu ve *Vay canına*, dedi ama kendi kendine konuşur gibi usulcacıktı sesi. "Gitmem gerek, gitmem gerek," dedim. Ocean öylece bana baktı, zihni daha tam olarak kendine gelmemişti. Sırt çantamı aldığımda gözleri panikle birden açıldı.

"Gitme," dedi.

"Gitmem gerek," dedim. "Zil çaldı. Derse gitmeliyim."

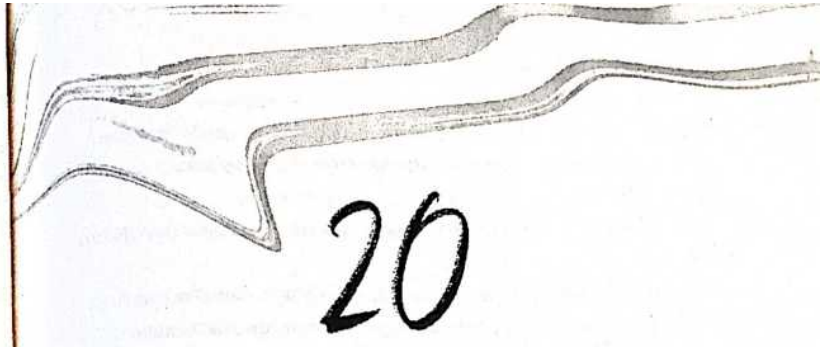
Bu tabii ki yalandı, ders zerre kadar umurumda değildi, sadece kaçıp gitmeye çalışan bir korkaktım. Kolunu çekerek kapıyı açtım. Ocean, "Dur, bekle..." dedi.

Bense, "Belki de sadece arkadaş kalmalıyız, tamam mı?" dedim ve o beni tekrar öpemeden arabadan indim.

Arkama yalnızca bir kez baktım ve ben uzaklaşırken camdan beni izlediğini gördüm.

Afallamış görünüyordu.

Ve ben her şeyi daha da beter hâle getirdiğimi biliyordum.

20

BİYOLOJİYİ EKTİM.

Ölü kediyle geçirdiğimiz zaman resmî olarak sona ermişti –bir sonraki laboratuvar ödevi gelene kadar kitaptan ders işlemeye dönmüştük– ama hâlâ bununla yüzleşecek durumda değildim. Onu tekrar görürsem ne yapacağımı bilmiyordum. Her şey henüz çok tazeydi. Bedenim artık tamamen sinir uçlarından oluşuyormuş, sanki bütün kaslar ve kemikler bu yeni hisse yer açmak için alınmış gibiydi.

Aramızdaki şey resmen kontrolden çıkmıştı.

Bütün öğleden sonra şaşkınlıkla ve hayretle ve biraz da acaba hepsini uydurdum mu şüphesiyle ellerim dudaklarımda gezdim. Başımdaki sıcaklık geçmek bilmiyordu. Hayatıma ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama günün cinneti, bir an önce antrenmana gitmeyi arzulamama neden olmuştu. Break dans yapmak, odaklanma ve kontrol sağlıyordu; sıkı çalıştığımda sonuçlarını görüyordum. Bu kadar basit oluşu hoşuma gidiyordu.

Apaçık.

"Ne haltlar oluyor sana?"

Abim beni böyle selamladı.

Çantamı yere bıraktım. Jacobi, Bijan ve Carlos dans salonunun uzak ucunda toplanmış, bana bakmıyormuş gibi yapmaya çalışıyordu.

"Ne?" dedim yüzlerinden anlam çıkarmaya çalışarak. "Sorun ne?"

Navid gözlerini sımsıkı kapadı. Sonra açtı. Tavana baktı. İki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Sana onu *aramanı* söyledim," dedim. "Onunla *yiyişmeni* söylemedim."

Birden felç olmuş gibi hissettim.

Dehşete kapıldım.

Navid başını iki yana sallıyordu. "Dinle," dedi. "Umurumda değil, tamam mı? Herifin birini öpmenle ilgilenmiyorum –hiçbir zaman bir azize falan olduğunu düşünmedim– ama dikkatli olmak zorundasın. Etrafta onun gibi heriflerle yiyişerek dolaşamazsın. İnsanlar fark ediyor."

Nihayet dudaklarımı aralamayı başardım ama konuştuğumda sesim fısıltı hâlinde çıkmıştı. "Navid," dedim, kalp krizi geçirmemek için gerçekten büyük bir mücadele vererek. "Neden bahsediyorsun sen?"

Navid'in birden kafası karıştı. Paniğimin gerçek olup olmadığından emin olmaya çalışır gibi bana bakıyordu. Sanki bugün ilk kez birini öptüğümü nasıl olup da öğrendiğini bilmiyormuşum gibi davranıp davranmadığımı bilmiyormuş gibi.

"Arabaların," dedi, "camları vardır."

"Yani?"

"Yani," dedi öfkeyle, "insanlar ikinizi birlikte görmüş."

"Evet," dedim. "Onu anladım ama kimin umurunda?" Neredeyse bağırmıştım, paniğim hızla öfkeye dönüşmüştü. "Kim neden umursasın ki? Neden biri gelip *sana* anlatsın?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. Onunla uğraşıp uğraşmadığıma karar verememiş gibiydi. "Bu çocuk hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu. "Şu Ocean denen herif hakkında?"

"Elbette biliyorum."

"O zaman kafan neden bu kadar karışık anlamıyorum."

Çok hızlı soluk alıyordum. Çığlık atmak istiyordum. "Navid," dedim dikkatle, "Tanrı adına yemin ederim ki eğer hemen şimdi neler döndüğünü bana söylemezsen apış aranı tekmelerim."

"Hey," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Şiddet karıştırmaya gerek yok."

"*Anlamıyorum*," dedim ve bu kez gerçekten bağırıyordum. "Neden birileri kimi öpmeye ya da öpmemeye karar verdiğimi umursasın? Ben bu okulda *kimseyi* tanımıyorum ki."

"Çocuk," dedi ve aniden gülmeye başladı. "Bu okulda kimseyi tanımak zorunda değilsin. Onun tanıması yeterli. Erkek arkadaşın epey önemli gibi."

"O benim erkek arkadaşım değil."

"Her neyse."

Ve sonra panik birden boğazımı sıkmaya başladı.

"Ne demek istedin?" diye sordum. "Epey önemli derken?"

"Yani, nasıl diyeyim, onların altın çocuğu. En iyilerden oluşan basket takımında."

Hemen oraya oturmam gerekti, birden başım dönmüştü. Midemin kasıldığını hissettim. Gayet haklı olarak bulanıyordu. Basketbol hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Genel olarak sporla ilgilenmezdim. Topla kimin ne yaptığını ya da potaya nasıl atılacağını ya da insanlar için neden bu kadar önemli olduğunu, hiçbirini bilmiyordum – ama daha ilk geldiğim gün bu okul hakkında önemli bir şey öğrenmiştim:

Basketbol takımlarına bayılıyorlardı.

Bir önceki sene mükemmel bir sezon geçirmişlerdi ve hâlâ yenilmezlerdi. Her gün sabah duyurularında duyuyordum bunu. Her gün iki hafta içinde sezonun başlayacağını, takımımızı desteklememiz gerektiğini, evimizde ve deplasmanda oynanan maçlara katılım göstermemiz gerektiğini, okulun resmî renkleriyle moral toplantılarına katılmamız gerektiğini çünkü okul ruhunun önemli olduğunu belirten hatırlatmaları duyuyordum. Ama o mo-

ral toplantılarına hiç katılmadım. Hiçbir okul maçına gitmedim; hiçbir zaman, hiçbir okulda. Yalnızca mutlaka yapmak zorunda olduğum şeyleri yaptım. Gönüllü olmadım. Katılım göstermedim. Kahrolası Anahtar Kulübü'ne asla katılmadım. Daha bugün, on beş gün sonra –tam da sezonun ilk basketbol maçının olduğu gün– herkesin tepeden tırnağa siyah giyinmesi gerektiğini hatırlatan bir e-posta almıştım; okulun aklına gelen bir şakaydı: Karşı takımın cenazesine katılıyormuş gibi davranmamız gerekiyordu.

Bunun *saçma* olduğunu düşünmüştüm.

Ama sonra...

"Bir dakika," dedim karman çorman bir kafayla. "Nasıl yıldızlar takımında olabilir ki? İkinci sınıfta."

Navid kafama bir şaplak atmak istermiş gibi baktı. "Sen ciddi misin şu an? Nasıl oluyor da ben bu çocuk hakkında senden çok şey biliyorum? Üçüncü sınıfa gidiyor."

"Ama birlikte aldığımız iki ders..." diye başladım, sonra birden durdum.

Ocean'la ileri biyoloji dersi alıyorduk. O derste olmaması gereken bendim, bir yıl önden gidiyordum; normalde ileri biyoloji üçüncü ve dördüncü sınıflar içindi. Diğer ders, Küresel Perspektifler de seçmeli dersti.

Yalnızca birinci sınıfların almasına izin verilmiyordu.

Ocean benden bir yaş büyüktü. Bu, ona sorduğumda üniversite konusunda neden bu kadar kendinden emin göründüğünü açıklıyordu. Okul seçmekten gerçek bir şeymiş gibi bahsetmişti; hatta kaygılanılacak bir şeymiş gibi. Üniversite onun için fazla uzakta değildi. Yakında SAT'ye girecekti. Önümüzdeki sene de okullara başvuracaktı.

O bir basketbolcuydu.

Aman Tanrım.

Kendimi geriye bırakıp dans salonunun zeminine miskince uzantım ve spot lambaya baktım. Yok olmak istiyordum.

"Kötü mü?" dedim ve sesim korku doluydu. "Gerçekten kötü mü?"

Navid'in iç geçirdiğini duydum. Bana doğru ilerledi, aşağı baktı. "*Kötü* değil. Sadece tuhaf, bilirsin. İyi bir dedikodu. İnsanların kafası karışık."

"*Kahretsin*," dedim ve gözlerimi sımsıkı yumdum.

İstemediğim şey tam da buydu işte.

21

O GÜN EVE GİTTİĞİMDE hayatımda ilk kez, ailemin okul hayatımı umursamaması gerçeği beni avuttu. O kadar ilgisizlerdi ki açıkçası babamın, okulumun nerede olduğunu bildiğinden bile emin değildim. Bir Harry Potter filminden eve bir saat geç dönmem, işte bu, *bu* paniğe kapılacakları bir şeydi ama Amerika'daki lisemin aslında kenar mahallelerin acımasız sokaklarından daha korkutucu olabileceğini düşünmek mi? Bu ihtimal bir şekilde imkânsız görünüyordu.

Ailemin okuldaki hayatıma ilgi duymasını asla sağlayamadım. Hiçbir şey için gönüllü olmadılar, okul etkinliklerine hiç gelmediler. Haber bültenlerini okumadılar. Veli toplantılarına ya da yardım amaçlı okul danslarına hiç katılmadılar. Annem yalnızca kayıt belgelerime imza atmak için okula ayak basardı. Onun dışında bir ilgileri yoktu. Gerçekten ilgi duydukları tek dönem, 9/11'in hemen sonrasında, okuldan eve dönerken çocukların bana sataştıkları dönemdi. O gün hayatımı Navid kurtarmıştı. O çocuklar başımı betona çarpmadan hemen önce polislerle birlikte çıkıp gelmişti. Önceden tasarlanmış bir olaydı; birileri o çocukların derste benim peşimden gelmeyi planladıklarını duymuş ve Navid'e söylemişti.

Polisler o gün kimseyi tutuklamadı. Polis ışıkları çocukların korkup geri çekilmesine neden oldu, dolayısıyla memurlar arabadan çıktıklarında ben kaldırımda oturmuş titriyor, başörtümü boğazımın etrafından çözmeye çalışıyordum. Polisler iç geçirdi, o iki pisliğe aptallık etmeyi bırakmalarını söyledi ve onları eve gönderdi.

Navid öfkelenmişti.

Onlara bir şeyler yapmalarını, o heriflerin tutuklanması gerektiğini söyledi ama polisler ona sakin olmasını, faillerin yalnızca çocuk olduğunu, meseleyi dramatikleştirmenin gereği olmadığını söylediler. Sonra polisler benim oturduğum yere doğru ilerledi ve bana iyi olup olmadığımı sordular.

Soruyu gerçekten anlamamıştım.

"*İyi* misin?" diye tekrarladı polislerden biri.

Ölmemiştim ve nedense bunun iyi olduğum anlamına gelmesi gerektiğini düşünmüştüm. O yüzden başımla onayladım.

"Dinle," dedi adam. "Belki de tüm bu... kılığı tekrar gözden geçirmelisin." Belli belirsiz bir hareketle yüzümü işaret etti. "Etrafta sürekli böyle gezinmek..." Başını iki yana salladı. İç çekti. "Kusura bakma, evlat ama yani kendin istemişsin gibi. Kendini hedef hâline getirme. Şu sıralar bütün dünyada işler karmaşık. İnsanlar korkuyor. Anlıyor musun?" Sonra, "İngilizce biliyor musun?" diye ekledi.

O kadar çok titriyordum ki dik bile oturamıyordum. Polise bakıp kendimi güçsüz hissedişimi hatırlıyorum. Kalçasındaki kılıfta duran tabancaya bakıp korktuğumu.

"Al bakalım," diyerek bir kart uzattı. "Kendini tehlikede hissedersen bu numarayı ara, tamam mı?"

Kartı aldım. Çocuk Koruma Hizmetleri'nin numarasıydı.

Başlangıcı bu değildi –öfkem burada başlamadı– ama asla unutmayacağım bir hissizleşme ânıydı.

O gün eve döndüğümde hâlâ o kadar şaşkındım ki ağlamak aklıma gelmiyordu; annemler değişmişti. Hayatımda ilk kez gözüme çok küçük göründüler. Taş kesilmişlerdi. Babam o gün

bana belki de başörtümü çıkarabileceğimi söyledi. Belki böylesinin daha iyi olacağını. Daha kolay.

Hayır, dedim.

Ona iyi olduğumu, her şeyin yoluna gireceğini, endişelenmeleri gerekmediğini, sadece bir duşa ihtiyacım olduğunu ve ondan sonra daha iyi olacağımı söyledim. Önemli bir şey değildi, dedim. Aileme iyi olduğumu söyledim çünkü bir şekilde onların bu yalana benden daha çok ihtiyaç duyduğunu görebiliyordum. Ama bir ay sonra oradan taşındığımızda bunun bir tesadüf olmadığının da farkındaydım.

Sonradan bunu çok düşündüm. Tüm saçmalıkları. Saçını bir kumaş parçasıyla örtmek gibi kişisel bir tercihe her gün eşlik eden yorgunluğu. Bu saçmalıkla uğraşmaktan çok yorulmuştum. Bu saçmalığın her şeyi nasıl zehirlediğini görmekten nefret ediyordum. Benim bunu umursamamdan nefret ediyordum. Dünyanın, sorunun ben olduğumu düşünerek bana zorbalık yapmaya çalışıp durmasından nefret ediyordum.

Hiç mola veremeyecekmişim gibi hissediyordum.

Evimin kapısını açmadan önce elim kapı kolunun üzerinde duraksadım. Annemin bir şeyler pişirdiğini anlamıştım çünkü keskin, serin havaya leziz bir koku karışmıştı. O kadar mükemmel bir kokuydu ki bana çocuk olmanın verdiği o özel hissi yaşatıyordu daima: Zeytinyağında çevrilen soğanın kokusu.

Bedenimin gevşediğini hissettim.

İçeri girdim, çantamı bıraktım ve mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturdum. Evin o bildik, huzur veren seslerine ve kokularına bıraktım kendini, bir can simidi gibi onlara tutundum ve kesinlikle üstün bir insan cinsi olan anneme baktım. Çok şeyle mücadele etmişti. Çok şey atlatmıştı. Tanıdığım en cesur kadındı o ve her gün her tür ayrımcılığa maruz kaldığını bilsem de bundan nadiren bahsederdi. Hiç şikâyet etmez, önündeki engelleri tek tek kaldırırdı. Onun inceliğine ve sabrına erişmek isterdim. Bütün gün çalışır, babamdan biraz önce eve gelip harika bir yemek pişirirdi ve cebinde daima bir gülümsemesi, enseye atılacak bir şaplağı ya da paylaşacağı çarpıcı bir sözü olurdu.

Bugün ona ne yapacağımı sormayı çok ama çok istiyordum. Ama muhtemelen enseme bir şaplak yiyeceğimin de farkındaydım, o yüzden bir kez daha düşündüm. Onun yerine iç çektim. Telefonuma baktım. Ocean'dan altı cevapsız arama ve iki mesaj vardı...

lütfen beni ara
lütfen

...ve onlara şimdiden yüz kez bakmıştım. Telefon ekranımdaki sözcüklere bakarken her şeyi bir anda tekrar hissettim. Yalnızca onu öpüşümü hatırlamak bile kızarmama yeterdi. Onu hatırladım, her zerresini. Zihnim o anı şaşırtıcı derecede detaylı kaydetmişti ve ben de tekrar tekrar oynattım. Gözlerimi kapadığımda, dudaklarımdaki dudaklarını hâlâ hissedebiliyordum. Gözlerini, bana bakışını hatırladım ve tenim birden alev alıp elektriklendi. Ama bunun yansımalarını –ertesi gün okulda kaçınılmaz olarak baş etmek zorunda kalacağım tuhaflığı– düşününce kendimi berbat hissettim ve utandım. Onun bu aptal okulun hiyerarşisindeki yerini bilmediğim için kendimi aptal gibi hissettim, boş zamanlarında ne yaptığını sormadığım için kendimi aptal gibi hissettim. Aniden tüm o moral toplantılarını ektiğim için öfkelendim. Basketbolcular spor salonunun ortasında geçit yaparken onu görebilirdim.

Öğrenebilirdim.

Ama şimdi dizlerime kadar mecazi bir inek bokuna batmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ocean'ı görmezden gelmenin artık bir seçenek olduğunu düşünmüyordum –aslına bakılırsa herhangi bir dönemde bir seçenek olduğundan da şüpheliydim– ama aynı zamanda onunla konuşmanın faydası olup olmayacağını da bilmiyordum. Onu da denemiştim. Hatta bugün. Bütün plan buydu. İşleri yüz yüze bitirerek olgun davrandığımı düşünmüştüm. Ona basit, nezaketsiz bir mesaj göndererek benden

sonsuza dek uzak durmasını da söyleyebilirdim –hatta böylesini tercih ederdim– ama doğru olanı yapmak istemiştim. Onun bu konuda düzgün bir konuşmayı hak ettiğini düşünmüştüm. Ama her nasılsa her şeyi berbat ettim.

O gece çok ağırdan aldım. Alt katta ailemle normalde yapacağımdan daha çok zaman geçirdim. Yemeğimi ağır ağır yedim, herkes masadan kalkıp gittikten sonra bile tabağımdaki yemekle oynuyordum. Ailemin endişeli sorularına, "İyiyim, biraz yorgunum sadece," diye cevap verdim. Navid bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakmak dışında pek bir şey söylemedi ki buna minnettardım.

Ama hiçbir şeyin faydası olmuyordu.

Zaman kazanmaya çalışıyordum. Kapalı kapının, sessizliğin ve mahremiyetin beni bir karar vermeye zorlayacağı odama gitmek istemiyordum. Pes edip Ocean'ı aramaktan, sesini duyunca objektif olma becerimi kaybetmekten ve sonra da kaçınılmaz olarak *denemeyi*, ne olacağını görmeyi, en nihayetinde de, onu yeniden öpmeyi delicesine istediğim için onunla çok yakında tekrar yalnız kalmayı kabul etmekten korkuyordum. Ama bu durumun sağlığım için tehlikeli olduğunu biliyordum. O yüzden erteledim.

Sabahın üçüne kadar ertelemeyi başardım.

Yatakta gözlerim fal taşı gibi açık, beynimi de bedenimi de kapamayı kesinlikle beceremeden yatarken yandaki komodinin üzerinde telefonum vızıldadı. Ocean'ın mesajı hem çok basit hem de yürek burkan cinstendi.

:(

Bir üzgün surat emojisinin neden bütün savunma kalkanlarımı indirmeme yol açtığını bilmiyorum. Belki de çok insani göründüğündendi. Çok gerçek.

Telefonumu elime aldım çünkü zayıftım ve onu özlemiştim ve orada öylece yatmış saatlerdir onu düşünüyordum zaten; beynim, o bana mesaj atmadan çok önce yenik düşmüştü.

Yine de işin aslını biliyordum.

Numarasını tuşladım ve parmağım arama tuşunun üzerinde tereddütle oyalanırken bile belaya davetiye çıkarmaktan başka bir şey yapmadığımı *biliyordum*. Ama aynı zamanda sadece bir ergendim işte ve kalbim hâlâ çok yumuşaktı. Hiçbir konuda kusursuzluk timsali falan değildim. Abimin de gayet net ifade ettiği gibi, kesinlikle bir azize değildim. Hatta bundan çok uzaktım.

Böylece onu aradım.

Telefonu açtığında Ocean'ın sesi farklı geliyordu. Gergindi. "Hey," demeden önce bir kez keskin bir soluk verdiğini duydum.

"Selam," diye fısıldadım. Yine yatak örtülerinin altında saklanıyordum.

Birkaç saniye hiçbir şey demedi.

Bekledim.

"Cidden beni aramayacağını düşünüyordum," dedi sonunda. "Bir daha hiç aramayacaksın sandım."

"Özür dilerim."

"Seni öptüm diye mi?" dedi. Sesi gergindi. "Yani... yapmamalı mıydım?"

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bu konuşma şimdiden sinir uçlarıma bir şeyler yapmaya başlamıştı. "Ocean," dedim. "Öpücük muhteşemdi." Nefesini duyabiliyordum. Ben konuşurken soluk alıp verişlerinin değiştiğini duyabiliyordum. "Öpücük harikaydı," dedim. "Aklımı uçuracak türdendi."

Yine bir şey demedi.

Sonra birden...

"Neden beni aramadın?" diye fısıldadı. Birden kırgın geldi sesi.

O an anlamıştım. Karşımdaydı. Zaman bu zamandı ve söylemek zorundaydım. Büyük ihtimalle bunu yapmak beni öldürecekti ama söylemek zorundaydım.

"Çünkü," dedim, "bunu yapmak istemiyorum."

Soluğunun kesildiğini duydum. Başını telefondan uzaklaştırdığını ve küfrettiğini duydum. Sonra, "Okuldaki geri zekâlılar yüzünden mi? İnsanlar bizi birlikte gördü diye mi?" dedi.

"Bunun da çok ilgisi var, evet."

Tekrar küfretti.

Sonra sessizce, "Basketbolcu olduğunu bilmiyordum," dedim.

Aptalca bir şey gibi geliyordu kulağa, yani boş zamanlarında hangi sporla ilgilendiğinin önemi olmamalıydı ama aynı zamanda onun açısından bilerek atlanmış bir şey gibi gelmeye başlamıştı. Boş zamanlarında basketbolla ilgilenmeye karar veren ortalama bir çocuk değildi ki. Takımın yıldız oyuncularındandı. Muhtemelen onun yaşındaki birine göre çok fazla gol atmıştı. Basket. Her neyse. Nihayet kendimi odama kilitleme cesareti gösterdiğimde internetten araştırmıştım. Yerel gazetelerde onunla ilgili yazılar vardı. Üniversiteler şimdiden etrafını sarmış ve burs hakkında, potansiyeli ve geleceği hakkında onunla konuşuyorlardı. Oldukça aydınlatıcı birkaç bloga ve okulun sponsorluğundaki internet yayınına denk gelmiştim ama daha derin bir araştırmanın sonunda anonim bir LiveJournal hesabının yalnızca ona ve yıllar içindeki istatistiklerine –sayılar, ribauntlar ve top çalmalar hakkında kesinlikle anlayamadığım bir ton sayı– adandığını fark ettim ve birden afalladım.

Basketbol belli ki Ocean'ın hayatının önemli bir kısmını oluşturuyordu; bir süredir böyle olduğu açıktı. Ve evet, ona kendisi hakkında daha fazla soru sormayarak ben de hata etmiştim ama onun böyle bir şeyden bahsetmemesinin de tuhaf olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onca konuşmamızın birinde bile, *öylesine* de olsa basketboldan bahsetmemişti.

O yüzden de, "Hiç öğrenmemeni isterdim," dediğinde her şey biraz daha anlamlı gelmeye başladı.

Sonra da birden bir tür kırılma yaşadı.

Basketbol oynamaya annesiyle babası ayrıldıktan sonra başladığını çünkü annesinin yeni erkek arkadaşının gençlere basketbol koçluğu yaptığını söyledi. Bunu sadece yeni erkek arkadaşla zaman geçirmesi annesini mutlu ediyormuş gibi göründüğü için yaptığını anlattı. İyi oynaması erkek arkadaşını mutlu ediyormuş. Bu da annesini mutlu ediyormuş. Annesinin mutlu olması da Ocean'ı mutlu ediyormuş.

Annesi ve erkek arkadaşı ayrıldığında Ocean on iki yaşındaymış. Basketbolu bırakmak istemiş ama annesi izin vermemiş. Onun için iyi olduğunu söylemiş. Oğlunun bu kadar iyi oynadığını görmenin onu mutlu ettiğini söylemiş. Sonra birden, beklenmedik bir anda annesinin annesiyle babası trajik bir trafik kazasında ölmüş. İkisi de aynı anda. Bu da annesinin aklını yitirmesine neden olmuş. Ama iki yönden korkunçtu, dedi. Annesinin duygusal olarak dengesini kaybettiğini ama aynı zamanda bir anda işe gitmesine gerek kalmadığını söyledi. Annesiyle babası her şeylerini ona bırakmışlar –arazi, yatırımlar ve bir sürü şey– ve Ocean, sonunda hayatını mahvedenin bütün o para olduğunu söyledi.

Sonraki birkaç yılını annesinin sürekli ağlamasını engellemeye çalışarak geçirdiğini ve sonunda da rolleri değiştiklerini anlattı; bir gün bir anda her şeyin sorumluluğu ona kalmış ve annesi içsel bir çöküş yaşayarak kendisi dışında kimseyi tanımaz olmuş. Annesi nihayet karanlıktan sıyrılmayı başardığındaysa tamamen toplumsal yükümlülüklerden ibaret hâle gelmiş. Ocean, annesinin yeni bir koca bulmayı kafaya taktığını ve onun bu hâlini izlemenin korkunç ve acı verici olduğunu söyledi.

"Evde olmadığımı fark etmiyor bile," dedi. "Sürekli dışarıda, ya arkadaşlarıyla bir şeyler yapıyor ya da tanışmakla hiç ilgilenmediğim yeni bir adamla randevuya çıkıyor. Benim iyi olacağıma kendini öyle inandırmış ki –bana sürekli iyi bir çocuk olduğumu söyleyip duruyor– ortadan kaybolup duruyor. Masanın üzerine para bırakıyor ve sonra, ne bileyim, ondan bir daha ne zaman haber alırım hiç bilmiyorum. Öylece gelip gidiyor. Belirli bir düzeni yok. Asla bir şeye kendini vermiyor. Maçlarıma bile gelmiyor. Bir keresinde sırf ne olacağını görmek için bir hafta boyunca

eve gitmedim ama beni aramadı bile. Nihayet eve döndüğümde beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Basketbol kampı gibi bir şeye gittiğimi sanmış, öyle söyledi." Duraksadı. "Ama okul döneminin ortası falandı."

Basketbola yalnızca, takımı ailesinin yerini aldığı için devam ettiğini söyledi. Elindeki tek aileydi.

"Ama çok fazla baskı var," dedi. "Müthiş bir performans baskısı var ve ben bundan cidden nefret etmeye başlıyorum. Hepsinden. Koçum her gün canımı çıkarıyor; yetenek avcıları, istatistikler ve tüm o aptalca ödüller konusunda beni strese sokuyor ve ne bileyim," dedi, "bunu artık neden yaptığımı bile bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Basketbolu hiçbir zaman sevdiğim için oynamadım. Sadece bu şey bütün hayatımı ele geçirdi. Bir parazit gibi. Ve herkes buna resmen *takıntılı*," dedi. Sesinden öfke sızıyordu. "Başka bir şey düşünemiyor gibiler. İnsanlar benimle sadece basketbol hakkında konuşmak istiyor," dedi. "Sanki ben tamamen bundan ibaretmişim gibi. *Her şeyim* buymuş gibi. Ama değil."

"Elbette değil," dedim ama sesim sakindi. Üzüntülü. İnsanın yüzeysel bir şeyle tanımlanmasının nasıl hissettirdiğini çok iyi anlıyordum, insanların sizi koyduğu kutudan asla çıkamayacakmışsınız gibi hissetmenin.

Her an patlayacakmışsınız gibi bir histi.

"Ocean," dedim. "Annen için çok üzgünüm."

"Tüm bunları sana daha önce anlatmadığım için özür dilerim."

"Gerçekten sorun değil," dedim. "Anlıyorum."

İç geçirdi. "Tuhaf gelecek, biliyorum –ve cidden biraz da aptalca– ama ben sadece... Kim olduğumu hiç umursamıyormuş gibi görünmeni çok sevdim. Beni tanımıyordun. Benim hakkımda *hiçbir şey* bilmiyordun. Yani... sadece o ilk gün değil," dedi. "Sonraki birkaç ayda da. Öğrenmeni bekledim... beni bir moral toplantısında görürsün ya da bir etkinliğe falan gelirsin diye düşündüm, bilmiyorum ama hiç öğrenmedin. Beni okuldan sonra hiç görmedin."

"Okuldan sonra mı?" dedim. Ama sonra birden müthiş bir netlikle, onu dans salonunun kapısında gördüğüm anı hatırladım. Sonra spor salonunda bir anda gözden kaybolmasını. "Okuldan sonra ne yapıyorsun?"

Ocean güldü. "Gördün mü? Demek istediğim tam da bu. Antrenmana gidiyorum," dedi. "Sürekli spor salonunda oluyoruz. Senin şu diğer çocuklarla dans salonuna girdiğini görüyorum ve hep senin, ne bileyim" –tekrar güldü– "herhalde bir gün oradan geçeceğini düşündüm. Beni basketbol formasıyla göreceğini. Ama görmedin. Ben de seninle böyle konuşurken çok rahat ettim. Gürültü patırtı olmadan. Sanki beni gerçekten tanımak istermiş gibiydin."

"Seni tanımak istiyordum," dedim. "Hâlâ istiyorum."

İç geçirdi. "O zaman neden kaçıyorsun? Neden her şeyi elinin tersiyle itiyorsun?"

"Hiçbir şeyi heba etmek zorunda değiliz. Sadece arkadaş olabiliriz. Yine birbirimizle konuşuruz," dedim. "Ama bir mesafe de olmalı. İkimiz arasında."

"Mesafe istemiyorum," dedim. "Daha önce hiç bu kadar mesafe istemediğim olmamıştı."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kalbim sızlıyordu.

"Sen istiyor musun?" dedi. Sesi bir anda tekrar gerilmişti. "Benimle arana mesafe koymak istiyor musun gerçekten? Dürüst ol."

"Tabii ki istemiyorum," diye fısıldadım.

Bir iki saniye sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sözcükleri yumuşacıktı. Çok tatlı. "Bebeğim, lütfen bunu yapma."

Duyguların içime doğru aktığını hissettim. Soluğum kesilir gibi oldu. Bana *bebeğim* deyişi, bunu söyleyişi hem önemsiz bir şeydi hem de dünyanın en önemli şeyi. Sözcüğe o kadar çok duygu yüklenmişti ki, sanki benden onun olmamı ister gibi, ikimizin birbirimize ait olmamızı ister gibi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Birlikte olalım. Takılalım. Seninle daha çok zaman geçirmek istiyorum."

Beni tekrar öpmeye çalışmayacağına söz verdiğini söyledi ve ben de ona, *Beni bir daha öpmeyeceğine söz vermeye kalkma sakın,* demek istedim ama demedim.

Onun yerine tam da yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptım.

Pes ettim.

22

OKUL BİRDEN ACAYİP TUHAF bir yer oldu.

İnsanların bakmıyormuş gibi davrandığı türden bir insanken bir anda aleni şekilde gözlerini diktikleri birine dönüştüm. Bazı öğrenciler yanlarından geçerken benimle ilgili konuştuklarını saklama zahmetine bile girmiyorlardı. Hatta bazıları ben geçerken açık açık beni işaret ediyorlardı.

İnsanların yüzlerini görmezden gelme konusunda bunca antrenmanlı olmam çok işime yaradı. Yürürken boşluğa bakıyordum; kimseye bakmıyordum. Ocean'la bir planımız yoktu; bugünün nasıl olacağını hiç konuşmamıştık çünkü o her şeyin iyi olacağına, etrafımızın geri zekâlılarla çevrili olduğuna ve hiçbirinin önemi olmadığına çok emindi. Ben onun yanıldığını, elbette hepsinin önemli olduğunu, resmen adına lise denen bir lağımda yüzdüğümüzü ve öyle değilmiş gibi davranmanın bize hiçbir faydası olmayacağını biliyordum. Çirkin bir şeye dönüşmesinin yalnızca zaman meselesi olduğunu biliyordum. Ama en azından o ilk gün nispeten olaysız geçmişti. Bir anlamda.

İlk dört dersim kolaydı. Çevremle ilgimi tamamen kesmiş, kulaklıklarımı örtümün altına saklamış ve dünya homurdan-

maya devam ederken müzik dinlemiştim. Ayrıca Ocean'la Bay Jordan'ın dersinde hiç gerçekten karşı karşıya gelmemiştik, o nedenle her şey ılımlıydı. Ocean zil çaldıktan sonra beni bulduğunda yüzünde öyle parlak bir gülümseme vardı ki bütün yüzü aydınlanmıştı. Selam verdi. Ben de selam verdim. Sonra ayrıldık. Bir sonraki derslerimiz farklı yönlerdeydi.

İşlerin tuhaflaşmaya başlaması öğle yemeği civarında oldu.

Kızın biri beni köşeye sıkıştırdı. Çok hızlıydı. Tamamen beklenmedikti. Beni dışarıdaki piknik masalarından birinin üzerine devirmek üzereydi.

Afallayıp kaldım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye çıkıştım.

Hintli, güzel bir kızdı. Uzun, siyah saçları ve gerçekten etkileyici gözleri vardı. Bugünse o gözleri bana beni öldürmek istediğini ifade etmek için kullanıyordu. Çok öfkeli görünüyordu. "*Her yerdeki* Müslüman kızlar için korkunç bir örneksin!" dedi.

O kadar şaşırmıştım ki güldüm. Kısacık bir andı ama yine de...

Bugünün pek çok şekilde kötü gidebileceğini düşünmüştüm ama vay be, *bunu* hiç beklemiyordum.

Bir an için benimle dalga geçiyor olabileceğini düşündüm. Sözünü geri alması için ona zaman verdim. Aniden gülümsemesi için.

Yapmadı.

"Ciddi misin sen?" dedim.

"Senin gibi insanların inancımıza verdiği zararı telafi edebilmek için Allah'ın her günü ne kadar uğraşmam gerektiğini biliyor musun sen? Müslüman kadın imajına verdiğiniz zararı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen be?"

"Etrafta erkekleri öperek dolaşamazsın!" diye haykırdı.

Onu şöyle bir inceledim. "Sen bir erkekle öpüşmedin mi hiç?"

"Konu ben değilim," dedi burnundan soluyarak. "*Sensin. Tesettürlüsün*," dedi. "Temsil etmen gereken her şeye saygısızlık ediyorsun."

"Hımm. Tamam." Gözlerimi kısarak baktım. Hafif bir tebessümle. Elinden kurtuldum ve yürümeye devam ettim.

Peşimden geldi.

"Senin gibi kızlar tesettürü hak etmiyor," dedi bana yetişerek. "Çıkarıp atman herkes için daha hayırlı olur."

Sonunda durdum. İç geçirdim. Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. "Sen, insanın tüm kusurlarını taşıyorsun, biliyor musun?" dedim. "Dinimize zarar veren sensin. Senin gibi insanlar geri kalanımızı da delirmiş gibi gösteriyor ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum." Başımı iki yana salladım. "Benim hakkımda bildiğin hiçbir şey yok, tamam mı? Neler yaşadığım, neler atlattığım, neden başımı örtmeyi seçtiğim hakkında bir *bok* bilmiyorsun ve beni ya da nasıl yaşadığımı yargılamak sana düşmez. Ben sıradan bir insanım, tamam mı? Şimdi cehenneme kadar yolun var."

Ağzı öyle dramatik bir şekilde açık kaldı ki bir an için bir anime karakterine benzedi. Gözleri sınırlarını zorlayacak kadar irileşti, ağzı mükemmel bir *O* şeklini aldı.

"Vay be," dedi.

"Hoşça kal."

"Sen sandığımdan da korkunçsun."

"Neyse ne."

"Senin için dua edeceğim."

"Teşekkürler," dedim ve tekrar yürümeye başladım. "Yemekten sonra sınavım var, o yüzden enerjini ona yoğunlaştırırsan süper olur."

"Korkunç bir insansın sen!" diye seslendi arkamdan.

Uzaklaşırken el salladım.

Ocean ağacımın altında oturuyordu.

Geldiğimi görünce ayağa kalktı. "Merhaba," dedi. Gözleri gü-

neş ışığının altında –mutluluktan– parlıyordu. Güzel bir gündü. Ekim sonlarıydı, sonbahar nihayet gelmişti. Havada hafif bir serinlik vardı ve bu hoşuma gidiyordu.

"Merhaba," dedim ve gülümsedim.

"Günün nasıldı?" diye sorduk aynı anda.

"Tuhaf," diye cevapladık yine bir ağızdan.

Güldü. "Evet," dedi ve elini saçlarının arasında geçirdi. "Cidden tuhaftı."

Sana söylemiştim, dememek için kendimi çok zor tuttum çünkü o insan olmak istemiyordum ama gerçekten de ona böyle olacağını söylemiştim, o yüzden aynı şeyi başka türlü ifade ederek niyetimi anlamayacağını umdum. "Evet," dedim. "Ben, eee, böyle olabileceğini tahmin etmiştim."

Bana bakıp sırıttı. "Evet, evet. Biliyorum."

"Ee," dedim ve ben de ona gülümsedim. "Pişman oldun mu? Ayrılmaya hazır mısın?"

"Hayır." Kaşlarını çattı ve bir an için samimi bir üzüntüyle baktı. "Elbette hayır."

"Peki." Omuz silktim. "O zaman bırakalım da bu boktan gösteri başlasın."

23

İLK İKİ HAFTA GERÇEKTEN DE o kadar kötü değildi; benim oruç tutmaya başlamam, dolayısıyla sürekli yorgun olmam dışında. Ramazan, dürüst olmak gerekirse, kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin yılın en sevdiğim ayıydı. Çoğu insan otuz gün boyunca –gündoğumundan günbatımına dek– oruç tutmaya pek bayılmazdı ama ben seviyordum. Bana hissettirdiği şey hoşuma gidiyordu. Kalbimi ve zihnimi keskinleştiriyordu; yılın geri kalanında nadiren ulaşabildiğim bir berraklığa kavuşuyordum. Beni bir şekilde daha güçlü kılıyordu. Bir aylık ciddi bir odaklanma ve öz disiplini aştıktan sonra kendimi her şeyin üstesinden gelebilirmişim gibi hissediyordum.

Her engelin. Zihinsel ya da fiziksel.

Navid, ramazandan *nefret* ediyordu.

Bütün gün tek yaptığı şikâyet edip durmaktı. Ramazanda, hiç olmadığı kadar sinir bozucu oluyordu. Tek yaptığı sızlanmaktı. Orucun, dikkatle dengelediği ızgara tavuk göğsü diyetini mahvettiğini söylüyor ve aynada karın kaslarına bakıyordu. Onu yavaşlattığını, kaslarının yakıta ihtiyacı olduğunu, bütün o sıkı çalışmasının üzerine sifon çekildiğini ve çok kilo verdiğini, günden

güne eridiğini söylüyor ve geliştirmek için bu kadar çok çalıştığı vücuduna ne olacağını soruyordu. Ayrıca başı ağrıyordu, yorgun hissediyordu, susuyordu; tekrar karın kaslarına bakıp öfkeli bir ses çıkarıyor ve "Bu *saçmalık* diyordu."

Bütün gün.

Ocean, beklendiği gibi bütün bu olayı merak ediyordu. Benimle ve yaşamımla iletişim kurma biçimini tanımlamak için *ağzı açık kalmış* ifadesini kullanmayı bırakmıştım çünkü ifadenin sürekli tekrarlanıp durması artık doğru gelmiyordu. Aslında alakası o kadar içtendi ki artık onunla dalga geçmeye bile dilim varmıyordu. Çok kolay inciniyordu. Bir gün bana yine İran yemekleri hakkında bir şeyler sordu ve ben de bu kadar az şey bilmesinin, falafel ve humusu bizim yemeğimiz sanmasının ne kadar komik olduğunu söyleyerek dalga geçtim. Birden o kadar utandı ki yüzüme bile bakamadı.

Ben de artık nazik olmayı deniyordum.

Sözüne sadık kalan Ocean, durumumuzu çevreleyen genel tuhaflığı gerçekten de sallamıyor gibi görünüyordu. Ama yine de çok dikkatli davranıyorduk. Ocean'ın basketbolla ilgili taahhütleri beklediğimden çok daha yoğundu – neredeyse sürekli meşguldü. O yüzden gün gün ilerledik.

Başlarda pek bir şey yapmadık.

Arkadaşlarıyla tanışmadım. Evine gitmedim. Her dakikamızı beraber geçirmedik; hatta bütün öğlen aralarımızı bile birlikte geçirmiyorduk. Açıkçası bunlar benim önerilerimdi, onun değil. Ocean, aramıza koyduğum mesafeye pek sıcak bakmıyordu ama ben bu işi ancak böyle yürütebilirdim –dünyalarımızın yavaş yavaş, kaos olmadan birleşmesini istiyordum– ve o da buna boyun eğmişti. Yine de endişeleniyordum. Uğraşmak zorunda kalacağı her şey için endişeleniyordum. Şimdiden uğraşmak zorunda kaldığı şeyler için. Onu her gün kontrol ediyor, herhangi bir şey olup olmadığını, birinin bir şey söyleyip söylemediğini soruyordum ama bu konuda konuşmayı reddediyordu. Bunu düşünmek istemediğini söyledi. Alevlendirmek istemiyormuş.

Ben de akışına bıraktım.

Bir hafta sonra sormaktan vazgeçtim.

Sadece onun yanımda olmasının keyfini sürmek istiyordum.

Sonraki hafta sonu, Ocean'la resmî olarak birlikte zaman geçirmeye başlamamızın üzerinden çok geçmemişken bir break dans kapışması daha olacaktı ve çok heyecanlıydım. Onun da benimle birlikte gelmesini, bu gösterilerden birine şahsen katılmanın nasıl bir şey olduğunu görmesini istiyordum. Ayrıca bu olay ailem tarafından dışarı çıkmamın onaylandığı bir durumdu, yani annemle babama inanması çok daha kolay bir iki ek yalan söylenebilirdi. Aileme Ocean'la ilgili gerçeği söylemeyi kesinlikle düşünmüyordum çünkü beni öpmek isteyen ve benim de buna karşı çıkmadığım bir oğlanla gece vakti dışarı çıkmama seve seve razı oldukları hiçbir senaryo hayal edemiyordum. Annemle babam, Ocean'ın ırkını ya da dinini önemseyecek tipler değildi; onlarla ilgili bu kadarını biliyordum. Hayır, kim olursa olsun onaylamayacaklardı. Benim erkeklerden hoşlanan normal bir genç kız olduğuma inanmayı kesinlikle reddediyorlardı, nokta. Yani onlara hiçbir şey söylememek bir anlamda rahatlatıcıydı. Tüm bunlar zaten ailem ve onların kaçınılmaz hiperventilasyonları işin içine karışmadan da yeterince dramatikti.

Sonuç olarak oldukça sağlam bir plan yaptım; eğlenceli bir cumartesi gecesi olacaktı. Ayrıca Ocean resmî olarak Navid ve diğer çocuklarla tanışacaktı ve ona çok sevdiğim bu dünyayı tanıtabilecektim. Ama planımı Ocean'a açtığımda şaşırdı. Yine de kibardı.

"Ah," dedi. "Olur. Tabii."

Ters giden bir şeyler vardı.

"Bu plan hoşuna gitmedi," dedim. "Kötü bir plan olduğunu düşünüyorsun." Telefonda konuşuyorduk. Saat geçti, epey geç ve ben yine yatak örtülerinin altından fısıldıyordum.

"Hayır, hayır," dedi ve güldü. "Harika bir plan. Şu kapışma-

lardan birini görmeyi çok isterim, çok havalı görünüyorlar. Sadece..." Duraksadı. Tekrar güldü. Sonunda iç geçirdiğini duydum.

"Ne?" dedim.

"Ben seninle yalnız olmayı istiyorum."

"*Ah*," dedim. Kalbim hızlandı.

"Sense bana, yani, dört başka erkekle birlikte çıkmayı öneriyorsun." Sesindeki tebessümü duyabiliyordum. "Yani, demek istediğim, eğer sen bunu istiyorsan kesinlikle sorun yok ama ben sadece..."

"Vay canına," dedim. "Amma ahmağım."

"Ne? Hayır, ahmak falan değilsin. Öyle deme," dedi. "Sen ahmak değilsin. Ben bencilin tekiyim. Seni yalnızca kendime saklamaya can atıyorum."

Başımın içini tatlı bir sıcaklık doldurdu. Gülümsememe neden oldu.

"İkisini de yapabilir miyiz?" dedi. "Önce etkinliğe gidip sonra da, ne bileyim, yalnızca sen ve ben bir şeyler yapamaz mıyız?"

"Olur," dedim. "Elbette."

Etkinlik geç saatte, güneş battıktan epey bir sonraydı. Navid ve ben evden çıkmadan önce orucumuzu açıp yemeğimizi yemiştik. Navid'le birlikte arabayla gittik ve oraya vardığımızda otoparkta Carlos, Jacobi ve Bijan bizi buldu. Çok geçmeden Ocean da geldi ama içeride birbirimizi birkaç mesaj aracılığıyla bulmak zorunda kaldık.

İçerisi tıklım tıklımdı.

Katıldığım ilk etkinlikten sonra birkaç kapışma daha izlemiştim –neredeyse her hafta sonu gidiyorduk– ve bu seferki açık ara en büyükleriydi. Bu gece burada olan ekipler daha iyi; bahisler daha yüksekti. Etrafıma bakındım ve annemlerin bunca zamandır onay verdikleri şeyin nasıl bir etkinlik olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığını fark ettim; onları şu an burada dolaşıp başparmaklarını kaldırırken hayal edemiyordum.

Bu, aslında lise öğrencilerine göre bir manzara değildi.

Etrafımdaki neredeyse herkes üniversiteye gidiyor gibiydi –ya da en azından gitmek üzereydiler– ve kaba saba bir kalabalık gibi görünseler de öyle olmadıklarını biliyordum. Beklenecek türden görünümler vardı –piercingler, dövmeler, sonsuza sayıda kapüşonlu ve eşofman– ama yine de kimin "gizemli en iyi" olduğu her zaman o kadar da açık değildi. İnsanlar sizi şaşırtabilirdi. Mesela uzak köşede dikilen, nadiren konuşan ve bütün bu etkinliklere aynı gösterişsiz beyaz gömlek, kargo pantolon ve tel çerçeveli gözlüğüyle katılan Koreli çocuğun daha sonra metalik bir spor şortu giyerek, kimsenin yapamayacağı *air flare*'ler yapacağını biliyordum. Kapışma sona erdikten sonra müziğin hâlâ güçlü bir şekilde devam ettiği ve kalabalıktan insanların *cypher* –doğaçlama *breaking* halkaları– oluşturduğu ve izleyenlerin aklını uçurduğu bir zaman dilimi olurdu. Resmî bir yanı yoktu. Tamamen adrenalinden ibaretti.

Buna *bayılıyordum*.

Ocean kocaman açılmış gözlerle içeriyi inceliyordu. Ekipler hazırlanıyor, hakemler yerlerini alıyordu ve DJ kalabalığa seslenıyordu, baslar o kadar güçlüydü ki duvarlar titreşiyordu. Birbirimizi duyabilmek için bağırmak zorundaydım. "Hafta sonları," dedi, "bunlarla mı uğraşıyorsun?"

Güldüm. "Bu, bir de ödevler."

Oda o kadar sıkışıktı ki Ocean'la birbirimize epey yakın duruyorduk. Görüş açımı kapamamak için arkama geçmişti ve aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi kapaması da çok sürmedi. Ellerini belimde hissedince aniden derin bir nefes aldım; beni usulca geriye doğru çekerek kendine yaklaştırdı. Belli belirsiz bir hamleydi; başka herhangi birinin fark etmiş olduğunu sanmıyordum. Kalabalık öyle gürültülü ve çılgındı ki Navid'in birkaç adım ötedeki kafasını güçlükle seçebiliyordum. Ama gecenin geri kalanını bilincim aynı anda iki yerde geçirdim.

Etkinlik inanılmazdı. Bu kapışmaları hep heyecan verici buluyordum. İnsanların gerçekten iyi oldukları şeyleri yapışını iz-

lemeyi seviyordum ve buraya çıkan ekipler hep formlarının zirvesinde oluyordu.

Ama bu kez aynı değildi. Yalnızca bir yarım oradaydı.

Diğer yarım, her an benimkine yaslanmış sıcak, güçlü bedene odaklanmıştı. Bu kadar basit bir şeyin kardiyovasküler sistemim üzerinde bu denli kuvvetli bir etkiye sahip olması mümkün görünmese de nabzım hiç yavaşlamadı. Hiç gevşemedim, cidden. Nasıl, bilmiyorum. Daha önce hiç *herhangi birine* bu kadar yakın durduğum böyle bir saatlik bir zaman dilimi olmamıştı. Sinirlerim aşınmış gibiydi ve gerçekten konuşmadığımız için her şey bir şekilde daha yoğun geliyordu. Bunun çılgınca olduğunu, herhangi bir insanın başka birine bu kadar az çabayla bu kadar çok şey hissettirebilmesinin delilik olduğunu yüksek sesle nasıl dile getirebileceğimi bilmiyordum. Ama Ocean'la aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Bedeninin ufacık hareketlerinde hissedebiliyordum bunu. Ani, ağır soluk alışlarında duyabiliyordum. Öne eğilip, "Nereden geldin sen böyle?" diye fısıldarken nefesinin gerginliğinden anlıyordum.

Yüzünü görebilmek için başımı hafifçe çevirip, "Buraya Kaliforniya'dan taşındığımı sana söyledim sanıyordum," diye fısıldadım.

Ocean güldü ve beni kendine doğru çekti, nasıl becerdiyse, imkânsız bir yakınlığa ulaştık. Kollarını tamamen belime doladı ve sonra başını iki yana sallayıp gülümseyerek, "Bu komik değildi. Korkunç bir espri," dedi.

"Biliyorum. Özür dilerim," deyip güldüm. "Sadece beni çok geriyorsun."

"Öyle mi?"

Başımla onayladım.

Derin bir nefes aldığını hissettim, göğsü aldığı nefesle birlikte yükseldi. Hiçbir şey demedi ama nefesini verirken hafifçe titrediğini duydum.

24

NAVID O GECE TAM ANLAMIYLA yardımıma koştu.

Kalabalık dağıldıktan sonra Ocean'la kendi başıma bir yerlere gidebilmem için bana ekstradan bir saatlik bir izin kopardı.

"Sadece bir saat, o kadar," dedi. "Ancak bu kadar idare edebilirim. Saat zaten yeterince geç ve eğer eve on birden sonra gelirsen annem beni öldürür. Tamam mı?"

Gülümsemekle yetindim.

"I-ıh, hayır," dedi. "Gülümsemek yok. Tam bir saat içinde burada olacağım ve gülümsemek yok. Buraya geldiğinde mutluluk seviyenin orta falan olmasını istiyorum. Eğer çok eğlenirsen birilerinin kıçını tekmelemem gerekebilir." Ocean'a baktı. "Dinle," dedi. "İyi bir çocuğa benziyorsun ama açık konuşmak istiyorum: Eğer onun canını yakarsan seni öldürürüm. Tamam mı?"

"*Navid...*"

"Hayır, hayır, sorun değil." Ocean güldü. "Tamamdır. Anladım."

Navid onu inceledi. "Aferin."

"*Hoşça kal*," dedim.

Navid bir kaşını kaldırıp baktı. Sonra da gitti.

Ocean'la bir anda otoparkın ortasında yalnız kalmıştık. Ay henüz hilal şeklinde olsa da parlak ve güzeldi. Hava adını hiç öğrenemediğim ama kokusu yalnızca akşamın ilerleyen saatlerinde canlanan bir bitki gibi taze ve serin kokuyordu.

Dünya birden vaatlerle dolu bir yer gibi geldi.

Ocean beni arabasına götürdü ve ancak kemerimi taktıktan sonra ona nereye gideceğimizi hiç sormadığımı fark ettim. Bir yanım umursamıyordu bile. Arabada öylece oturup müzik dinlemek bile beni mutlu edebilirdi.

Sonra bana, ben sormadan, bir parka gideceğimizi söyledi.

"Olur mu?" deyip bana baktı. "Benim en sevdiğim yerlerden biri. Sana göstermek istiyorum."

"Kulağa harika geliyor," dedim.

Araba hareket etmeye başlayınca camı indirdim ve dışarı doğru yaslandım. Kolum pencerenin açık kenarına dayanmıştı ve yüzüm kollarımdaydı. Gözlerimi kapatıp rüzgârı hissettim. Rüzgârı severdim. Gece havasını severdim. Hiç açıklayamadığım bir mutluluk verirdi bana.

Ocean arabayı bir otoparka çekti.

İleride küçük, çimenlikli tepeler vardı, yumuşak konturları loş ışıklarla aydınlanıyordu. Park sonsuza dek uzayıp gidiyormuş gibi kocamandı fakat belli ki o günlük kapanmıştı. Ama basketbol sahasına komşu parlak ışıklar her yeri parlatıyordu.

Etkileyici değildi. Saha yıkık dökük görünüyordu, potaların ağları yoktu. Ama birkaç uzun sokak lambası mekâna görkemli bir hava katıyordu, özellikle de gecenin bu saatinde. Ocean kontağı kapadı. Her şey bir anda, uzaktan gelen dağılmış ışığın altında karanlık ve uysal bir hâl aldı. Siluetlerden ibarettik.

"Basketbol oynamayı ilk burada öğrendim," dedi sessizce. "Bazen aklımı kaybedecek gibi olduğumda buraya gelirim." Duraksadı. "Son zamanlarda epey geliyorum. Basketboldan her zaman o kadar da nefret etmediğimi hatırlamaya çalışıyorum."

Karanlıkta yüzünü inceledim.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama bu onun için öylesine hassas bir konu gibi görünüyordu ki temkinli de olmak istiyordum. Söylemek istediğim şeyin doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Sonunda yine de konuştum.

"Anlamıyorum," dedim. "Neden basketbol oynamak *zorundasın*? Eğer nefret ediyorsan, ne bileyim... bırakamaz mısın?"

Ocean gülümsedi. Ön camdan dışarıya bakıyordu. "Bunu söylemen bile ne güzel," dedi. "Sen söyleyince çok basit bir şeymiş gibi geliyor." İç geçirdi. "Ama insanlar basketbol konusunda bir tuhaflar. Onlar için sadece bir oyun değil. Yaşam tarzı gibi bir şey. Eğer bırakıp gidersem bir sürü insanı hayal kırıklığına uğratırım. Bir sürü insanı kızdırırım. Yani... cidden fena olur."

"Evet, anlıyorum," dedim. "Ama kimin umurunda?"

Bana baktı. Kaşlarını kaldırdı.

"Ciddiyim," dedim. "Basketbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum, doğru ama insanların yapmak istemediğin bir şey konusunda üzerinde büyük bir baskı oluşturduğunu görmek zor değil. Neden bir başkası için bunu yapmak zorunda kalasın ki? Bunca şeyi yaşamak zorunda kalasın? Karşılığı ne?"

"Bilmiyorum," dedi ve kaşlarını çattı. "Sadece, bu insanları *tanıyorum*. Basketbol artık annemle konuşabildiğim tek konu. Koçumu da kendimi bildim bileli tanıyorum – lisede oynamaya başlamadan önce bile tanıyordum. Bana yardım etmek, beni yetiştirmek için çok zaman harcadı. Kendimi ona borçlu hissediyorum. Şimdi o da benim performansıma güveniyor. Sadece onun için de değil," dedi Ocean, "bütün okul için. Son iki yıl için –üçüncü ve dördüncü sınıf– yani, bu zamanlara hazırlanıyordum. Takımım bana bel bağlıyor. Şimdi çekip gitmem zor. Herkese cehennem olup gitmelerini söyleyemem."

Bir süre sessiz kaldım. Ocean'ın sporla ilgili hislerinin gösterdiğinden çok daha karmaşık olduğunu anlamaya başlıyordum. Bu şehirle ve ilgi alanlarıyla ilgili hâlâ anlamadığım bir sürü şey vardı. Belki de beni aşıyordu.

Yine de içgüdülerime güvendim.

"Dinle," dedim nazikçe, "sana kendini iyi hissettirmeyen herhangi bir şeyi yapmamalısın bence, tamam mı? Basketbolu bırakmak zorunda değilsin. Çözüm ille de bu olacak diye bir şey yok. Ama bir şey ifade etmek istiyorum. Bundan sonra bu konuda stresli hissettiğin zaman düşüneceğini umduğum bir şey."

"Evet?"

İç geçirdim. "Tüm bu insanları hayal kırıklığına uğratmamaya odaklanıyorsun," dedim. "Annen. Koçun. Takım arkadaşların. Diğerleri. Ama onlar *seni* hayal kırıklığına uğratıp uğratmadıklarını pek umursuyormuş gibi görünmüyorlar. Senin canını yakıyorlar," dedim. "Bu da onlardan nefret etmeme neden oluyor."

Gözlerini kırpıştırdı.

"Bu adil değil," dedim sessizce. "Bu konuda acı çektiğin çok açık ama onlar bunu umursamıyor bile."

Ocean başka tarafa baktı. "Vay canına." Güldü. "Daha önce kimse durumu benim için bu şekilde ifade etmemişti."

"Ben sadece senin kendi tarafında yer almanı istiyorum. Başkaları için çok kaygılanıyorsun," dedim. "Ama ben de senin için kaygılanacağım, tamam mı? Senin için kaygılanma işini üstüme alıyorum."

Ocean hareketsiz kaldı. Bana bakarken gözlerinde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sonunda, "Tamam," dediğinde sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Bocaladım.

"Özür dilerim," dedim. "Bu kaba mıydı? Herkes bana ne kadar kaba olduğumu söyleyip duruyor ama gerçekten bilerek yapmıyorum. Ben sadece..."

"Bence mükemmelsin," dedi.

Geri dönerken ikimiz de sessizdik. Ocean radyoyu açana kadar huzurlu bir sessizlikle oturduk. İçeriğini ne duyduğum ne de hatırladığım bir şarkı seçerken ellerini saran ay ışığını izledim.

Kalbim o kadar gürültülüydü ki.

◇◇◇◇◇

O gece geç saatte bana mesaj attı.

seni özledim
keşke şu an sana sarılabilseydim

Bir süre sözcüklerine bakarak ta içimde hissettim.

ben de seni özledim
hem de çok

Yatakta uzanmış tavana bakıyordum. Ciğerlerim sıkışmıştı. Böylesine güzel bir his insanın soluk almasını neden bu kadar zorlaştırır hayret ediyordum ki telefonum tekrar vızıldadı.

benim için kaygılanacak olman gerçekten hoşuma gitti
kimse benim için kaygılanmayacakmış gibi gelmeye başlamıştı.

Dürüstlüğünde kalbimi sızlatan bir şeyler vardı.
Sonra–

bu garip mi?
birinin senin için kaygılanmasını istemek?
garip değil
sadece insanlık

Sonra onu aradım.

"Merhaba," dedi. Sesi yumuşak, biraz uzaktı. Yorgun gibiydi.
"Ah, özür dilerim. Uyuyor muydun?"
"Hayır, hayır. Ama yataktayım."
"Ben de."

"Örtülerin altında mı?"

Güldüm. "Hey, ya bu ya da hiç, tamam mı?"

"Şikâyetim yok," dedi. Gülümsediğini görür gibiydim. "Sen ne sunarsan kabulüm."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

"Sesin uykulu gibi."

"Evet," dedi sessizce. "Bilmiyorum. Yorgunum ama kendimi çok da mutlu hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Beni çok mutlu ediyorsun." Derin bir nefes aldı. Hafifçe güldü. "Mutluluk hapı gibisin."

Gülümsüyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Orada mısın?"

"Evet," dedim. "Buradayım."

"Ne düşünüyorsun?"

"Keşke burada olsaydın diye düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedim. "Harika olurdu."

Güldü ve "Neden?" diye sordu.

Bir an ikimiz de aynı şeyi düşünüyormuşuz ama ikimiz de dile getirmiyormuşuz gibi geldi. Ama bütün gece onu öpmek istemiştim. Hatta bunu çok düşünmüştüm. Bedenini, kollarını vücudumda hissedişimi, daha uzun süre yalnız kalmayı isteyişimi, daha fazlasını arzulayışımı düşünüyordum. Her şeyin daha fazlasını. Sık sık onun burada, odamda olduğunu düşlüyordum. Onun tarafından sımsıkı sarılmak, onun kollarında uykuya dalmak nasıl olurdu diye düşünüyordum. Onunla her ânı deneyimlemek istiyordum.

Sürekli bunu düşünüyordum.

Bir şekilde onun da benim bunu ona söylememi umduğunu biliyordum. Yüksek sesle. Bu gece. Belki hemen şimdi. Birden ödüm koptu.

Ama çok kez o adımı benim adıma atmıştı.

Ocean duyguları konusunda her zaman fazlasıyla dürüst olmuştu. Her şey belirsizken, bana kalsa sonsuza kadar sessiz kalabilecekken, hissettikleri konusunda doğruyu söylemişti.

Ben de cesur olmaya çalıştım.

"Seni özledim," dedim sessizce. "Seni sadece birkaç saat önce gördüğümü biliyorum ama şimdiden özledim. Yüzünü görmek istiyorum. Kollarını bana sarışını hissetmek istiyorum," dedim ve gözlerimi kapadım. "Öyle güçlüsün ki bana kendimi güvende hissettiriyorsun ve ben... senin harika olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadım. "Öyle muhteşemsin ki bazen gerçek olduğuna bile inanamıyorum."

Gözlerimi açtım, sıcak telefon kızarmış yanağıma değiyordu. Hiçbir şey söylemeyince rahatladım. Sessizliğin beni yutmasına izin verdim. Onun soluklarını dinledim. Sessizliği sanki uzayda asılı kalmışım, bir günah çıkarma odasına girmişim gibi hissettiriyordu.

"Bu gece seni öpmeyi çok istedim," dedim usulca. "Keşke burada olsaydın."

Birden iç çektiğini duydum.

Daha çok uzun, ağır ağır nefes verir gibiydi. Nihayet, "Şu anda evden çıkabilmenin hiçbir yolu yok, değil mi?" dediğinde sesi gergin, biraz soluk soluğaydı.

Güldüm. "Çok isterdim. Ama inan bana bunu düşündüm."

"Bunu benim düşündüğüm kadar düşündüğünü sanmıyorum."

Gülümsüyordum. "Kapatsam iyi olacak," dedim. "Saat sabahın üçü."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Vay be."

Bir kez daha usulca güldüm.

Birbirimize iyi geceler diledik.

Gözlerimi kapadım, telefonu göğsüme yapıştırdım ve odanın etrafımda döndüğünü hissettim.

25

OCEAN'LA ÜÇ HAFTADAN fazladır nispeten dramadan uzak kalmayı başarmıştık. İnsanlar hâlâ ara sıra bakıyor, merak ediyordu ama birlikte nasıl zaman geçireceğimiz konusundaki kurallarım işlerin kontrolden çıkmasını önledi. Çoğu gece konuştuk, ders programlarımızın el verdiği ölçüde görüştük ama okulda mesafemizi koruduk. Çok geçmeden çoğu insan anlatılacak pek haber çıkmayacağını anlayarak yollarına devam etti. Dedikoduları beslemeyi reddettim. İnsanların aptalca sorularına yanıt vermedim. Ocean sabahları beni okula arabayla götürmeyi gerçekten istiyordu ama ne kadar istersem isteyeyim teklifini kabul etmeyecektim çünkü insanlara izleyecekleri bir gösteri sunmak istemiyordum.

O bundan hoşlanmıyordu. Hatta bana kalırsa cidden nefret ediyordu. Onu kendimden uzak tutmamdan nefret ediyordu. Ama ona duyduğum hisler derinleştikçe onu daha çok korumak istiyordum. Ve hislerim her gün derinleşiyordu.

Bir gün öğle yemeğinde kitaplarımı değiştirebilmem için dolabımın önünde durduk. Ocean çirkin metal dolaplardan oluşan duvara yaslanıp açık dolabıma ara sıra göz atarak beni bekliyordu ki birden gözleri parladı.

"Şuradaki günlüğün mü?" dedi.

İçeri uzanıp deri kaplı kompozisyon defterini aldı ve kalbim birden öyle bir sıkıştı ki yıldızları gördüğümü sandım. Defteri elinden kaptığım gibi göğsüme yapıştırdım ve bir an için gerçekten dehşete kapıldım. Bu defteri okumasını istemiyordum, *sonsuza kadar*. Onunla olmanın –hatta yalnızca yakınında bulunmanın bile– nasıl hissettirdiğine dair sayfalarca süren tanımlamaları okuduktan sonra onun yanında özsaygıya benzer bir şey duyabilmem imkânsızdı. Bu kadarı çok fazlaydı.

Muhtemelen deli olduğumu düşündü.

Bana, yüzümdeki bakışa, defteri elinden alma hızıma güldü ve sonunda sadece gülümsedi. Elimi tuttu. Parmaklarını avucumun içinde gezdirdi ve yemin ederim ki bazen sadece bu bile başımın dönmesine neden olabiliyordu.

Elimi tutup göğsüne götürdü. Sık sık yapardı bunu, ellerimi göğsüne bastırırdı; nedenini bilmiyordum. O hiç açıklamamıştı, ben de umursamamıştım. Hatta sevimli olduğunu düşünüyordum.

"Neden günlüğünü okumamı istemiyorsun?" dedi.

Gözlerim hâlâ kocamanken başımı iki yana salladım. "Gerçekten çok sıkıcı."

Yüksek sesle güldü.

Onu gördüğüm o ilk ânı çok net hatırlıyorum –tam da o anda, Ocean gülerken ve ben de onun yüzüne bakarken– birinin doğruca bana baktığını hissettim. Bu tür bir bakışın kaynağını aramaya kendimi mecbur hissetmem çok görülen bir şey değildi ama bu seferki farklı gibiydi. Şiddetliydi. İşte o sırada arkamı döndüm ve Ocean'ın basketbol koçunu ilk kez gördüm.

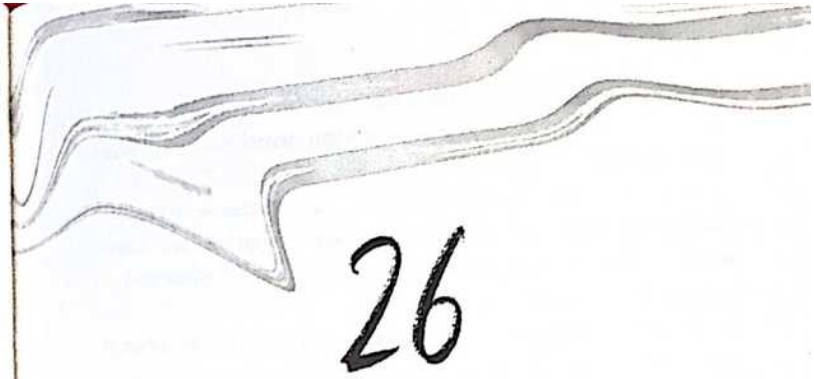
Bana bakıp başını iki yana salladı.

O kadar şaşırmıştım ki geriledim. Aslında Ocean beni bu kadar şaşırtanın ne olduğunu görmek için hızla arkasını dönene kadar adamın kim olduğunu da bilmiyordum. Ocean'ın yüzü aydınlandı. Seslenerek selam verdi ve adam –adının Koç Hart olduğunu öğrendim– tatlı bir karşı selam gibi görünen bir baş

selamı verdiyse de görünüşümü kayda aldığı milisaniyelik o anı yakaladım. Bir an için Ocean'ınkiyle iç içe geçmiş elime baktığını gördüm.

Sonra yürüyüp gitti.

Mideme aniden tuhaf bir hissin oturduğunu hissettim.

26

OCEAN, ŞÜKRAN GÜNÜ İÇİN bize geldi.

Ailem Şükran Günü'nü gerçekten çok sever ve gerçekten iyi kutlardı. Ayrıca evsizler de annemin yumuşak karnıydı; özellikle de tatillerde gidecek hiçbir yeri olmayan arkadaşlarımıza kapısı her zaman açıktı. Bizim için bir tür gelenekti bu. Her yıl Şükran Günü masamızda farklı konuklar olurdu; bu günü birlikte geçirebilecekleri bir ailesi olmayan ya da alternatif olarak ailelerinden nefret eden ve bu günü birlikte geçirmek istemeyen birileri her zaman olurdu –ve bunlar genellikle de abimin arkadaşlarıydı– ve her zaman evimize sığınabilirlerdi.

Ailemi Ocean'ın gelmesine ikna etmem de bu sayede oldu.

Onlara okuldan bir arkadaşım olduğu dışında bir şey söylemedim, Şükran Günü'nde ona hindi pişirecek kimsesi olmayan ve İran mutfağını çok merak eden bir arkadaş.

Bu son kısım annemleri zevkten dört köşe etti.

Fars kültürüyle ilgili her şeyi öğretebilecekleri insanlar bulma fırsatı için yaşıyor gibilerdi. O şey her neyse kesinlikle Farslar icat etmişti ve eğer onlar icat etmediyse bile kesin onlar geliştirmişti. Eğer oldukça dikkatli ve iyi düşünülmüş detaylarla, İranlıların

icat etmediği ya da geliştirmediği bir şey bulmayı başarırsanız, eh, ailem o zaman da o şey her neyse muhtemelen almaya değmeyecek bir şey olduğunu söylerdi.

Bu seneki Şükran Günü'nün ilginç yanı, Ramazan'ın tam ortasına denk gelmesiydi; böylece orucumuzu Şükran Günü masasında açıyorduk. Ama yemek hazırlıklarına erken başlamıştık ve konuklarımız da yardıma çağrılırdı.

Navid, en basit görev olan patates püresi yapma işini üstlendiği hâlde bütün gün sızlandı. Ocean, Navid'in çok komik olduğunu düşünüyordu ve ben de ona hiçbir şey yapmadığını, Navid'in oruçluyken gerçekten acayip sinir bozucu olduğunu açıklamaya çalıştım ama Ocean omuzlarını silkti.

"Yine de komik," dedi.

Bunu duymak sizi şaşırtır mı bilmiyorum ama annemler Ocean'a bayıldı. Belki de Shakespeare'in Farsçada "ihtiyar şeyh" anlamına gelen *sheikheh peer* şeklinde telaffuz edildiğini ve bunun da Shakespeare'in kesinlikle İranlı ihtiyar bir âlim olduğunun kanıtı olduğunu öne sürdüklerinde onlarla tartışmadığı içindi. Ya da belki Ocean'ın, önüne konan her şeyi yemesinden ve hepsinden müthiş keyif alıyormuş gibi görünmesinden kaynaklanıyordu. Annemle babam daha önce hiç İran yemeği yememiş bu arkadaşım için altı çeşitten oluşan, tamamen ayrı bir yemek hazırlamıştı ve o yerken oturup onu izlemişlerdi. Ne zaman yediği şeyi beğendiğini söylese annemler gözleri ışıldayarak ve tavus kuşu gibi gururla şişinerek bana bakıyor, Ocean'a İranlıların yalnızca en iyi şeyleri icat ettiğini ve buna en iyi yemeklerin de dahil olduğuna dair daha fazla kanıt sunuyorlardı.

Ocean, herkese internetteki en sevdiği videoları göstermeye bayılan babamın yanında sabırla oturdu ve en ufak bir rahatsızlık emaresi göstermedi. Babam ona Avrupa musluklarının göze çarpan tasarımı ve verimliliği hakkında video üstüne video izletirken bile. Babamın geçtiği evrelerden o da geçti. O hafta mevzu musluklardı.

Daha sonra bütün yemekler yenip de annem semaveri yakınca Ocean –büyük bir dikkatle– ona Farsça öğretmeye çalışan annemle babamı dinledi. Gerçi pek öğrettikleri yoktu; sadece *konuşuyorlardı*. Annem, açıklanamaz bir nedenle, bir insanın beynine doğruca Farsça konuşma kabiliyetini yükleyebileceğine inanıyordu.

Gerçekten epey karmaşık bir şey söyledi ve iyi bir öğrenci olduğundan emin olduğu Ocean'a başıyla bir işaret verdi. Neden Farsça öğrenmek *istemesindi* ki, sonuçta Farsça en iyi dildi. Söylediği şeyi tekrar etti ve elini Ocean'a doğru salladı.

"Eee," dedi annem, "az önce ne dedim?"

Ocean'ın gözleri kocaman açıldı.

"Birine böyle dil öğretemezsin," diyerek gözlerimi devirdim. "Ona geçişme yöntemiyle Farsça öğretemezsin."

Annem beni eliyle savuşturdu. "O anladı," dedi. Ocean'a baktı. "Anladın, değil mi? Anlıyor," dedi babama.

Babam, bu, dünyanın en aşikâr şeyiymiş gibi başıyla onayladı.

"Anlamıyor," dedim. "Tuhaf davranmayı bırakın."

"Tuhaf falan davranmıyoruz," dedi babam hakarete uğramış gibi. "Ocean, Farsçayı sevdi. Farsça öğrenmek istiyor." Ocean'a baktı. "İstemiyor musun, Ocean?"

"Elbette istiyorum," dedi Ocean.

Annemler sevinçten deliye döndü.

Babam gözleri parlayarak, "Aklıma geçen gece okuduğum şu şiir geldi de..." dedi.

Masadan fırladı ve gözlüğüyle kitaplarını getirmeye gitti.

İnledim.

"Bütün gece burada tıkılıp kalacağız," diye fısıldadım anneme. "Durdur onu."

Annem eliyle beni durdurdu ve "*Harf nazan*," dedi. *Sessiz ol.*

Sonra Ocean'a biraz daha çay isteyip istemediğini sordu, Ocean istemediğini söyleyerek teşekkür etse de annem yine de ona çay doldurdu ve babam gecenin geri kalanını cidden ağır, eski Fars şiirinden, en önemlilerinden örnekler –Rumi, Hafız, Sadi– okuyup çevirerek geçirdi. Ocean bir daha benimle konuşmak

isteyecek mi diye merak ettim. Aslında annemle babamın bu ritüelini severdim; mutfak masasında onlarla oturup bu güçlü mısraların etkisiyle gözyaşı döktüğüm pek çok gece olmuştu. Esas mesele, eski Farsçayı İngilizceye çevirmenin *bitmek bilmemesiydi*. En basit bir şiirin üzerinden geçmek bile asırlar sürüyordu çünkü annemler on dakika boyunca eski Farsçayı modern Farsçaya tercüme ediyor ve sonra da İngilizceye çeviriyorlardı ve yirmi dakika sonra ellerini iki yana açıp, "Aynı değil. İngilizcede aynı etkiyi vermiyor. O tat yok. Şiirin özünü kaybediyorsun. Farsça öğrenmen lazım," diyorlardı Ocean'a. Ocean'sa yalnızca onlara bakıp gülümsüyordu.

Bana karşı onu savunmaya başlamaları çok sürmedi. Onlara ne zaman vazgeçmelerini, bu olayı kısa kesmelerini söylesem destek almak için Ocean'a dönüyorlardı. O da elbette büyük bir kibarlıkla onların tarafını tutuyor, mühim olmadığını söylüyordu. Annem ona bir kez daha çay isteyip istemediğini sordu. Ocean istemediğini söyleyerek teşekkür etti ama annem yine de ona çay doldurdu ve biraz daha yemek isteyip istemediğini sordu, Ocean istemediğini söyleyip teşekkür etti, annemse büyük Tupperware kapları kalan yemeklerle doldurup çocuğun önüne yığdı. Ocean yemekleri gördüğünde öyle içten bir minnetle baktı ki gecenin sonunda ailem ona büyük oranda âşık olmuştu ve beni daha iyi bir modelle değiştirmeye sonuna kadar hazırlardı.

Annem, "Çok kibar," deyip durdu bana. "Sen neden kibar değilsin? Biz nerede yanlış yaptık?" Ocean'a baktı. "Ocean, *azizim*," dedi, "lütfen Shirin'e bu kadar çok küfretmeyi bırakmasını söyler misin?"

Ocean bir an aklını kaçıracak gibi oldu. Onu gülmek üzereyken gördüm. Kahkahasını tam zamanında bastırdı.

Ona bir bakış attım.

Annem hâlâ konuşuyordu. "Durmadan şu *bok gibi*, bu *çok boktan*. Ona diyorum ki, Shirin, *joon*, boka neden bu kadar taktın? Neden her şey bok?"

"Tanrım, anne," dedim.

"Tanrı'yı bu işe karıştırma," dedi ve tahta kaşığını bana doğru salladıktan sonra enseme vurdu.

"Tanrım," dedim onu uzaklaştırarak. "Kes şunu."

Annem dramatik iç çekişle karşılık verdi. "Gördün mü?" dedi. Ocean'la konuşuyordu. "Hiç saygı yok."

Ocean yalnızca gülümsedi. Hâlâ o gülümsemeyi bir kahkahaya dönüştürmemek konusunda mücadele ediyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı, boğazını temizledi. Ama gözleri onu ele veriyordu.

Nihayet Ocean iç çekip ayağa kalktı, önünde duran Tupperware kaplarına baktı ve geceyi sonlandırmanın iyi olacağını söyledi. Zaman nasıl geçtiyse, neredeyse gece yarısı olmuştu. O sonu gelmez musluk videoları konusunda şaka yapmıyordum.

Ocean vedalaşmaya başlarken bana aslında gitmek istemiyormuş, gitmek zorunda olduğu için üzgünmüş gibi baktı. O, aileme bir kez daha teşekkür ederken odanın diğer ucundan ona el salladım ve Ocean'ın oturma odasına doğru ilerlediğini görünce üst kata çıktım. Etrafta fazla uzun takılıp tam teşekküllü bir vedalaşmaya bulaşmak istemiyordum. Ailem fazla zekiydi; bu çocuğa hafiften vurulduğumu anladıklarından şüphem yoktu ama ona takıntılı olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Ama az sonra odamın kapısında hafif bir vuruş duydum. Daha kapıyı kapatalı bir dakika bile olmamıştı ve Navid'le Ocean'ın orada dikildiğini görünce afalladım.

Navid, "On beş dakikanız var. Bir şey değil," dedi ve Ocean'ı odama doğru ittirdi.

Ocean başını iki yana sallayarak gülümsüyordu. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve aynı anda hem iç çekip hem de güldü. "Ailen çok eğlenceli," dedi. "Navid odasındaki göğüs presini göstermek istediğini söyleyerek beni buraya sürükledi. Cidden öyle bir şey var mı?"

Başımla onayladım ama bir yandan da kafayı yemek üzereydim.

Ocean yatak odamda dikiliyordu ve ben buna hazırlıklı değil-

dim. Hem de hiç. Navid'in bana iyilik yapmaya çalıştığının farkındaydım ama odamı toplamaya, etrafta sutyenimin falan kalıp kalmadığını kontrol etmeye ve ne bileyim, kendimi olduğumdan daha havalı gösterecek bir şeyler yapmaya fırsatım olmamıştı. Yatak odamın bir başkasının gözünden nasıl göründüğüne dair hiçbir fikrim olmadığını hatırlayarak endişelendim.

Ama Ocean etrafa bakıyordu.

Küçük ikiz yatağım odanın sağ köşesindeydi. Örtüsü buruşuktu, yastıklar özensizce yığılmıştı. Birkaç parça kıyafet yatağımın üzerine rasgele fırlatılmıştı – uyurken giydiğim kolsuz üst ve şort. Telefonum şarja takılıydı ve yatağın kenarındaki küçük sehpada duruyordu. Karşı duvarda üzerine bilgisayarın konduğu masam vardı, yanında bir kitap yığını duruyordu. Odanın başka bir köşesinde bir prova mankeni vardı, yarım bir kalıp hâlâ üzerine iğneliydi. Dikiş makinem hemen mankenin yanında, yerdeydi ve diğer malzemelerimle dolu –bir sürü ip makarası, toplu iğneler ve bir iğne yastığı ile bir zarf dolusu dikiş iğnesi– kapağı açık bir kutu da hemen onun yanındaydı.

Odanın ortasında küçük bir dağınıklık vardı.

Bir avuç keçelikalem halının üzerinde, açık bir çizim defterinin yanında duruyordu. Onun yanında eski bir taşınabilir CD çalarla babamın daha da eski kulaklıkları duruyordu. Duvarda pek bir şey yoktu. Geçen sene yaptığım bir iki karakalem sadece.

Birkaç saniye içinde bütün mekâna göz gezdirdim ve iş göreceğine karar verdim. Öte yandan Ocean hâlâ bakınıyordu; değerlendirmesi çok daha uzun sürdü. Kaygılandım.

"Bugün odama geleceğini bilseydim," dedim, "eee, biraz daha güzelleştirmeye çalışırdım."

Ama beni duymuyor gibiydi. Gözleri yatağıma kilitlenmişti. "Geceleri benimle konuştuğun yer burası mı?" dedi. "Örtülerin altına saklandığın?"

Başımla onayladım.

Yatağıma doğru ilerleyip oturdu. Etrafına bakındı. Sonra pijamalarımı fark etti ve anlık bir şaşkınlığın ardından, *"Ah, vay be,"* dedi. Başını kaldırıp bana baktı. "Çok aptalca gelecek ama," dedi, "eve gelince başörtünü çıkarman gerekiyordur, daha şimdi aklıma geldi."

"Eee, evet," dedim. Hafifçe güldüm. "Böyle uyumuyorum."

"Yani" –alnı kırıştı– "geceleri benimle konuşurken tamamen farklı görünüyorsun."

"Yani, *tamamen* farklı değil. Ama sayılır. Evet."

"Peki bunları mı giyiyorsun?" dedi. Yatağımın üzerindeki kolsuz üste ve şorta dokundu.

"Dün gece onları giymiştim," dedim gergin hissederek. "Evet."

"Dün gece," dedi sessizce, kaşlarını kaldırarak. Ardından derin bir nefes alıp başını çevirdi ve yastıklarımdan birini sanki camdan yapılmış gibi kaldırdı.

Bir gece önce saatlerce telefondaydık, bir sürü şey konuşmuştuk ve sohbetimizin yalnızca anısı bile kalbimde ani bir titremeye neden oluyordu. Nihayet uyuduğumuzda saat kaçtı bilmiyorum ama o kadar geçti ki mutlulukla rüyalara dalmadan önce telefonumu yastığımın altına itmek için zayıf bir hamlede bulunduğumu hatırlıyorum yalnızca.

Ocean'ın da benim düşündüklerimi düşündüğünü hayal etmek istiyordum: onun da aramızdaki bu şeyin korkunç, soluksuz bir hızla büyüdüğünü hissetmesini ve nasıl yavaşlayacağını ya da yavaşlayıp yavaşlamayacağını bilmemesini. Ama kesin olarak bilemezdim. Üstelik Ocean o kadar uzun süre sessiz kaldı ki endişelenmeye başladım. Odama tekrar göz atarken yatağımdan kalkmadı ve içimdeki gerginlik düğümü daha da hiddetlendi.

"Çok mu tuhaf?" dedim sonunda. "Bu çok mu tuhaf?"

Ocean kalkarken güldü, başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Sence şu an aklımdan geçen gerçekten de bu mu?"

Tereddüt ettim. Tekrar düşündüm. "Belki?"

Tekrar güldü. Ardından duvarımdaki saate baktı ve "Görünüşe bakılırsa yalnızca birkaç dakikamız kaldı," dedi. Konuşurken ilerliyordu. Tam karşımda durdu.

"Evet," dedim usulca.

Bir adım attı ve bana daha da yaklaştı. Ellerini kotumun arka ceplerine geçirdi ve beni kendine doğru çekip bedenlerimizi birbirine bastırarak alnını benimkine dayadığında neredeyse nefesim kesilecekti. Kollarını belime sardı ve beni bir dakika boyunca orada öylece tuttu. "Hey," diye fısıldadı. "Sana seni gerçekten ama gerçekten güzel bulduğumu söyleyebilir miyim? En azından o kadarını söyleyebilir miyim?"

Yanaklarımın ısındığını hissettim. O kadar yakınımdaydı ki kalbimin çarpışını duyduğundan emindim. Bedenlerimiz birbirine lehimlenmiş gibiydi.

İsmini fısıldadım.

Beni bir kez, yumuşacık öptü ve dudaklarımız hâlâ birbirine değerken öylece durdu. Bedenim titredi. Ocean gözlerini kapadı.

"Bu çılgınca," dedi.

Sonra hiç uyarmadan birden çılgınca öpmeye başladı ve damarlarımda yırtıcı, patlayacakmış gibi bir sıcaklık dolaştı. Aniden eridiğimi hissettim. Dudakları yumuşacıktı ve öyle güzel kokuyordu ki zihnim elektriklendi. Ellerim belinden sırtına doğru yükseldi ve rastlantısal, hazırlıksız bir hamleyle kazağının altına kaydılar.

Donup kaldım.

Çıplak tenini ellerimin altında hissetmek beklenmedikti. Yeni. Biraz korkutucu. Ocean öpüşmeyi bıraktı ve dudaklarımın üstünde nazikçe gülümsedi.

"Bana dokunmaktan korkuyor musun?" dedi.

Başımla onayladım.

Gülümsemesinin genişlediğini hissettim.

Ama sonra parmaklarımı sırtının pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Hızlı, ani bir nefes aldı. Kaslarının gerildiğini hissettim.

Dikkatle sırtının kıvrımı boyunca ilerledim. Beline dokundum, ellerim gövdesinde dolaşıyordu. Çok güçlüydü. Bedeninin kıvrımları çok, korku verecek denli seksiydi. Ellerini benimkilerin üzerine kapadığında cesaretimi daha yeni yeni topluyordum.

Tekrar titrek bir nefes aldı ve yüzünü yanağıma bastırdı. Sarsılarak güldü. Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını iki yana salladı.

Ona bu kadar yakın olmanın hazzı hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bu aşırı gerçekti. İmkânsızdı. Güçlü ve sıcak kolları şimdi beni sarmış, iyice kendine çekmişti ve az sonra beni yerden kaldıracaktı.

Beynimin küçük bir parçası bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Navid'in her an içeri girebileceğini biliyordum. Ailemin birkaç adım ötede olduğunu biliyordum. Biliyordum ama nedense umursamadım.

Gözlerimi kapadım ve başımı göğsüne yasladım. Onu soludum.

Ocean çok hafif geri çekildi. Gözlerimin içine baktı ve onun gözleri de birden kederlenmişti. Parlak, derin ve korku dolu.

"Sana âşık olsam ne yapardın?" diye sordu.

Bütün bedenim cevap verdi sorusuna. Kanım birden ısındı, kemiklerimi doldurdu. Kalbim birden canlandı ve düşündüğüm şeyi, söylemek istediğim şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Bu, aşk mı?

Söyleme şansım da olmadı.

Navid kapıyı sertçe çaldı ve biz bir şarapnel parçası gibi hızla ayrıldık.

Ocean biraz kızarmış gibiydi. Biraz daha durup etrafına, bana baktı. Tam mânâsıyla veda etmedi. Sadece bana baktı.

Sonra da gitti.

İki saat sonra bana mesaj attı.

yatakta mısın?
evet
sana tuhaf bir soru sorabilir miyim?

Bir süre telefonuma baktım. Derin bir nefes aldım.

tamam
saçın nasıl görünüyor?

Ailemin uyuduğunu bir an için unutarak yüksek sesle güldüm. Kızlar hiçbir zaman saçlarımı umursamazdı ama erkekler durmadan bu soruyu sorardı. Her seferinde de aynı şekilde sorarlardı. Bundan hiç bıkmıyor gibilerdi.

kahverengi. biraz uzun sayılır.

Sonra beni aradı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba." Gülümsedim.

"Şu an nerede olduğunu gözümde canlandırabilmek hoşuma gitti," dedi. "Odanın neye benzediğini bilmek."

"Bugün burada olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Evet, teşekkürler bu arada. Ailen muhteşem. Gerçekten çok eğlenceliydi."

"İşkence gibi geçmemesine sevindim," dedim ama birden üzüldüm. Ona annesinin kendini toparlamasını dilediğimi nasıl söylerim bilmiyordum. "Ailem sana resmen âşık oldu bu arada."

"Cidden mi?"

"Evet. Eminim ne zaman olsa beni verip seni alırlar."

Güldü. Sonra bir süre bir şey söylemedi.

"Hey," dedim sonunda.

"Evet?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi. "Evet." Ama sesi biraz nefes nefese geliyordu.

"Emin misin?"

"Sadece abinin ne kadar kötü bir zamanlaması olduğunu düşünüyordum."

Biraz geriden geliyordum; birkaç saniyemi aldı ama sonunda ne demek istediğini anladım.

Sorusunu hiç cevaplamamıştım.

Birden gerildim. "Ne *yapardım* derken," dedim, "ne demek istedin? Soruyu neden o şekilde sordun?"

"Sanırım," dedi ve derin bir nefes aldı, "sadece bu seni korkutup kaçırır mı diye merak ettim."

Bir yanım bu tereddüdüne bayıldı. Benim de onun kadar ileri gidip gitmediğim konusunda hiçbir fikrinin olmayışına.

"Hayır," dedim usulca. "Korkutup kaçırmazdı."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Asla."

27

RAMAZAN BİTMİŞTİ. Kutladık, hediyeleştik ve Navid mutfağımızda ne var ne yoksa silip süpürdü. Sonbahar dönemi hızla sona yaklaşıyordu. Aralığın ikinci haftasını geride bırakmak üzereydik ve Ocean'la aramıza ikimizden birinin dayanabileceği kadar mesafe koymayı başarmıştım.

Arabasında beni öptüğü günün üzerinden neredeyse iki ay geçmişti.

Buna inanamıyordum.

Göze çarpmamak için gösterdiğimiz dikkatli çabalarla çevrelenmiş nispeten sessiz huzurumuzun içinde zaman hızlandı. Akıp geçti. Belki de daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ocean *eğlenceliydi*. Tatlıydı, zekiydi ve asla konuşacak konu sıkıntısı çekmiyorduk. Çok fazla boş vakti yoktu çünkü basketbol epey talepkâr bir ders dışı aktiviteydi, çok zaman alıyordu ama her zaman bir yolunu buluyorduk.

Yaptığımız anlaşmadan memnundum. Burası güvenliydi. Evet, biraz gizli kapaklıydı ama güvenliydi. Kimse bizim işlerimizi bilmiyordu. İnsanlar sonunda koridorlarda gözlerini dikip bana bakmaktan vazgeçmişlerdi.

Ama Ocean daha fazlasını istiyordu.

Saklanmaktan hoşlanmıyordu. Ona yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi hissettirdiğini söylüyor ve bundan nefret ediyordu. Başka insanların ne düşündüğünün umurunda bile olmadığı konusunda tekrar ısrarcı dolu. Umursamadığını ve bir avuç geri zekâlının, hayatını bu denli kontrol etmesini istemediğini söylüyordu.

Açıkçası ona katılmamam mümkün değildi.

Ben de saklanmaktan bıkmıştım; okulda onu görmezden gelmekten, bunu sürekli alaycılığa vurmaktan bıkmıştım. Ama Ocean bildiğinden ya da farkında olduğundan çok daha görünürdü. Ona –ve dünyasına– daha çok dikkat etmeye başladığımda hayatındaki hemen göze çarpmayan geçişler belirginleşmişti. Ocean'ın bu okulda eski kız arkadaşları vardı. Eski takım arkadaşları. Rakipleri. Onun başarısını açıktan açığa kıskanan erkekler ve ilgisini çekemedikleri için ondan nefret eden kızlar vardı. Daha da önemlisi, kariyerlerini lise basketbol takımının üzerinde inşa eden insanlar vardı.

Ocean'ın basketbolda gerçekten iyi olduğunu biliyordum ama etrafa kulak kabartana kadar ne kadar iyi olduğunun farkında değildim. Henüz üçüncü sınıf olmasına rağmen takım arkadaşlarından açık ara daha iyi bir performans sergiliyordu ve sonuç olarak çok ilgi çekiyordu; insanlar onun nasıl olup da hem eyalet hem ülke çapında bütün Yılın Oyuncusu ödüllerini alacak kadar iyi olabileceğini konuşuyordu – sadece o da değil, koçu da ödül alıyordu.

Bu beni geriyordu.

Ocean tam bir Amerikalı görünümündeydi; kızların ona âşık olmasını, yetenek avcılarının onu nereye yerleştireceklerini anlamalarını, topluluğun onu her zaman ve sonsuza kadar büyük bir potansiyeli ve parlak bir geleceği olan iyi çocuk olarak düşünmesini sağlayacak bir görünüm. Onun hayatındaki varlığımın neden hem karmaşık hem de tartışmalı olacağını açıklamaya çalıştım ama Ocean anlayamıyordu. Bunun o kadar da önemli bir mesele olduğunu düşünmüyordu.

Ama bu benim üzerine tartışmak isteyeceğim bir şey değildi. O nedenle uzlaşma sağladık.

Ben Ocean'ın sabahları beni alıp okula götürmesini kabul ettim. Bunun küçük, dikkatle ölçülmüş bir adım olacağını düşündüm. Tamamen masum. Ama lisenin bir sebepten ötürü sonsuz bir klişe yuvası olduğunu unutup duruyordum tabii ki ve Ocean, kimi yönlerden hâlâ kendi kalıbından ayrılmamıştı. Okulun otoparkında arabasını *nereye* park ettiği bile önem arz ediyormuş gibiydi. Bunu bilmek ya da önemsemek için hiçbir zaman nedenim olmamıştı çünkü ben okula her gün yürüyerek gelen o tuhaf tiptim. Sabahları okulun bu yönüyle hiç ilgim olmamış, bu çocukları hiç görmemiş ya da onlarla konuşmamıştım. Ama Ocean o gün kapımı açtığında bambaşka bir dünyaya adım attım. Herkes oradaydı. O ve arkadaşları her sabah burada –bu okul otoparkında– takılıyorlardı.

"Of, bu kötü bir fikirdi," dedim ona elimi uzanırken. "Ocean," dedim, "bu kötü bir fikirdi."

"Hayır, kötü bir fikir değil," dedi ve parmaklarımı sıktı. "Sadece el ele tutuşmuş iki insanız. Bu, dünyanın sonu değil."

O sırada acaba onun zihninin içinde yaşamak nasıl olurdu, diye düşündüm. Böyle bir şeyi bu kadar doğal ve gerçekten, hakikaten inanarak söylemek için kim bilir ne kadar güvenli ve normal bir hayat yaşıyordu.

Ona bazen, bazı insanlar için bunun gerçekten dünyanın sonu olduğunu söylemek istedim.

Ama söylemedim. Söylemedim çünkü birden dikkatim dağıldı. En yakınımızda dikilen bir grup çocuğun üzerine sinir bozucu bir sessizlik çöktü ve karşıya, boşluğa bakarken bedenimin gerildiğini hissettim. Bir şeyler –düşmanca bir şeyler– bekledim ama gelmedi. Otopark boyunca ilerledik ve biz ilerlerken bütün gözler olaysızca bizi izledi. Kimse benimle konuşmadı. Sessizlikleri şaşkınlıktan kaynaklanmış gibiydi, ne düşüneceklerine karar vermeye çalışıyorlarmış gibi geldi bana. Nasıl tepki vereceklerine.

Ocean ve ben bu tecrübeye çok farklı tepkiler verdik.

Ben ona okula ayrı ayrı gelmeye dönmemizi, iyi bir deneme olduğunu ama sonuç olarak kötü bir fikir olduğunu söyledim.

Ama o bana hiç katılmıyordu.

Bana her şeyin iyi gittiğini, tuhaf olduğunu ama kötü olmadığını söyledi ve her şeyden öte, onların fikirlerinin, yaşamını kontrol etmesini istemediğini ısrarla tekrarladı.

"Ben seninle birlikte olmak istiyorum," dedi. "Elini tutmak ve öğle yemeklerimi seninle birlikte yemek istiyorum. Ayrıca" –derin bir iç çekişle ara verdi– "seni fark etmemiş gibi davranmak istemiyorum, tamam mı? İnsanların bundan hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil. Sürekli bunun endişesiyle yaşamak istemiyorum. Bu insanlar kimin umurunda ki?"

"Onlar senin arkadaşların değil mi?" dedim.

"Eğer arkadaşlarımsa," dedi, "benim adıma mutlu olurlar."

İkinci gün daha kötüydü.

Ocean'ın arabasından dışarı adım attığım ikinci gün kimse şaşırmadı. Sadece, hepsi pislikti.

Hatta birisi, "Neden etrafta Alaeddin'le dolaşıyorsun, kanka?" dedi.

Bu benim için yeni bir hakaret değildi. İnsanlar nedense beni Alaeddin diye aşağılamayı seviyordu ki bu beni üzüyordu çünkü Alaeddin'i gerçekten severdim. Çocukken o filmi izlemeye bayılırdım. Ama insanlara bana yanlış hakarette bulunduklarını söylemek istiyordum. Alaeddin'in öncelikle erkek olduğunu ve ayrıca saçlarını bile kapamadığını öğrenmelerini istiyordum. Bu *geçerli* bir hakaret bile değildi ve bu kadar tembel bir hakaret olması canımı sıkıyordu. O filmden seçilebilecek çok daha iyi, acımasız alternatifler vardı – mesela, ne bileyim, beni *Jafar*'la karşılaştırmak gibi ama bu durumlarda bu tür meseleleri açmak için uygun bir an yakalamak hiçbir zaman mümkün olmuyordu.

Yine de Ocean ve ben, bu hakarete aynı tepkiyi vermedik.

Ben rahatsız olmuştum ama Ocean *öfkelenmişti*.

Tam da o an, Ocean'ın göründüğünden de güçlü olduğunu hissettim. Zayıf, kaslı bir yapısı vardı ama yanımda bir anda kaskatı kesildi. Bütün bedeni katılaştı; elimi tutan eli yabancı gibi geldi. Hep öfkeli hem de tiksinmiş görünüyordu ve başını iki yana sallayışından bir şeyler söylemek üzere olduğunu anlamıştım ama tam o sırada birdenbire biri, suratıma yarısı yenmiş bir tarçınlı çörek attı.

Afalladım.

Tatlı, yapışkan çöreğin gözümün bir kısmına değip ardından yanağım boyunca ilerleyerek ağır ağır çeneme indiği sırada mutlak bir sessizlik oldu. Çörek yere düştü. Başörtümün üzeri şeker kremasıyla kaplanmıştı.

Bu, diye düşündüm, yeni işte.

O şeyi bana atan her kimse birden katıla katıla gülmeye başladı ve Ocean kendini kaybetti. Çocuğu gömleğinden yakalayıp çok ama çok sert bir şekilde ittirdi. Artık neler olduğundan emin değildim ve o kadar incinmiştim ki doğru düzgün göremiyordum bile. Tek istediğim, öylece ortadan kaybolmaktı.

Ben de öyle yaptım.

Daha önce kimse bana *yemek* atmamıştı. Uzaklaşırken kendimi uyuşmuş hissediyordum. Aptal, aşağılanmış ve uyuşmuş. Kızlar tuvaletine doğru ilerlemeye çalıştım çünkü yüzümü yıkamak istiyordum ama Ocean birden beni yakaladı, belimden tuttu.

"Hey," dedi. Soluk soluğaydı. "Hey..."

Ama ona bakmak istemedim. Beni yüzümde bu boktan şeyle görmesini istemedim, o yüzden geri çekildim. Gözlerine bakmadım.

"İyi misin?" dedi. "Çok üzgünüm..."

"Evet," dedim ama arkamı dönmeye başlamıştım bile. "Ben, eee... benim yüzümü yıkamam gerek, tamam mı? Sonra görüşürüz."

"Bekle," dedi. "Bekle..."

"Sonra görüşürüz, Ocean, söz veriyorum." El sallayarak ilerlemeye devam ettim. "Ben iyiyim."

◇◇◇◇◇◇

İyi değildim. İyi *olacaktım*. Ama daha zamanı vardı.

Kızlar tuvaletine girip çantamı yere bıraktım. Başörtümü başımdan çıkardım ve yüzümdeki kremayı ovalamak için ıslak bir kâğıt havlu kullandım. Başörtümü de aynı şekilde temizlemeye çalıştım ama işe yaramıyordu. İç çektim. Kirlenen kısımları lavaboda yıkamam gerekecekti ki bu da her şeyin ıslanması ve benim, başımda nemli bir başörtüsüyle daha da moralsiz takılmam demekti.

Tam o sırada içeri başka biri girdi.

O girdiği sırada en azından yüzümü temizleme işini bitirdiğime sevinmiştim. Atkuyruğumu açtığım sırada –saçıma yapışan kremayı da temizlemem ve saçımı yeniden toplamam gerekmişti– hemen yanımdaki lavaboya doğru ilerledi. Üzerime fazla şüphe çektiğimin farkındaydım çünkü çantamı yere fırlatmış, üstümü başımı çıkarmıştım ve o sırada etrafım nemli kâğıt havlu yığınlarıyla çevriliydi ama yine de fark etmeyeceğini umdum. Soru sormayacağını. Kim olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi; sadece o gün daha fazla insanla uğraşmak istemiyordum.

"Hey," dedi ve içgüdüsel olarak başımı kaldırdım.

O ânı, saçlarımın yüzüme düşüşünü, saç tokam hâlâ bileğime takılıyken ona doğru döndüğümde uzun dalgalarımın nasıl sallandığını hep hatırlayacağım.

Gözlerimde soru sorar bir ifadeyle ona baktım.

Ve o benim fotoğrafımı çekti.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Şaşkınlıkla geriledim. "Neden ben..."

"Teşekkürler," deyip gülümsedi.

Sersemlemiştim. Kız dışarı çıktıktan sonra kafamı toparlamam bir dakikamı aldı. Bir dakika daha geçtikten sonra anladım.

Anladığımda da taş kesildim.

Bir an midem öyle bir kasıldı ki bayılacağımı sandım.

◇◇◇◇◇

Gerçekten bok gibi bir gün oluyordu.

Ocean sonunda koridorda beni buldu. Elimi tuttu. Dönüp ona baktım. Başta bir şey demedi. Sadece bana baktı.

"Kızın biri tuvalette fotoğrafımı çekti," dedim sessizce.

Gergin bir nefes aldı. "Evet," dedi. "Biliyorum."

"Biliyor musun?"

Başıyla onayladı.

Arkamı döndüm. Ağlamak istiyordum ama ağlamayacağıma yemin ettim. Kendime ağlamayacağıma dair söz verdim. Onun yerine, "Neler oluyor, Ocean? Şu an neler oluyor?" diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. Yıkılmış görünüyordu. "Benim hatam," dedi. "Bu benim hatam. Seni dinlemeliydim, bunların olmasına asla izin vermemeliydim..."

Tam o sırada, daha önce hiç görmediğim bir çocuk yanımızdan geçerken Ocean'ın sırtına bir şaplak indirdi ve "Hey, dostum, seni anlıyorum. Buna ben de çakardım..." dedi.

Ocean onu öyle sert ittirdi ki çocuk öfkeyle haykırarak sırtüstü devrildi ve dirseklerinin üzerine düştü.

"Derdin ne senin?" dedi Ocean ona. "Ne oldu sana?"

Birbirlerine bağırmaya başladılar. Buna daha fazla katlanamazdım.

Gitmem gerekiyordu.

Dijital kameralar hakkında birkaç şey biliyordum ama bende yoktu. O yüzden o an insanların fotoğrafımı nasıl bu kadar hızlı paylaştığını anlayamamıştım. Tek bildiğim, birinin başörtüm yokken –ve rızamı almadan– fotoğrafımı çektiği ve fotoğrafın şu an etrafta dolaştığıydı. Bu, daha önce hiç tecrübe etmediğim bir saldırıydı. Çığlık atmak istiyordum.

O *benim* saçım, diye bağırmak istiyordum.

O benim saçım, benim yüzüm ve benim bedenim ve onunla ne yapacağım *sadece beni ilgilendirir.*

Elbette kimsenin umurunda değildi.

◇◇◇◇◇

Okulu astım.

Ocean da benimle gelmek istedi. Sürekli özür dileyip duruyordu. Bir şeyleri düzeltmek için çırpınıyordu ama ben yalnız kalmak istiyordum. Zamana ihtiyacım vardı.

O yüzden gittim.

Bir süre kafamı boşaltmaya çalışarak yürüdüm. Başka ne yapabilirim, bilmiyordum. Bir yanım eve gitmek istiyordu ama kendimi yatak odama kilitlersem bir daha hiç çıkmayabileceğimden korkuyordum. Ayrıca gerçekten ama gerçekten ağlamak istemiyordum.

Ağlıyormuş gibi *hissediyordum*. Aynı anda hem ağlıyor hem de çığlık atıyor gibiydim ama kendimi o hisse kaptırmak istemiyordum. Bu meseleyi atlatmak istiyordum. Bu işten aklımı kaybetmeden çıkmak istiyordum.

Saatler sonra Navid bana mesaj atmaya başladığında her şeyin boka sardığını anladım. Eğer Navid tüm bunları duyduysa işler iyice çığrından çıkmış demekti. Ve Navid endişeliydi.

Ona iyi olduğumu, okuldan çıktığımı söyledim. Yerel bir kütüphaneye sığınmıştım. Oturmak için bilhassa korku bölümünü seçmiştim.

Navid bana antrenmana katılmamı söyledi.

neden?

çünkü kafanı boşaltmana yardım eder

İç çektim.

durum ne kadar kötü?

Birkaç saniye sonra cevap geldi:

Derslerin resmen bittiğinden emin olduktan sonra okula döndüm. Spor çantamı almak için dolabıma gittim ama kapağını açtığımda yere bir kâğıt parçası düştü. Katlanmış kâğıdı açtığımda yan yana basılmış iki fotoğrafımı gördüm. Birinde başörtüm takılıydı, diğerinde değildi.

İkincisinde biraz şaşkın görünüyordum ama onun dışında hiç de kötü bir fotoğraf değildi. Hatta oldukça iyiydi. Saçlarımı hep sevmiştim. Güzel saçlarım olduğunu düşünüyordum. Fotoğrafta da gayet iyi çıkmıştı, hatta belki de gerçekte olduğundan daha güzel görünüyordu. Ama bu ifşa, bütün bu olayı benim için daha acılı hâle getirdi. Bunun aptalca bir numara olarak yapılmadığı çok açıktı; buradaki mesele beni çirkin ya da aptal göstermek değildi. Bunu yapan kişi her kimse, yalnızca iznim olmadan benim maskemi indirmek, vücudumun bazı kısımlarını kendime saklamak konusunda verdiğim bir kararı bilinçli olarak sarsarak beni küçük düşürmek istemişti. Kendi bedenim üzerinde sahip olduğumu düşündüğüm gücü elimden almak istiyorlardı.

Bu, her nasılsa, her şeyden çok acıtan bir ihanetti.

Antrenmana katıldığımda Navid üzgün görünüyordu.

"İyi misin?" dedi ve beni kendine çekip sarıldı.

"Evet," dedim. "Bu okul çok boktan."

Derin bir nefes aldı. Son bir kez daha iyice sıktıktan sonra beni serbest bıraktı. "Evet," dedi ve nefes verdi. "Evet, cidden boktan."

"İnsanlar çok berbat," dedi Bijan bana başını iki yana sallayarak. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Ne diyeceğimi bilemedim. Gülümsemeye çalıştım.

Carlos ve Jacobi anlayışlıydı.

"Hey, beni doğru yere yönlendir," dedi Carlos, "istediğinin kişinin zevkle ağzına sıçayım."

Bu sefer gerçekten gülümsedim. "Kimin yaptığını bile bilmiyorum ki," dedim. "Yani fotoğrafımı çeken kızı gördüm ama başka bir şey bildiğim yok. Kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim ve iç çektim. "Bu okuldaki insanları tanımıyorum."

Sonra Jacobi bana ne olduğunu, kızın nasıl olup da fotoğrafımı çekebildiğini sordu ve ben de onlara tuvalette olduğumu, üzerimi temizlediğimi çünkü çocuğun birinin suratıma tarçınlı çörek fırlattığını anlattım. Anlatırken gülmeye, olayı komik göstermeye çalıştım ama bir anda dördü de sessizleşti.

Yüzleri taş kesildi.

"Herifin biri suratına tarçınlı çörek mi fırlattı?" Navid'in dili tutulmuş gibiydi. "Benimle taşak mı geçiyorsun sen?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Tereddüt ettim. "Yoo?"

"Kim?" Bunu soran Jacobi'ydi. "Kim attı?"

"Bilmiyorum..."

"Orospu çocuğu," dedi Carlos.

"Peki Ocean bir şey yapmadı mı?" Bu kez konuşan Bijan'dı. "O çocuğun sana yemek fırlatmasına öylece izin mi verdi?"

"Ne? Hayır," dedim hızla. "Hayır, hayır, o, ne bileyim, galiba o çocukla kavga etmeye başladı ama ben hemen oradan uzaklaştım, o yüzden de..."

"O zaman Ocean onun kim olduğunu biliyordur." Yine Bijan'dı. Bana değil, doğruca Navid'e bakıyordu.

"Yani, sanırım," dedim dikkatle. "Ama, yani, aslında..."

"Bir şey diyeyim mi, provayı siktir edin," dedi Navid ve eşyalarını toplamaya başladı. Diğerleri de onun peşinden gitti. Hepsi toplanıyordu.

"Bir dakika... nereye gidiyorsunuz?"

"Sen endişelenme," dedi Carlos bana.

Navid yanımdan geçerken kolumu sıkarak, "Evde görüşürüz," dedi.

"Bir dakika... Navid..."

"Bugün eve kadar yürüsen sorun olmaz, değil mi?" dedi Jacobi.

"Olmaz," dedim. "Olmaz ama..."
"Tamam, süper. Yarın görüşürüz."
Ve çekip gittiler.

Ertesi gün hakikaten de o çocuğun ağzına sıçtıklarını öğrendim çünkü polisler eve gelip Navid'i sordular. Navid omuzlarını silkti. Dehşete düşmüş olan annemlere büyük bir yanlış anlama olduğunu söyledi. Navid, durumun çok eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Sokak kavgalarında polisi ancak beyazların arayacağını söyledi.

Sonunda çocuk dava açmak istemedi. Polisler de işi bıraktılar. Navid'e bir şey olmadı.

Ama işler, benim için giderek kötüleşmeye devam etti.

28

BU TÜR ŞEYLERLE UĞRAŞMAK zorunda olmam benim için bilindik bir şeydi. Daha önce de yaşamıştım. Bu darbeleri nasıl karşılayacağımı ve beni yaralasalar da yanlarından nasıl geçip gideceğimi biliyordum. Bütün bu fotoğraf fiyaskosundan hiç ama hiç etkilenmemiş görünmeye çok dikkat ettim ve mesele birkaç gün içinde etkisini yitirdi. Ona hayat üflemedim. Güç kazandırmadım. O da kolaylıkla solup gitti.

Öte yandan, Ocean bu işte yeniydi.

Onun hem bunaltıcı hem de kalp kırıcı bir maskesiz kitle tecrübesinin içinde yolunu bulmaya çalışmasını izlemek...

Bir çocuğun ölümü ilk öğrendiği ânı izlemeye benziyordu.

İnsanlar onu bir anda rahat bırakmayacaktı. Yüzüm bir gecede dile düşmüştü ve Navid'in üzerime çörek atan çocuklardan birini fena hâlde pataklaması her şeyi daha da karmaşık bir hâle getirmişti. Yani Navid'in metotlarından pek hoşlanmasam da şunu söylemek zorundayım: Bir daha kimse bana bir şey fırlatmadı. Ama artık benim yanıma yaklaşmaktan bile korkar gibilerdi. İnsanlar *hem* öfkeli *hem de* korku içindeydi ki bu da muhtemelen en tehlikeli duygu kombinasyonuydu ve Ocean'ın benimle bir-

likteliğini her zamankinden daha acayip kılıyordu. Arkadaşları ona benim hakkımda, onun hakkında –tekrar etmek bile istemediğim– korkunç şeyler söylüyorlardı ve Ocean kendini imkânsız bir durumun içinde buluyor; inancımla ilgili karalayıcı ifadeler karşısında beni savunmaya, Müslüman olmanın, *ben* olmanın ne anlama geldiğini anlatmaya çalışıyordu. Bu onu tüketecekti.

Ocean yine de umursamadığına dair yeminler ediyordu.

O umursamıyordu belki ama ben umursuyordum.

İçimden kendimi geri çekmek, içime çekilmek ve bu yeni bulduğumuz mutluluğu feda ederek hem onu hem kendimi korumak geliyordu ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Aramızda büyüyen mesafeyi hissedebiliyordu –benim kendimi kapadığımı, geri çekildiğimi görebiliyordu– ve panik içinde olduğunu hissedebiliyordum. Bana bakışında görebiliyordum bunu. Bir gece önce telefonda konuşurken, *İyi miyiz?* diye fısıldadığında sesinde duymuştum. Bana tereddütle, sanki her an ürkebilirmişim gibi dokunuşunda hissetmiştim.

Ama ben geri çekildikçe o daha istikrarlı bir hâl alıyordu.

Ocean bir seçim yapmıştı ve herkesi kızdıran bu seçimin arkasında durmayı çok istiyordu. Arkadaşları tarafından dışlanmış ve bunu omuz silkerek geçiştirmişti. Koçu onu benimle ilgili taciz edip duruyordu ama o görmezden geliyordu.

Bana kalırsa, onları sonunda bu kadar kızdıran şey, Ocean'ın onlara sadakat göstermemesi olmuştu – beni tanıdığından çok daha uzun bir süredir tanıdığı insanların düşüncelerine bu kadar az önem verirmiş gibi görünmesi.

Aralık ayının ortası gelmiş, kış tatiline bir hafta kalmıştı ki her şey iyice çirkin bir hâl aldı.

Nihayetinde sadece bir şakaydı.

Aptalca bir şaka. Birileri Ocean'a bulaşmak istedi ve her şey öyle bir kontrolden çıktı ki bütün dünyamızı yörüngesinden oynattı.

Bilinmeyen biri bilgisayar sistemlerini hackledi ve okul bölgesindeki bütün veritabanına toplu bir e-posta gönderdi. Bölgedeki bütün öğrenciler ve öğretmenler –hatta okulun e-posta listesinde yer alan ebeveynler bile– bu e-postayı aldı. Yazılan şey korkunçtu. Üstelik benim hakkımda bile değildi. Ocean hakkındaydı.

Onu terörizmi desteklemekle, anti-Amerikan olmakla, yetmiş iki bakireye ulaşmak istediği için masum insanları öldürmenin sorun olmadığına inanmakla suçluyorlardı. Onun takımdan atılması çağrısı yapılıyordu. Kasabasını kötü temsil ettiğini ve varlığının, maçlarını izlemeye gelen gazilere saygısızlık olduğunu söylüyordu. Notta ona korkunç isimler takılmıştı. İşleri daha da beter hâle getirense, e-postaya ikimizin okulda el ele tutuştuğumuz bir fotoğrafımızın eklenmiş olmasıydı. Düşmanla dostluk kurduğunun kanıtı burada işte, der gibiydi.

Okula öfkeli telefonlar gelmeye başladı. Mektuplar. Dehşete düşen aileler bir açıklama, bir görüşme, kasaba salonunda bir toplantı talep ediyordu. İnsanların lise basketbol takımı etrafında dönen dramalara bu kadar önem verebileceğini hiç bilmezdim ama Tanrım, belli ki epey mühim bir meseleydi. Ocean Desmond James'in çok önemli bir mesele olduğu ortaya çıktı; onun da tüm bunlar olana kadar bu denli önemsendiğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

Yine de bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamak benim için çok zor değildi. Bunu bekliyordum. Bundan korkuyordum. Ama Ocean için böyle korkunç insanlarla dolu bir dünyayı hazmetmek çok zordu. Ona dar kafalıların ve ırkçıların hep var olduğunu anlatmaya çalıştım ama o, bu insanları gerçekten hiç böyle görmediğini, böyle insanlar olabileceklerini hiç düşünmediğini söyledi. Evet, dedim, biliyorum. Ayrıcalık denen şeyin böyle işlediğini söyledim.

Afalladı.

Sadece olan bitenleri konuşmak için bile baş başa kalabileceğimiz yerler tükenmişti. Geceleri konuşuyorduk elbette ama gün içinde yüz yüze iletişim kurma fırsatımız pek olmuyordu. Okul

hâlâ bu saçmalıklarla vızıldıyordu, öyle ki artık koridorlarda bile durup onunla konuşmuyordum. Her ders çileydi. Öğretmenler bile hafiften çıldırmış gibiydi. Yalnızca Bay Jordan anlayışlı görünüyordu ama onun da yapabileceği pek bir şey olmadığını biliyordum. Her gün, bir kez bile göz teması kurmadığım insanlar, ben yerime geçerken öne doğru eğilip bir şeyler söylüyorlardı.

"Yetmiş iki bakire almak için tam olarak ne yapması gerekiyor?"

"Beyaz erkeklerle çıkmak senin dinine aykırı değil mi?"

"Şimdi senin Saddam Hüseyin'le bir alakan var mı?"

"Madem Amerika'dan bu kadar nefret ediyorsun, neden buradasın?"

Hepsine siktirip gitmelerini söylüyordum ama tokmak oyununa benziyordu. Sürekli geri çıkıp duruyorlardı.

Ocean bir öğleden sonra basketbol antrenmanını astı, böylece nihayet baş başa geçirebileceğimiz bir zaman dilimi bulduk. Koçu birden takımı ekstra, gereksiz antrenmanlara boğmuştu ve Ocean, bunun, koçun onu meşgul etmeye çalışmasından kaynaklandığını söylüyordu – ikimizi birbirimizden ayrı tutmaya çalışmasından. Ocean'ın antrenmanı ekmeyi tercih etmesinin muhtemelen başımıza patlayacağını biliyordum ama bir yandan da bu huzurlu an için minnettardım. Onu görmek, onunla yüz yüze konuşmak ve iyi olup olmadığını bizzat görmek için ölüyordum.

IHOP'un otoparkında, arabanın içinde oturuyorduk.

Ocean bu bok fırtınasındaki son gelişmeleri anlatırken başını pencereye yaslamış, gözlerini sımsıkı kapamıştı. Koçu ona her şeyi halletmesi için yalvarıyormuş ve bunun kolay olduğunu söylemiş: Okul bunun aptalca bir şaka olduğunu, tüm bunların saçmalıktan ibaret olduğunu, önemli bir mesele olmadığını belirten bir bildiri yayınlar, bitti gitti.

Kaşlarımı çattım.

Ocean üzgün görünüyordu ama nedenini anlayamıyordum. Bu o kadar da korkunç bir fikir değildi. "Aslında harika bir çözüm gibi görünüyor," dedim. "Çok basit."

Ocean güldü ama cansız bir kahkahaydı. Nihayet gözlerime baktı ve "O duyurunun yayımlanması için seninle bir daha görüşmemem gerek," dedi.

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. "Ah," dedim.

Koçu, Ocean'ın benimle toplum içinde hiçbir şekilde ilişki kurmamasının en iyisi olacağını söylemişti. İkimizin etrafında dönen bir okul draması vardı zaten ve şimdi de ikimizin birlikte çekilmiş fotoğrafı çok fazlaydı. Fazla politikti. Bütün büyük haber kanalları, Irak'la savaşa gireceğimizi belirtiyordu ve haber bültenleri her zaman çıldırmış olsa da son zamanlarda iyice çığırından çıkmışlardı. Herkes diken üstündeydi. Her şey çok hassastı. Ocean'ın koçu herkese, birlikte çekilen fotoğrafımızın da şakanın başka bir parçası olduğunu, üzerinde oynandığını söylemek istiyordu ama bu açıklama ancak Ocean benimle zaman geçirmeye son verirse inanılır olabilirdi.

"Ah," dedim yine.

"Evet." Ocean yorgun görünüyordu. İki elini de saçlarının arasından geçirdi.

"Peki, sen" –derin, sancılı bir nefes aldım– "yani eğer sen... ben bunu anları–"

"Hayır." Ocean doğruldu, birden paniğe kapılmıştı. "Hayır, hayır, kesinlikle hayır. Siktir et onu. Hepsini siktir et. Umurumda değil..."

"Ama..."

Başını hızla iki yana sallıyordu. "*Hayır*," dedi tekrar. İnanamaz gözlerle bana bakıyordu. "İnanamıyorum, sen... Hayır, söz konusu bile olamaz. Ona cehennemin dibine gitmesini söyledim."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Aynı anda hem öfkelendim, hem kalbimin kırıldığını hissettim hem de aniden sonsuz bir neşe dalgası kabardı içimde. Hangi duygunun peşinden gitmem gerektiğini, hangisinin beni doğru karara götüreceğini kestirmek imkânsızdı. Sırf ben Ocean'la olmak istiyorum diye bu işin yürümek zorunda olmadığını biliyordum.

Düşüncelerim yüzümden kolaylıkla okunuyor olmalıydı çün-

kü Ocean öne doğru eğilip ellerimi tuttu. "Hey, büyük bir mesele değil, tamam mı? Şu an öyleymiş gibi görünüyor ama geçecek, söz veriyorum. Bunların hiçbir önemi yok. O insanların önemi yok. Benim için hiçbir şeyi değiştirmeyecekler."

Ama ben artık onun gözlerine bakamıyordum.

"Lütfen," dedi. "Umurumda değil. Gerçekten. Takımdan da atarlarsa atsınlar. Hiç umurumda olmaz. Hiçbir zaman olmadı."

"Evet," dedim usulca. Ama hayatındaki varlığımın onun için işleri tepetaklak etmekten başka bir işe yaramadığını düşünmedim desem yalan olur.

O umursamıyordu.

Ama *ben* umursuyordum.

Umursuyordum. Her şey hızla, çığ gibi büyüyordu ve artık korkmuyormuşum gibi yapamazdım. Ocean'ın bu şehirdeki herkesin kara listesine girmek üzere olması umurumdaydı. Onun önündeki olasılıklar umurumdaydı. Onun geleceği umurumdaydı. Ona, eğer onu takımdan atarlarsa basketbol bursu alma şansını kaybedeceğini söyledim ama bana o konuda endişelenmememi, aslında bursa bile ihtiyacı olmadığını, annesinin ona kalan mirastan üniversite eğitimi için kenara para ayırdığını söyledi.

Yine de canım sıkılıyordu.

Umurumdaydı.

Başımı iki yana sallayarak açık ellerime bakarken yanağıma dokundu. Başımı kaldırıp baktım. Gözleri kederliydi.

"Hey," diye fısıldadı. "Bunu yapma, tamam mı? Benden vazgeçme. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Felç olmuş gibiydim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. İçgüdülerim *uzaklaş* diyordu. Bırak hayatını yaşasın. Navid bile işlerin çok ileri gittiğini, bu işi bitirmem gerektiğini söylemişti.

Sonra, ertesi gün Koç Hart beni bir köşeye çekti.

Onunla yalnız konuşmayı tercih ederdim ama beni kalabalığın içinde yakaladı ve yüksek sesle onunla odasına gelmemi söyledi. Durum hakkında dostane bir sohbetten başka bir amacı olmadığına yemin etti ama içeri adım attığım anda bana bağırmaya başladı.

Ocean'ın hayatını mahvettiğimi söyledi. Bu kasabaya hiç taşınmamış olmamı dilediğini, ortaya çıktığım anda dikkat dağıttığımı, Ocean'ın aklına takımdan ayrılma, sıkıntı çıkarma fikrini benim soktuğumu başından beri bildiğini söyledi. Ortaya çıkıp her şeyi, bütün bölgeyi mahvettiğimi söyledi ve yaptıklarımı göremediğimi mi sordu. Bütün bölgedeki aileler ve öğrenciler bir karmaşa hâlindeydi, maçlar ertelenmişti ve itibarları tehlikedeydi. Buranın vatansever bir kasaba olduğunu, aralarında vatanseverler bulunduğunu ve benim Ocean'la ilişkimin onların imajını zedelediğini söyledi. Bu takımın benim asla anlayamayacağım nedenlerle çok önemli olduğunu söyledi bana. Anlayamazmışım çünkü her nereden geldiysem orada basketbol olmadığına eminmiş. Ona geldiğim yerin Kaliforniya olduğunu söylemedim, zaten bana konuşma fırsatı da vermedi. Ardından, hayatındaki bütün güzel şeyleri elinden almadan önce Ocean'ı rahat bırakmam gerektiğini söyledi.

"Bu işi bitir, küçükhanım," dedi bana. "Hemen şimdi."

Ona cehennemin dibine gitmesini söylemeyi çok istedim ama aslına bakılırsa beni bayağı bir korkutmuştu. Şiddetli bir öfke içindeydi, daha önce bir yetişkinle aynı odada yalnızken hiç yaşamadığım türden bir öfke. Kapı kapalıydı. Hiçbir gücüm yokmuş gibi hissettim. Ona güvenemezmişim gibi.

Ama bu küçük konuşma kafamda bazı şeyleri netleştirdi.

Koç Hart tam bir pislikti ve o bana bağırdıkça ben daha da öfkeleniyordum. Böyle ciddi bir kararı verme konusunda zorbalığa uğramak istemiyordum. Hiç kimse tarafından manipüle edilmek istemiyordum. Hatta şimdi, tam da böyle bir zamanda Ocean'dan uzaklaşmanın korkaklıkların en büyüğü olduğuna inanmaya başlamıştım. Dahası, zalimce olurdu.

O yüzden reddettim.

Bunun üzerine koçu bana eğer ondan ayrılmazsam Ocean'ı yalnızca takımdan atmakla kalmayıp kusurlu davranış nedeniyle okuldan da uzaklaştırılmasını sağlayacağını söyledi.

Ocean'ın bir yolunu bulacağına emin olduğumu söyledim.

"İnatçılık etmekte neden bu kadar ısrarcısın?" diye bağırdı Koç Hart, gözlerini kısıp bana doğru bakarak. Çok fazla bağıran birine benziyordu. Yüzü neredeyse sürekli kırmızı görünen tıknaz bir tipti. "Bu işin peşini bırak," dedi. "Herkesin zamanını harcıyorsun ve sonunda değmeyecek bile. Seni bir hafta içinde unutacak."

"Tamam," dedim. "Artık gidebilir miyim?"

Her nasılsa daha da kızardı. "Eğer onu önemsiyorsan," dedi, "ondan uzaklaş. Hayatını mahvetme."

"Gerçekten herkesin aptalca bir basketbol maçını neden bu kadar şişirdiğini anlamıyorum," dedim.

"Bu benim kariyerim," dedi ayağa kalkarken masaya vurarak. "Ben bütün hayatımı bu spora adadım. Bu sezon play-off'larda ciddi bir şansımız var ve onun performansına ihtiyacım var. Sen istenmeyen bir dikkat dağınıklığısın," dedi, "ve ben, senin ortadan kaybolmanı istiyorum. *Hemen.*"

O gün okuldan eve dönerken, bu çılgınlığın ne kadar ileri gittiğini fark etmemiştim. Koçun bu işi bitirmek –*beni* bitirmek– konusunda, bu yolda Ocean'ı bile yaralamayı göze alacak kadar kararlı olduğunu fark etmemiştim. Şimdi kendimle Ocean'ın bağıran koçu arasında yeterince mesafe varken durumu biraz daha objektif değerlendirebiliyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse, bütün bu olanlar beni delirtmeye başlamıştı.

Ocean'ın takımdan atılmayı kaldırabileceğini düşündüğüm yoktu; Ocean'a koçunun bana söylediklerini, kısacası beni ondan ayrılmam için tehdit ettiğini de anlatmayı düşünmüyordum. Ocean'ın bana inanacağını, benden yana olacağını biliyordum.

Beni en çok korkutan, tehditler değildi belli ki. Ağzı bozuk konuşmalar, yaygaracı yabancı düşmanlığı değildi. Hayır, beni en çok korkutan...

Sanırım buna değmediğimi düşünüyordum.

Ocean'ın bu sersemletici ve istikrarsız duygu enkazının altında uyanıp da aslında buna değmediğini, benim tüm bunlara değmediğimi fark edeceğini düşünüyordum. Lise kariyerinin zirvesindeyken büyük bir sporcu olma şansını kaybedecek, üniversitede ve ileride bir gün profesyonel olarak basketbol oynama şansını kaybedecekti. Bu boktan gösteriye bakılırsa, Ocean bunların hepsini ve daha fazlasını yapabilecek kadar iyiydi. Onu hiç oynarken görmemiştim –ki bu da komik geliyordu bana– ama Ocean bir topu potaya atma konusunda gerçekten ama gerçekten iyi olmasa, bunca insan *bu kadar* öfkelenmezdi herhalde.

Birden korkuyla doldum.

Ocean'ın şimdiye kadar bildiği her şeyi –çocukluğundan beri onlar uğruna çalıştığı her şeyi– kaybedeceğinden ve sonunda, eh, benim de o kadar harika olmadığımı fark edeceğinden endişeleniyordum. Kötü anlaşma.

Bana içerleyecekti.

On altı yaşındayım, diye düşündüm. O da on yedi yaşındaydı. Daha çocuktuk. Bu an ömür gibiydi –geçtiğimiz aylar sonsuza dek sürecekmiş gibi duruyordu– ama nihayetinde lise dünyanın tamamı değildi ya? Olamazdı. Beş ay önce Ocean'ın varlığından bile haberim yoktu.

Yine de geri çekilmek istemiyordum. Onu terk ettiğim için beni asla affetmemesinden korkuyordum. Özellikle de şimdi, bana her gün bunun onun için hiçbir şeyi değiştirmediğini, diğerlerinin nefret dolu düşüncelerinin hayatını nasıl yaşayacağına karar veremeyeceğini söylerken. Eğer şimdi vazgeçersem benim korkağın teki olduğumu düşünecekti.

Ve ben öyle olmadığımı biliyordum

Aniden bir korna sesiyle irkildim. Aralıksız sürüyordu. Çirkindi. Anacaddenin yarısına kadar ilerlemiştim ve her gün eve

dönerken kullandığım kaldırımda ilerliyordum ama zihnimin içinde kaybolmuştum; yola dikkat etmiyordum.

İleride beni bekleyen bir araba vardı. Kenara çekmişti ve sürücüsü her kimse korna çalmaktan vazgeçecek gibi değildi.

Arabayı tanımıyordum.

Kalbimde aniden öyle korkunç bir sarsıntı oldu ki bir adım geriledim. Sürücü bana doğru çılgınca el sallıyordu ve beni durduran tek şey, şoförün kadın olmasıydı. İçgüdülerim bana delicesine koşmamı söylese de yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Belki benzini bitmişti? Belki cep telefonumu ödünç alması gerekecekti?

Temkinli adımlarla kadına yaklaştım. Arabasının penceresinden dışarı uzandı.

"Vay canına," deyip güldü. "Dikkatini çekmek amma zormuş."

Güzel, orta yaşlı, sarışın bir kadındı. Gözleri gayet dostane bakıyordu ve nabzım yavaş yavaş normale döndü.

"İyi misiniz?" dedim. "Arabanız mı arıza yaptı?"

Kadın gülümsedi. Beni merakla süzdü. "Ben Ocean'ın annesiyim," dedi. "Adım Linda. Sen de Shirin'sin, değil mi?"

Ah, diye düşündüm. *Siktir siktir siktir.*

Ah, siktir.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Kalbim kesik kesik atıyordu.

"Biraz dolaşmak ister misin?"

29

"DİNLE," DEDİ. "Bu işi dürüstçe çözmek istiyorum." Arabayı kullanırken bana bir bakış attı. "Geçmişlerinizdeki farklılıklar umurumda değil. Onun için burada değilim."

"Tamam," dedim ağır ağır.

"Ama ilişkiniz Ocean'ın hayatında gerçek bir probleme neden oluyor ve eğer bunu durdurmaya çalışmazsam sorumsuz bir anne olurum."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Onu sorumsuz bir anneye çeviren şeyin bu olduğunu düşünmediğimi söylemek istedim.

Onun yerine, "Herkesin bu konuşmayı neden *benimle* yaptığını anlamıyorum. Eğer oğlunuzun benimle zaman geçirmesini istemiyorsanız belki de *onunla* konuşmanız daha iyi olur."

"Denedim," dedi. "Beni dinlemiyor. Kimseyi dinlemiyor." Yeniden bana baktı. Birden nereye gittiğimizi bilmediğimi fark ettim. "Senin daha makul biri olacağını umuyordum," dedi.

"Beni tanımadığınız için," dedim ona. "Bu ilişkide makul olan taraf Ocean."

Hafifçe tebessüm etti. "Çok zamanını almayacağım, söz veriyorum. Oğlumun senden gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim.

Onu –ya da bu anlamda seni– kırmak istemem ama bilmediğin şeyler var."

"Ne gibi?"

"Eh," dedi ve derin bir nefes aldı. "Şöyle... Ben hep Ocean'ın basketbol bursu almasına bel bağladım." Sonra bana baktı. O kadar uzun süre baktı ki bir şeylere çarpacağız diye korktum. "Takımdan atılması riskini göze alamam."

Kaşlarımı çattım. "Ocean bana bursa ihtiyacı olmadığını söylemişti. Onun için, üniversite için kenara biraz para ayırdığınızı söylemişti."

"Ayırmadım."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Neden?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi.

"Ocean bunu biliyor mu?" dedim. "Üniversite parasının hepsini harcadığınızı?"

Birdenbire kızardı ve ilk kez gözlerinde kötücül bir parıltı gördüm. "Öncelikle," dedi, "onun parası değil. Benim param. Evimizdeki yetişkin benim ve o benim çatım altında yaşadığı sürece nasıl yaşayacağımızı ben seçerim. İkincisi" –tereddüt etti– "kişisel işlerim tartışmaya açık değil."

Ağzım açık kaldı.

"Böyle bir konuda neden yalan söylediniz? Neden ona üniversite için parası olmadığını söylemiyorsunuz?" diye sordum.

Yanakları iyice kızardı, kıpkırmızı oldu ve çenesini öyle sıkmıştı ki cidden birden patlayıp bana bağırmaya başlayabileceğini düşündüm. Ama onun yerine kaskatı bir şekilde, "İlişkimiz zaten yeterince gergin. İşleri daha da kötüleştirmenin bir mânâsı yok." Sonra arabayı aniden durdurdu.

Evimin önündeydik.

"Burada yaşadığımı nereden biliyorsunuz?" dedim afallamış hâlde.

"Bulmak zor olmadı." Arabayı park etti. Oturduğu yerde bana doğru döndü. "Eğer onun takımdan atılmasına neden olursan," dedi, "iyi bir okula gidemez. Bunu anlıyor musun?" Artık doğruca yüzüme bakıyordu ve cesur olmak bir anda zorlaştı. Gözlerinde fazlasıyla küstah bir ifade vardı. Küçümser gibi. Kendimi küçücük bir çocuk gibi hissettim. "Şimdi bana anladığını söylemeni istiyorum," dedi. "Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim.

"Ayrıca şunu bilmeni isterim ki, ailenin nereden geldiği umurumda değil. Hangi inanca bağlı olduğun umurumda değil. Hakkımda ne düşünürsen düşün," dedi. "Ama dar kafalının teki olduğumu düşünmeni istemem. Çünkü değilim. Oğlumu da öyle yetiştirmedim."

Yalnızca bakakaldım. Kısa ve keskin soluklar almaya başladım.

Hâlâ konuşuyordu.

"Bu, taraf tutmaktan öte bir şey, tamam mı? İster inan ister inanma, on altı yaşında olmak nasıl bir şeydir hâlâ hatırlıyorum. Bütün o duygular falan," dedi elini sallayarak. "Her şey çok önemli gibi gelir. Hatta ben lise aşkımla evlendim. Ocean sana söyledi mi?"

"Hayır," dedim sessizce.

"Evet," dedi ve başını hafifçe salladı. "Evet. Ne kadar yürüdüğünü görüyorsun işte."

Ondan gerçekten nefret etmiştim.

"Sadece şunu anlamanı istiyorum," dedi. "Mesele seninle ilgili değil. Ocean'la ilgili. Ve eğer onu birazcık bile önemsiyorsan –ki önemsediğine eminim– o zaman onu bırakmalısın. Onun başına bunca derdi açma, tamam mı? O iyi bir çocuk. Bunu hak etmiyor."

Öfkeden güçsüz düştüğümü hissettim bir an. Öfkenin beynimi çözdüğünü.

"Bu konuşmayı yaptığımıza gerçekten sevindim," dedi ve üzerimden uzanıp kapımı açtı. "Ama Ocean'a bu konuşmadan bahsetmezsen minnettar kalırım. Oğlumla ilişkimi kurtarmak istiyorum."

Arkasına yaslandı, açık kapı bana defolup gitmemi haykırıyordu.

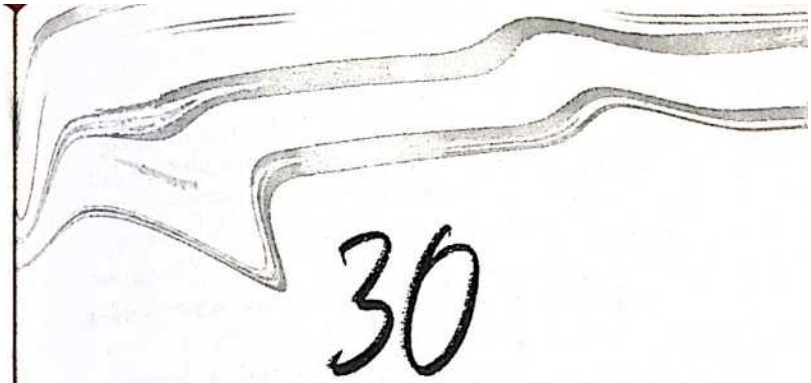
O an, on altı yaşımın yetersiz ağırlığını daha önce hiç hissetmediğim kadar hissettim. Burada hiçbir şey kontrolümde değildi. Hiç gücüm yoktu. Ehliyetim bile yoktu. Bir işim yoktu, kendime ait bir banka hesabım yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yardımcı olmak, işleri düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dünyayla bağlantım yoktu, kimsenin dinlemek isteyeceği bir sesim yoktu. Aynı anda hem bunların hepsini, *hepsini* hissettim, hem de hiçbir şey hissetmedim.

Artık bir seçeneğim yoktu. Ocean'ın annesi seçeneklerimi önümden almıştı. O sıçıp batırmıştı ve şimdi Ocean'ın üniversiteye gidecek parasının olmaması benim suçum olmuştu.

Müthiş bir günah keçisi olmuştum. Fazlasıyla tanıdık geliyordu.

Yine de bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Aramıza kalıcı bir sınır çekmem gerekiyordu. Ocean'ın annesinin korkunç olduğunu düşünüyordum ama aynı zamanda onun takımdan atılmasına sebep olamayacağımı da biliyordum. Hayatının rayından çıkmasının sebebi olmanın ağırlığını kaldıramazdım.

Bazen bir ergen olmanın hayatta başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünüyordum.

30

KORKUNÇTU.

Başka nasıl yapabileceğimi bilmiyordum –baş başa olabileceğimiz bir zaman bulmak çok zordu– ben de ona mesaj attım. Saat geçti. Epey geç. Ama içimden bir ses hâlâ uyanık olduğunu söylüyordu.

hey
seninle konuşmam gerek

Yanıt vermedi ve bir şekilde bunun, mesajlarımı görmemiş olmasından kaynaklanmadığını biliyordum. Beni bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar tanıdığını düşünüyordum ve korkunç bir şeylerin olmak üzere olduğunu sık sık hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

On dakika sonra cevap yazdı.

hayır

Onu aradım.

"Dur," dedi telefonu açtığında. Sesi soğuktu. "Bunu yapma. Benimle bu konuşmayı yapma, tamam mı? Üzgünüm," dedi. "Her şey için özür dilerim. Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Ocean, lütfen..."

"Annem sana ne söyledi?"

"Ne?" Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim. "Annenle konuştuğumu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyordum," dedi, "ama öğrendim. Seninle konuşmaya çalışacağından endişeleniyordum zaten. Bütün hafta kıçımdan ayrılmadı, senden ayrılmam için bana yalvarıp durdu." Sonra, "Bunu o mu yaptı? Sana bunu yapmanı o mu söyledi?" dedi.

Nefes almakta güçlük çektim.

"Ocean..."

"Bunu yapma," dedi. "Onun için yapma. Hiçbiri için yapma..."

"Bu *seninle* ilgili," dedim. "Senin mutluluğun. Senin geleceğin. Senin yaşamın. Mutlu olmanı istiyorum," dedim. "Oysa ben senin hayatını berbat etmekten başka bir işe yaramıyorum."

"Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" dedi. Sesinin çatladığını duydum. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Bunu, hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum. Her şeyi seninle birlikte istiyorum," dedi. "Hepsini seninle istiyorum. *Seni* istiyorum. Sonsuza dek bunu istiyorum."

"On yedi yaşındasın," dedim. "Lisedeyiz, Ocean. Sonsuzluk hakkında bir bok bilmiyoruz."

"İstersek başarabiliriz."

Kabalık ettiğimin farkındaydım ve bunun için kendimden nefret ediyordum ama bu konuşmayı, beni öldürmeden önce sonlandırmanın bir yolunu bulmalıydım. "Keşke her şey daha basit olsaydı," dedim ona. "Keşke bir sürü şey farklı olsaydı. Keşke daha büyük olsaydık. Keşke kendi kararlarımızı verebilseydik..."

"Yapma... bebeğim... bunu yapma..."

"Artık hayatına dönebilirsin, tamam mı?" Bunu söylerken kalbimin parçalandığını hissetim. Sesim titredi. "Artık yeniden normal olabilirsin."

"Normali istemiyorum," dedi çaresizce. "Normal her neyse, onu istemiyorum, neden bana inanmıyorsun?.."

"Gitmem gerek," dedim çünkü ağlamaya başlamıştım. "Gitmem gerek."

Telefonu suratına kapadım.

Beni yüz defa falan geri aradı. Hiç dinlemediğim sesli mesajlar bıraktı.

Ben de sızıp kalana kadar ağladım.

31

İKİ HAFTALIK BİR KIŞ tatili arası vardı ve acılarımı müziğe gömdüm, geç saatlere kadar kitap okudum, sıkı idman yaptım ve çirkin, etkileyici olmayan şeyler çizdim. Günlüğüme yazdım. Yeni kıyafetler yaptım. Kendimi antrenmana verdim.

Ocean beni aramaktan vazgeçmedi.

Tekrar tekrar mesaj attı.

Seni seviyorum
Seni seviyorum
Seni seviyorum
Seni seviyorum

Bir yanım sanki biraz ölmüşüm gibi hissediyordu. Ama burada, kalbimin sessiz patlayışında tanıdık gelen bir sessizlik hâkimdi. Ben yine bendim, kitaplarım ve düşüncelerimle birlikte odamdaydım. Sabahları babam işe gitmeden önce onunla kahve içtim. Akşamları annemle oturup Costco'da bulduğu DVD setinden en sevdiği TV programı olan *Little House on the Prairie*'nin bölümlerini arka arkaya izledim.

Ama günlerimin çoğunu Navid'le birlikte geçirdim.

O ilk gece odama geldi. Ağladığımı duydu, yatağıma oturup yatak örtülerini kaldırarak saçlarımı yüzümden çekti ve beni alnımdan öptü.

"Bu kasabanın Allah belasını versin," dedi.

Sonrasında pek konuşmadık. O sormadığından değil. Benim söyleyecek kelimem olmamasından. Hislerim hâlâ anlaşılmazdı, gözyaşı ve anlamsız hecelerin ötesine geçememişti.

Biz de çalıştık.

Kış tatilinde okuldaki dans salonlarına erişimimiz yoktu ve hafta sonları kullandığımız karton kutulardan da gerçekten sıkılmıştık, o yüzden seviye artırmak için paraya kıydık. Home Depot'a gittik ve bir top muşamba alarak Navid'in arabasına tıkıştırdık. Boş sokaklarda ya da otoparklarda muşambayı açmak kolaydı. Jacobi ailesinin, garajlarını ara sıra kullanmamıza izin verdiğini söyledi ama nerede olduğumuzun pek bir önemi yoktu; eski teybimizi kuruyor ve break dans yapıyorduk.

İster inanın ister inanmayın, yengeç yürüyüşünde epey ustalaştım. Navid bana *cricket* yapmayı öğretmeye başladı. Zorluk seviyesi biraz daha yüksek bir hareketti ve her geçen gün daha iyi oluyordum. Navid *heyecanlıydı* – ama sadece benim kişisel ilerleyişimde payı olduğu için.

Navid okulun yetenek gösterisine cidden epey yatırım yapıyordu –artık zerre kadar umurumda olmayan bir şeydi bu gösteri– ama bunu o kadar uzun zamandır planlıyordu ki ona artık bunu yapmak istemediğimi söyleyecek cesaretim yoktu. Ben de onun koreografi hakkındaki fikirlerini, müzik için mixlemek istediği, ritmi güç hamlelerine en uygun olan şarkıları dinleyip durdum. Bunu onun için yapıyordum. Bu okuldan resmen, şimdiye kadar gittiğim hiçbir okuldan etmediğim kadar nefret ediyordum ve orada bir yer elde etmekle hiç mi hiç ilgilenmiyordum. Ama o aylardır beni öyle sabırla çalıştırıyordu ki artık arkamı dönüp gidemezdim.

Ayrıca gerçekten bayağı iyi gidiyordum.

◇◇◇◇◇◇

Kış tatilinin ilk haftası çok yavaş geçti. Aleyhinde bir dünya ampirik kanıt olsa da göğsümde, bir zamanlar duyguların bulunduğu yerde devasa bir boşluk olmadığını inkâr etmek imkânsızdı. Kendimi sürekli uyuşmuş gibi hissediyordum.

Uykuya dalmadan önce Ocean'ın mesajlarına bakıyor, sessizliğim yüzünden kendimden nefret ediyordum. Ona cevap yazmayı, onu sevdiğimi ama eğer ona elimi uzatırsam bir kez daha çekip gidecek kadar güçlü olmadığımdan korktuğumu söylemeyi delicesine istiyordum. Pek çok kez kuma bir çizgi çizdiğimi ve onu orada tutacak kadar güçlü olmadığımı düşündüm.

Keşke olsaydım.

Keşke Bay Jordan'ın dersinden çıkıp peşimden geldiğinde ona çekip gitmesini söylemiş olsaydım. Keşke o gece geç saatlerde ona mesaj atmamış olsaydım. Keşke öğle yemeğinde onunla konuşmayı hiç kabul etmemiş olsaydım. Keşke Ocean'la onun arabasına hiç gitmemiş olsaydım. O zaman beni hiç öğrenmemiş olurdu ve ben de onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmezdim. O zaman da bunların hiçbiri olmazdı. Tanrım, bazen gerçekten zamanda geri gidebilmek ve her şeyi bu noktaya getiren bütün o anları silmek istiyordum. İkimizi de bu beladan koruyabilirdim. Tüm bu kalp ağrısından.

Ocean ikinci hafta bana mesaj atmayı kesti.

Acı, bir davul gibi içimi dövüyordu; öyle ki ritminin üzerine bir şarkı yazılabilirdi. Hep oradaydı, sert ve istikrarlıydı, nadiren yatışıyordu. Gün içinde o sesi bastırmayı öğrenmiştim ama geceleri göğsümdeki boşluğun içinden çığlıklar atıyordu.

32

YUSEF, NAVID'LE İYİ ARKADAŞ olmuştu ve ben, Yusef break dans çalışmalarımıza gelmeye başlayana kadar bunu fark etmemiştim. Görünüşe bakılırsa Navid break dans sanatını ona da aşılamıştı ve Yusef öğrenmek istiyordu.

Yusef ilk geldiğinde nadiren kalabalıklaşan bir Jack in the Box* otoparkında çalışıyorduk ve onu gördüğümde başaşağı duruyordum. Navid bana başımın üzerinde dönmeyi öğretiyordu. Ona selam vermek için bacaklarımı bırakınca kıçüstü düşüverdim.

"*Aman Tanrım,*" diye seslendim. "Navid, sen ne halt..."

Kaskımı çıkarıp örtümü düzelterek, onurumu yitirmeden doğrulmaya çalıştım.

Navid sadece omuz silkti. "Denge konusunda çalışman gerek."

"Hey," dedi Yusef ve bana gülümsedi. Gözleri ışıldadı; bütün yüzü parlıyordu sanki. Tebessüm ona sahiden çok yakışıyordu. "Senin de burada olacağını bilmiyordum."

"Evet," dedim ve dalgınca kazağımı çekiştirdim. Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama pek içimden gelmiyordu. Ben de sadece el salladım. "Hoş geldin."

* Amerika'da yaygın bir fastfood restoran zinciri. –ç*n*

◇◇◇◇◇

Haftanın geri kalanını altımız beraber geçirdik. Hoştu. Carlos, Bijan ve Jacobi de arkadaşlarım sayılırdı artık ki bunda insanı avutan bir yan vardı. Benimle Ocean'la ilgili hiç konuşmadılar. Neler olduğunu bildiklerinden emindim ama bana karşı pek çok yönden naziklerdi. Hiç dile getirmeseler de beni önemsediklerini belli ettiler. Yusef'e gelince, o da... iyiydi. Arkadaş canlısıydı.

Rahat.

Ona sürekli bir şeyler açıklamak zorunda kalmamak harikaydı aslında. Yusef tesettürlü kızlardan korkmuyordu; onun aklını karıştırmıyorlardı. Zihnimden geçenleri anlamak için bir kullanım kılavuzuna ihtiyacı yoktu. Hislerim ve seçimlerim için sürekli açıklama yapmak zorunda kalmıyordum.

Bana karşı hiç tuhaf olmadı.

Bana hiç aptalca sorular sormadı. Başımdaki bu şeyle mi duş alıyorum diye merak etmedi. Geçen sene bir gün –farklı bir lisede– matematik dersinde oturuyordum ve pek tanımadığım bir çocuk sürekli bana bakıp duruyordu. Sürekli. On beş dakika sonra artık buna daha fazla katlanamadım. Çocuğa cehennemin dibine gitmesini söylemek üzere arkamı döndüğümde birden konuştu.

"Hey, tamam, peki... diyelim ki seks yapıyorsun ve o şey birden başından sıyırılıp düştü. O zaman ne olacak?"

Yusef bana hiç böyle sorular sormadı.

Güzel bir histi.

Hatta sürekli bizim evde takılmaya başladı. Çalışmadan sonra bize gelip yemek yiyor, abimle video oyunları oynuyordu ve her zaman gerçekten, hakikaten hoş görünüyordu. Yusef benim için bariz seçimdi, farkındaydım. Sanırım bunu o da biliyordu ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sadece, bana çoğu insanın yaptığından biraz daha uzun bakıyordu. Çoğu insandan biraz daha fazla gülümsüyordu. Sanırım benim bir hamle yapıp yapmayacağımı görmek için bekliyordu.

Yapmadım.

◇◇◇◇◇

Yeni Yıl arifesinde babamla birlikte salonda oturuyordum. Babam kitap okuyordu. Babam hep kitap okurdu. Sabahları işe gitmeden önce ve her akşam yatmadan önce okurdu. Çoğu zaman deli bir dâhinin beynini ve bir filozofun kalbini taşıyordu. O gece ona ve soğumuş çay fincanına bakarak düşünüyordum.

"Baba," dedim.

"Hıı?" Bir sayfayı çevirdi.

"Doğru şeyi yaptığını nasıl anlarsın?"

Babam başını kaldırdı. Bana gözlerini kırpıştırarak baktı ve kitabını kapadı. Gözlüğünü çıkardı. Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra Farsça konuşarak, "Eğer verdiğin karar seni insanlığa yaklaştırıyorsa, o zaman doğru olanı yapmışsındır," dedi.

"Ah."

Bir süre beni izledi ve hiç konuşmasa da bana, aklımdan geçenleri ona söyleyebileceğimi söylediğini biliyordum. Ama hazır değildim. Hâlâ hazır değildim. O yüzden anlamamış gibi yaptım.

"Teşekkürler," dedim. "Merak etmiştim."

Gülümsemeye çalıştı. "Senin doğru olanı yaptığına eminim," dedi.

Ama ben öyle düşünmüyordum.

33

PERŞEMBE GÜNÜ OKULA geri döndük, kalbim boğazımda düğümlenmiş gibiydi ama Ocean yoktu. Birlikte aldığımız derslerde de görünmedi. O gün okula geldi mi bilmiyorum çünkü onu hiç görmedim ve birden derslerini değiştirmiş olabileceğinden endişelendim. Değiştirse bile onu suçlayamazdım elbette ama onu en azından arada sırada, bir an için de olsa görmek istiyordum. Yüzünü görmek.

Okul başka türlü katlanılacak gibi değildi. Bir photoshop hatasına dönüşmüştüm ve tatilde geçen iki hafta herkese bir tür amnezi yaşatmış gibiydi. Artık kimse beni umursamıyordu. Artık yeni bir dedikodu vardı ve bu dedikodu benimle ya da yaşamımla ilgili değildi. Ocean görebildiğim kadarıyla eski statüsünü geri kazanmıştı. Ben onun hayatından ameliyatla söküldüğüme göre artık panik yapmaya gerek yoktu.

Her şey yolundaydı.

İnsanlar beni her zamanki gibi görmezden gelmeye geri döndüler.

◇◇◇◇◇

O kızı tekrar gördüğümde ağacımın altında oturuyordum.

"Hey," dedi. Uzun kahverengi saçları bu kez atkuyruğu yapılmıştı ama bana korkunç bir insan olduğumu söyleyen kız olduğu açıkça anlaşılabiliyordu.

Ona selam vermek isteyip istemediğimden emin değildim.

"Evet?"

"Oturabilir miyim?" dedi.

Bir kaşımı kaldırdım ama tamam dedim.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

Sonunda, "Olanlar için gerçekten çok üzgünüm. O fotoğraf için. Ocean'la olan," dedi. Çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş, sırtını ağacıma vermişti ve ilerideki avluya bakıyordu. "Gerçekten korkunç olmalı."

"Bana korkunç bir insan olduğumu söylediğini sanıyordum."

O zaman dönüp bana baktı. "Bu kasabadaki insanlar çok ırkçı. Bazen burada yaşamak gerçekten çok zor oluyor."

İç çektim. "Evet. Biliyorum," dedim.

"İlk ortaya çıktığında gözlerime inanamamıştım," dedi. Bakışlarını tekrar uzağa dikmişti. "Okulun ilk günü seni gördüm. Burada başörtüsü takacak kadar cesur olduğuna inanamadım. Başka kimse takmıyordu."

Bir tutan çim kopardım. İkiye katladım. "Cesur değilim," dedim ona. "Ben de sürekli korku içindeyim. Ama ne zaman örtümü çıkarmayı düşünsem, sebeplerimin, bunu taktığımda insanların bana nasıl davrandığıyla ilgili olduğunu fark ediyorum. Daha kolay olurdu diye düşünüyorum, biliyor musun? Çok daha kolay. Bunu takmayarak hayatımı kolaylaştırabilirim çünkü bunu takmazsam belki de bana insan gibi davranırlar."

Bir tutam çim daha kopardım. Parçalara ayırdım.

"Ama bu bir şey yapmak için çok boktan bir sebep," dedim. "Bütün gücü zorbaların eline veriyor. Bana böyle biri olmanın ve inandığım şeyin utanılacak bir şey olduğunu hissettirmeyi başardıkları anlamına gelir. O yüzden, ne bileyim işte," dedim, "takmaya devam ediyorum."

İkimiz de tekrar sessiz kaldık.

Sonra birden...

"Hiçbir şey fark etmiyor, biliyor musun?" dedi.

Başımı kaldırıp baktım.

"Örtüyü çıkarmak," dedi. "Bir şey değiştirmiyor." Şimdi bana bakıyordu. Gözleri yaşlarla doluydu. "Bana hâlâ çöpmüşüm gibi davranıyorlar."

O günden sonra arkadaş olduk. Adı Amna'ydı. Beni onunla ve arkadaşlarıyla birlikte öğle yemeği yemeye davet etti. Bu davete içten bir memnuniyetle yanıt verdim. Ertesi gün okulda onu bulacağımı söyledim. Belki bir ara birlikte sinemaya gitmeyi öneririm diye düşündüm. Tanrım, belki o yakınlardayken SAT'yi umursuyormuşum gibi bile davranabilirdim.

Kulağa hoş geliyordu.

Ocean'ı ilk kez ertesi gün gördüm.

Dans salonuna biraz erken gitmiştim ve dışarıda Navid'in anahtarı getirmesini beklerken Yusef geldi.

"Demek sihir burada hayat buluyor, ha?" Yusef yine bana gülümsüyordu. Tam bir tebessüm adamıydı. "Çok heyecanlıyım."

Güldüm. "Hoşuna gitmesine sevindim," dedim. "Pek çok insan break dansın ne olduğunu bile bilmiyor ki bu da biraz kalp kırıcı. Navid ve ben kendimizi bildik bileli bu dansa takıntılıyız."

"Cidden süper," dedi ama bana sanki komik bir şey söylemişim gibi gülümseyerek bakıyordu. "Bu işi bu kadar sevmen hoşuma gidiyor."

"Seviyorum," dedim ve kendime engel olamadım, ben de ona gülümsedim. Yusef daima neşeli gezen bir tipti; tebessümleri ara sıra karşısındakine de bulaşırdı. "Break dans aslında kung fu ve jimnastiğin bir bileşimi," dedim ona, "ki bunun senin işine yarayacağını düşünüyorum çünkü Navid dedi ki sen es–"

"Ah..." Yusef birden irkildi. Arkamda duran birine bakıyordu. "Belki de" –bana baktı– "gitsem iyi olacak?"

Şaşkınlıkla arkamı döndüm.

Kalbim durdu.

Ocean'ı daha önce hiç basketbol forması içinde görmemiştim. Kolları çıplaktı. Güçlü, yapılı ve kaslı görünüyordu. Çok iyi görünüyordu. Muhteşemdi.

Ama farklı bir şeyler vardı.

Onun bu yanını –basketbol oyuncusu versiyonunu– hiç tanıma fırsatım olmamıştı ve formasının içinde, tanımadığım birine benziyordu. Aslında dış görünüşüne o kadar dalmıştım ki bozulmuş olduğunu fark etmem biraz zaman aldı. Bozulmadan da ötesiydi. Aynı anda hem bozulmuş hem de öfkelenmiş gibiydi. Olduğu yerde donup kalmış, bana bakıyordu. Yusef'e bakıyordu.

Paniklemeye başladım.

"Ocean," dedim. "Ben..."

Ama çoktan çekip gitmişti.

Pazartesi günü Ocean'ın takımdan uzaklaştırıldığını öğrendim. Görünüşe bakılırsa başka bir oyuncuyla kavga etmişti ve düzeni bozan davranışından ötürü, sonraki iki maçta kenarda oturacaktı.

Öğrenmiştim çünkü herkes bunu konuşuyordu.

Çoğu insan bunu komik bulmuştu, sanki hakikaten havalı olduğunu düşünür gibilerdi. Sahada biriyle kavgaya girmek Ocean'a sokakta bir tür itibar kazandırmış gibiydi.

Ama ben endişeliydim.

İkinci hafta da kötüydü. Korkunçtu. Stresliydi. Ve ancak haftanın sonuna geldiğimizde fark ettim ki Ocean aslında derslerini değiştirmiş falan değildi.

Yalnızca dersleri asıyordu. Sürekli.

Bunu cuma günü biyoloji dersine gittiğim zaman onu orada gördüğümde fark ettim. Sandalyesinde oturuyordu. Her zaman oturduğu sandalyede.

Kalbim birden hızlandı.

Ne yapacağımı bilemedim. Ona selam vermeli miydim? Görmezden mi gelmeliydim? O bana selam vermek ister miydi? Onu görmezden gelmemi mi tercih ederdi?

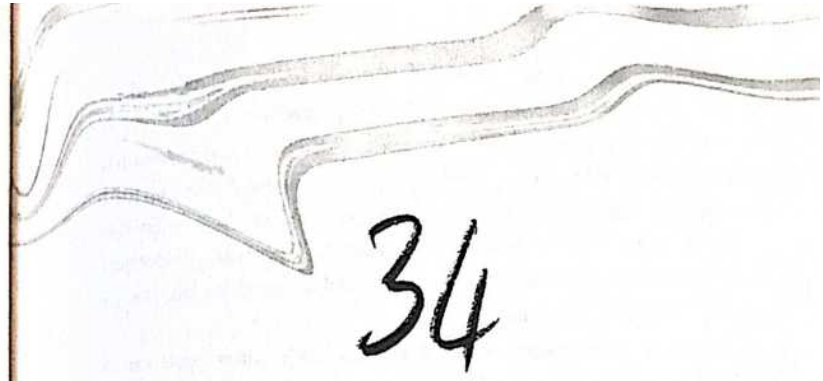
Onu görmezden gelemezdim.

Ağır ağır ilerledim. Çantamı yere bıraktım ve ona bakarken kalbimde bir şeylerin büyüdüğünü hissettim. Duygular, boşluğu dolduruyordu.

"Hey," dedim.

Başını kaldırdı. Başka yöne baktı.

Dersin geri kalanı boyunca benimle tek kelime bile konuşmadı.

34

NAVID, HEPİMİZİ ANTRENMANLARDA hiç çalışmadığımız kadar sıkı çalıştırıyordu. Yetenek gösterisi iki hafta sonraydı ve bu da her gece cidden geç saatlere kadar çalışacağımız anlamına geliyordu. Bu korkunç okulun yetenek gösterisinde performans sergileyecek olma fikri her geçen gün daha da aptalca geliyordu bana ama işin sonunu getireceğiz diye düşündüm. Bunları geçecektik. Break dans bu sene yaşanan her şeyin içinde tek değişmezim olmuştu ve bana yalnızca var olup nefes alabileceğim ve müziğin içinde kaybolabileceğim bir alan verdiği için buna minnettardım.

Navid'e bu iyiliği borçluymuşum gibi hissediyordum.

Üstelik bahisler düşündüğümden daha yüksekti. Yetenek gösterisinin bu okulda epey önemli bir mesele olduğu ortaya çıktı; görünüşe bakılırsa, daha önce gittiğim bütün okullardakinden daha önemliydi çünkü okul gününde gerçekleştiriliyordu. Bunun için dersleri iptal ettiler. Herkes dışarı çıktı. Öğretmenler, öğrenciler, bütün çalışanlar. Anneler, babalar ve büyükannelerle büyükbabalar çoktan spor salonunu sarmıştı ve önemsiz şeylerin fotoğraflarını kaygıyla çekiyorlardı. Öte yandan, benim ailemin bugün ne yaptığımızdan bile haberi yoktu. Bize tezahürat etme-

ye; terli, gergin ellerinde çiçek buketleriyle izlemeye gelmemişlerdi. Ailem genellikle kendi çocuklarını o kadar umursamazdı ki eminim, ne bileyim, Nobel Barış Ödülü'nü falan kazansam törene gönülsüzce katılır ve sürekli bir sürü insanın Nobel Ödülü kazandığını, hatta Nobel Ödüllerini her yıl verdiklerini, zaten Barış Ödülü'nün de aylaklara verilen bir ödül olduğunu, bir dahaki sefere enerjimi matematik ya da fizik gibi bir şeylere harcasam daha iyi olacağını söylerlerdi.

Annemler bizi severdi ama bizi beğendiklerinden pek emin değildim.

Annemden aldığım enerji çoğunlukla, benim ilgi alanları sevimli ama işe yaramaz, dramatik, duygusal bir ergen olduğumu düşündüğü yönündeydi. Beni çok seviyordu ama bir yandan da kendini toparlayamayan, ayağa kalkamayan insanlara çok az tahammülü vardı ve benim de ara sıra daldığım derin duygusal boşluklar ona hâlâ ham olduğumu düşündürüyordu. Benden sürekli büyümemi bekleyip duruyordu.

Bu sabah işe gitmeden önce bizimle vedalaşırken kıyafetimi gördü. Başını iki yana sallayarak, *"Ey khoda. Een chiyeh digeh?"* dedi. *Aman Tanrım. Bu da ne?*

Üzerimde yeni değiştirdiğim, tamamen yamayla kapladığım apoletli ve pirinç düğmeli askerî bir ceket vardı ve arka tarafını ellerimle işlemiştim; oynak bir yazıyla *insanlar garip* yazıyordu arkasında. Doors'un en sevdiğim şarkılarından birine gönderme olmasının yanı sıra içimde de sürekli çınlayan bir ifadeydi. Hepsini tamamlamak için saatlerce çalışmam gerekmişti. Harika olduğunu düşünüyordum.

Annem yüzünü buruşturdu ve Farsça konuşarak, "Bugün gerçekten bunu mu giyeceksin?" dedi. Ceketimin arkasını okumak için boynunu eğdi. *"Yanni chi insanlar garip?"* Ben kıyafetimi savunma fırsatı bulamadan annem iç geçirdi, omzuma hafifçe vurdu ve *"Negaran nabash,"* dedi. *Endişelenme.* "Yakında sana küçük geleceğinden eminim."

"Hey," dedim. "Endişeli falan değilim..." Ama çoktan kapıya

doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Hey, cidden," dedim. "Üzerimdeki benim hoşuma gidiyor..."

"Bugün aptalca bir şey yapma," dedi ve elini salladı.

Ama ben aptalca bir şey *yapmak üzereydim.*

Yani, zaten aptalca olduğunu düşünüyordum. Navid bu yetenek gösterisini muhteşem buluyordu. Görünüşe bakılırsa, sahne alma şansı bulmamız bile büyük olaydı; bir komite bir yığın başvuruyu inceleyip bugün sahnede olmaları için içlerinden yalnızca on tanesini seçmişti.

Biz dördüncü sıradaydık.

Navid bana açıklayana kadar bunun ne kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim. Okulumuzda iki bin kadar öğrenci vardı ve hepsi seyirciler arasında oturmuş bizi –ve diğer dokuz performansı– izleyecekti. Bunun nasıl iyi bir şey olabileceğini anlamıyordum. Bence salakçaydı. Ama kendime bunu Navid için yaptığımı hatırlattım.

Diğerleri sahnedeyken kuliste bekliyorduk –çoğunluğu şarkıcıydı; bir iki grup vardı; bir saksafonla solo yapan bir kız bile vardı– ve hayatımda ilk kez grubumuzun içinde herhangi bir soğukkanlılık emaresi gösteren tek kişi bendim. Birbirimizinkilerle uyumlu gümüş rengi rüzgârlıklar, gri eşofman altları ve gri Puma süet ayakkabılar giymiştik ve iyi göründüğümüzü düşünüyordum. Hazır olduğumuzu düşünüyordum. Ama Jacobi, Carlos, Bijan ve Navid acayip gergin görünüyordu ve onları böyle görmek çok tuhaftı. Hepsi normalde acayip sakin, müthiş soğukkanlı olurdu. O anda bu gerginliği paylaşmamamın tek nedeninin sonucu hiç umursamamam olduğunu fark ettim.

Kendimi havası boşaltılmış gibi hissediyordum. Biraz sıkılmış.

Öte yandan diğerleri sürekli volta atıyordu. Birbirleriyle ve kendi kendilerine konuşup duruyorlardı. Jacobi, "Hepimiz yürüyoruz... Evet, hepimiz aynı şekilde yürüyoruz..." dedi, ardından

durup parmaklarıyla bir şeyler saydı ve ardından kendi kendine başını salladı. "Tamam," dedi. "Evet."

Ne zaman yeni bir performans sergilense gerildiklerini hissediyordum. Sahneyi yeni bir performansa hazırladıklarını gösteren gümbürtüleri ve gıcırtıları dinledik; tanıtımı takip eden hafif boğuk alkışları duyduk ve ardından sessizce oturup rakiplerimizi dinledik. Carlos sık sık sesli bir şekilde diğerlerinin iyi olup olmadıklarını soruyordu. Bijan hepsinin sıçtığını söyleyerek onu yatıştırıyordu. Jacobi ona katılmıyor, Carlos kıvranıyordu. Navid başını kaldırıp bana baktı ve ses teknisyenine doğru müziği verip vermediğimi beşinci kez sordu.

"Evet ama unutma, mixi son dakikada değiştirmiştik," dedi. "Ona yeni olanı verdiğinden emin misin?"

"Evet," dedim gözlerimi devirmemeye çalışarak.

"Emin misin? Üzerinde *Mix No: Dört* yazan CD olacaktı."

"Ah," dedim şaşırmış gibi yaparak. "Mix No: Dört mü? Emin misin?"

"Aman Tanrım, Shirin, şu an benimle uğraşma..."

"*Sakin ol*," dedim ve güldüm. "Her şey yolunda gidecek. Bu işi bin kere yaptık zaten."

Ama yine de sakinleşmedi.

Sonuç olarak, yanılmıştım.

Gösteri o kadar da aptalca değildi. Aslında bütün bu olay bir yönden muhteşemdi. Bu rutini o kadar çok kez tekrarlamıştık ki artık üzerinde düşünmeme bile gerek kalmamıştı.

Beşimiz birden koreografisi belirlenmiş bir dans rutiniyle başladık ve müzik değiştikçe biz de dansımızı değiştirdik. Birbirimizden uzaklaşıp sırayla sahnenin ortasına çıktık, her birimiz farklı hareket kombinasyonları sergiledik ama performanslarımız akıcıydı, birbirleriyle iletişim hâlindelerdi. Bütün performansın nefes alması, yaptığımız her şeyin daha büyük bir kalp atışının parçası olması gerekiyordu. Çocuklar sahnenin anasını ağlattılar.

Koreografimiz canlıydı; hareketlerimiz sağlam ve mükemmel bir senkronizasyon içindeydi; müzik çok iyi mixlenmişti.

Ben bile o kadar kötü değildim.

Uprock'ım, o güne dek yaptıklarımın en iyisiydi; altı adımım netti ve bir anda şekil değiştirip cricket'e dönüşen bir yengeç yürüyüşü yaptım. Cricket da benzer bir hareketti; bedenimin ağırlığı, gövdeme yapıştırdığım dirseklerimdeydi; tek fark, bir daire çizerek hareket etmenizdi. Her şey hızla aktı. Kendimi güçlü hissettim. Acayip istikrarlı. En son ayağa kalkıp ardından ellerimin üzerinde yükseldim, yalnızca sırtımı kamburlaştırarak bacaklarımın arkama doğru kıvrılıp yere değmemesini sağladım. Bu duruşa hollowback deniyordu ve benim için yengeç yürüyüşünden bile daha zor bir hareket olabilirdi. Bu harekete çok çalışmam gerekmişti. Birkaç saniye sonra yerçekiminin beni ağır ağır yere çekmesine izin verdim ve tekrar ayağa fırladım.

Tek rutinim buydu. Milyon kez çalışmıştım.

Bijan sahne boyunca dört ters takla atarak seti sonlandırdı ve performansımız sona erdiğinde yarım saniye kadar süren mutlak sessizlikte nefeslerimizi tutarak birbirimize baktık. Bir şekilde, hiç konuşmadan, iyi iş çıkardığımızı anlamıştık.

Beklemediğim kısım, okulun kalanının da buna katılmasıydı. Hepsinin ayağa fırlayıp çığlıklar atmasını, genel olarak performansımız karşısında kafayı yemelerini beklemiyordum. Tezahüratlar ve bir alkış tufanı beklemiyordum.

Kazanmayı beklemiyordum.

En çok abim için sevinmiştim. Bu ânın mimarı oydu; bu işe o önayak olmuştu. Elimize plastik bir kupa ve Olive Garden'dan elli dolarlık hediye çeki tutuşturulduğunda Navid, Ay'a dokunmuş gibi görünüyordu. Onun için çok mutluydum.

Ama yine de, ne bileyim...

Okul aniden saçmalaşmaya başladı.

Yetenek gösterisinden sonra bir hafta boyunca hiçbir der-

si olaysız atlatamadım. İnsanlar koridorda peşimden gelmeye başladılar. Herkes benimle konuşmak istiyordu. Çocuklar ben geçerken el sallamaya başlamıştı. Bir gün avludan geçerken hademelerden biri beni gördü ve "Hey, sen başının üzerinde dönen o kızsın!" dedi. Haklı olarak çıldırmıştım.

Başımın üzerinde dönmemiştim bile.

Yani bana artık havlukafa dememelerine memnundum ama iğrençten güzele bu ani ve keskin geçiş bende kırbaç etkisi yapıyordu. Kafam karışmıştı. İnsanların daha bir ay önce bana gerçekten bir bok parçasıymışım gibi davrandıklarını unutacağımı düşünmelerine inanamıyordum. Ramazan sonrası –İslami takvimdeki cidden en önemli tatili kutlamak için bir gün izin istediğimde– "Ailenden okulu gerçek bir şey için astığına dair bir not almamız gerekecek," diyen öğretmenlerim şimdi bütün sınıfın önünde beni tebrik ediyordu. Okul popülaritesinin siyaseti şaşırtıcıydı. Nasıl böyle vites değiştirebildiklerini anlamıyordum. Hepsi bir anda, tekrar tekrar aşağılamaya çalıştıkları o kız olduğumu unutmuş gibilerdi.

Navid de benimkine benzer bir süreçten geçiyordu ama benim aksime o bunu pek takıyormuş gibi görünmüyordu. "Sadece keyfini çıkar," dedi.

Ama ben keyfini nasıl çıkarabileceğimi bilmiyordum.

Ocak sonunda, haftalar önceki sosyal statümden tamamen farklı bir yerdeydim. *Çılgınlıktı* bu.

Dolabımı açıyordum ve suratıma beş farklı ev partisi için beş farklı davetiye çarpıyordu. Öğle yemeğinde ağacımın altında oturmuş kitap okurken avlunun karşısından bir grup kız bana seslenip yanlarında oturmaya çağırıyordu. Erkekler sınıfta benimle konuşmaya başlamıştı. Okuldan sonra yanıma gelip bir planım var mı diye soruyorlardı ve ben de, *Evet, buradan hemen çekip gitmek gibi büyük planlarım var*, diyordum ama anlamıyorlardı. Beni arabalarıyla eve bırakmayı teklif ediyorlardı.

Çığlık atmak istiyordum.

Her nasılsa, yanlışlıkla bir şey yapmış ve bu okuldakilere beni

farklı bir tür kutuya koyma izni vermiştim ve şimdi bununla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. Kafa karıştırmanın da ötesindeydi – omurgasızlıklarının derinliğini keşfetmek beni *öldürüyordu*. Nasıl olduysa artık terörist değildim. Seviye atlamıştım. Artık beni egzotik görünümlü bir break dansçı olarak görüyorlardı. Performansımız kurulu alarmlarını devre dışı bırakmıştı.

Artık havalı addediliyordum. Güvenli.

Tehdit Seviyesi Yeşil.

Ama bir anda kafayı yemişim gibi hissettiren asıl olay, Koç Hart'ın koridorda yanımdan geçerken basketbolcu şapkasının ucuna dokunarak selam verip, "Geçen gün güzel iş çıkardın," demesi olmuştu.

Bu adam yüzünden Ocean'dan ayrılmıştım.

Koçu, arkadaşları ve öz annesi tarafından buna zorlandığım için, hayatım boyunca tanıdığım en mükemmel insanlardan birinden uzaklaşmıştım. Yüzüm, bedenim, hayatımdaki genel görüntüm onu yaralıyordu. Kariyeri için tehdit oluşturuyordu. Önünde uzanan olasılıklar için.

Peki ya şimdi?

Ya Ocean bana *şimdi* âşık olsaydı? Şimdi, öğrenciler artık beni korkutucu bulmuyorken. Şimdi, insanlar bana doğru bakıp gülümsüyorken; şimdi, koridorlarda birileri benimle konuşmaya teşebbüs etmeden yürümem imkânsızken; şimdi, öğretmenlerim dersten sonra beni durdurup böyle dans etmeyi nereden öğrendiğimi sorarken?

Zamanlama bir şeyleri değiştirir miydi?

İkiyüzlülüklerinin nefes kesici düzeyi başıma ağrılar sokuyordu.

Çarşamba günü Ocean'ı tekrar gördüm.

Zil çaldıktan epey sonra dolabımın önündeydim, antrenmana hazırlanmak için eşyalarımı değiştirirken –yetenek gösterisi sona ermişti ama hâlâ yapmak istediğimiz çok şey vardı– Ocean beni

buldu. Biyoloji dersinde onu gördüğüm günden beri tek kelime konuşmamıştık ve bir aydır ilk kez onu gerçekten inceleme fırsatım olmuştu. Gözlerinin içine bakma fırsatı.

Ama o gözlerde gördüklerim bana kendimi kötü hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Yorgun görünüyordu. Yıpranmış. Zayıflamış gibiydi. Derse artık hiç gelmiyordu ve bunun başına nasıl dert açmadığını bilmiyorum.

"Selam," dedi.

Sesini duyunca donup kaldım. Şaşkına döndüm. Biraz da ağlamak istedim.

"Selam," dedim.

"Ben" –bakışlarını kaçırdı, bir eliyle saçlarını sıvazladı– "aslında burada ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece..." Durdu; bakışlarını yukarı, uzağa çevirdi. İç geçirdiğini duydum.

Açıklamasına gerek yoktu.

Şubatın ortalarındaydık. Koridorlar aşk tanrısı siluetleri ve kâğıttan kalplerle doluydu. Okuldaki kulüplerden biri Sevgililer Günü için çikolata kutuları ve gittiğim her yerde bana resmen saldıran pespembe posterler satıyordu. Ocean'ı düşünmek için hiçbir zaman bir bahaneye ihtiyacım olmamıştı ama Sevgililer Günü'ne sadece iki gün kalmıştı ve sürekli neyi kaybettiğimi hatırlamamak zordu.

Nihayet bana baktı.

"Sana seni izlediğimi hiç söyleyemedim," dedi. "Yetenek gösterisinde." Dudakları gülümseyecek gibi oldu ama gülümsemedi. "Harikaydın," dedi usulca. "Müthiştin."

Hemen ardından ağzımdan dökülen sözcüklerin üzerinde de, onun yarattığı ve kemiklerimi titreten deprem üzerinde de kontrolüm yoktu. "Seni özledim," dedim. "Seni çok özledim."

Ocean sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Bakışlarını kaçırdı. Tekrar bana baktığında gözlerinde yaşlar gördüğüme yemin edebilirdim. "Ben şimdi bununla ne yapayım?" dedi. "Ben şimdi buna ne cevap vereyim?"

Bilmiyorum, dedim, özür dilerim, dedim, boş ver, dedim ve ellerim titrediğinden bütün kitaplarım yere düştü. Hemen yere eğildim ve Ocean da bana yardım etmeye çalıştı ama ben iyi olduğumu, her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Kitaplarımı dolabıma yığdım, alelacele vedalaştım. Her şey o kadar korkunçtu ki kilidin şifresini girmeyi unuttuğumu –dolabımı kilitlemeyi unuttuğumu– antrenman bitene kadar fark etmedim.

Kontrol etmek için döndüğümde rahatlayarak derin bir nefes aldım. Her şey duruyordu. Ama tam dolabı kapayacakken, her zaman dolabımın en altına gizlediğim günlüğümün birden üste çıkmış olduğunu fark ettim.

35

BÜTÜN GECEYİ KENDİMİ belli belirsiz bir dehşetin pençesinde hissederek geçirdim.

Ben mi uyduruyordum? Her şeyi karıştırırken günlüğümü kendim yerinden oynatmış olabilir miydim? Bir tesadüf müydü yoksa bir kaza mı?

Ama yine de...

Ya *uydurmuyorsam*? Ya Ocean gerçekten günlüğümü okuduysa?

Ortada olmayışım iki saatten az sürmüştü, yani günlüğün tamamını okumuş olması gibi bir tehlikenin söz konusu olduğunu düşünmüyordum. Ama günlüğümün küçücük kısımları bile benim için fazlasıyla duygusaldı.

Günlüğümü yatak odamdaki yeni yerinden çıkardım ve tersten başlayarak okumaya başladım. Eğer Ocean günlüğümü okumaya kalktıysa, en çok yakın zamanda yazdığım şeylerle ilgilenir diye düşündüm ve sayfaya yalnız bir saniye göz gezdirmem bile birden kendimi küçük düşmüş hissetmeme yetti. Gözlerimi sımsıkı yumup yüzümü bir elimle kapadım.

Bir gece önce Ocean'la ilgili bir rüya görmüştüm ve oldukça yoğun bir rüyaydı. Yani, nasıl diyeyim... Korkunçtu. Yatağıma oturdum, yeni bir utanç dalgasının altında büzüldüm ve zamanda geriye doğru giderek sayfaları çevirmeye devam ettim.

Diğer öğrencilerin bana şimdiki davranışları karşısında duyduğum öfke; nasıl da o zalimlikleri yapmamış gibi davrandıkları.

Ocean'ı formasıyla gördüğümdeki düşüncelerim; Yusef'e ilgi duyduğumu sanmasından korkmam.

Okula geri dönmenin acısı; Ocean için, onun takımdan uzaklaştırılması konusunda duyduğum endişe.

Babamla konuşmam; yanlış olanı yaptığım konusundaki endişem.

Yusef'le konuşmalarım üzerine düşünceler; ona kendimi açıklamak zorunda kalmayışımdan bahsedişim.

Sayfalar boyunca Ocean'ın hayatımdaki yokluğunu nasıl doldurmaya çalıştığım; onu nasıl özlediğim; olan her şey için kendimi nasıl kötü hissettiğim.

Üzerinde yalnızca tek bir cümle yazan bir sayfa:

Ben de seni çok çok çok seviyorum.

Bu şekilde son birkaç haftanın üzerinden geçtim. Çoğunlukla yalnızca benden ibaretti, kalp kırıklığını bildiğim tek şekilde kayda alışımdı.

Uzun, titrek bir nefes verdim ve duvara baktım. Zihnim kendiyle savaşıyordu.

Bir yanım, Ocean'ın bunlardan herhangi birini okumuş olması ihtimali karşısında dehşete düşüyordu. Davetsiz bir giriş, bir ihanet gibi geliyordu. Ama onun bazı cevaplar arıyor olma ihtimalini anlayan bir yanım da vardı.

Aramızdaki şeyin böyle bitmesinden nefret ediyordum. Ondan uzaklaşmaya zorlanmamdan, onun gerçeği bilmemesinden, bana beni sevdiğini söylemesinden ama onu görmezden gelmiş olmamdan nefret ediyordum. Özellikle de onca şeyden –birlikte aştığımız, onun bana söylediği onca şeyden ve benimle birlikte olmak için verdiği onca mücadeleden– sonra.

Bana beni sevdiğini söylemişti ve ben onu görmezden gelmiştim. Bunu düşünmek bile kalbimin tekrar tekrar kırılmasına yetiyordu. Sonra birden onun bu sayfaları gerçekten okumuş olmasını umdum. Aniden okumuş olmasını istedim. Öğrenmesini.

Birden ona her şeyi anlatmak istedim.

Bunu düşündükçe, Ocean'ın bu sayfaları görmüş olma ihtimali özgürlük hissi vermeye başlamıştı. Onu sevdiğimi bilmesini istiyordum ama bunu ona şimdi, aramızdaki şeyi hiçbir açıklama yapmadan bitirdikten sonra yüz yüze söyleyemeyeceğimi biliyordum. Benim şahsi düşüncelerimi okuduğunu düşünmek pek çok yönden utanç vericiydi. Ama başka yönlerden bakıldığında özgürleştiriciydi.

Yine de okuyup okumadığından kesin olarak emin değildim.

İşte tam o sırada günlüğün sayfalarından birinin hafifçe yırtılmış olduğunu fark ettim. O sayfayı açtım. Üzerinde kış tatilinden hemen önceki son okul gününün tarihi vardı. Ocean'la her şeyin bittiği gün.

İlk kısım tamamen koçunun beni köşeye sıkıştırmasıyla ilgiliydi. Benimle ilgili söylediği bütün o korkunç şeyler. Eğer ondan ayrılmazsam Ocean'ı takımdan çıkarmakla tehdit edişi. Sonra annesiyle ilgili kısım geliyordu. Onun okul parasını hiç edişi. Ona bu konuşmadan asla bahsetmememi isteyişi.

Ve sonra, en sonunda, tüm bu tehditler bir yana; onun, benim için yaptığı fedakârlıklara değmediğimi düşünmem.

Defteri kapadım. Çok hızlı nefes alıyordum.

36

ERTESİ GÜN OKUL ÇIĞRINDAN ÇIKTI.

Ocean okuldan atıldı.

Kargaşayı duyduğumda ağacımın altında Amna'yla oturuyordum. Avludaki çocuklar bağırıyordu –insanlar koşuşuyordu– ve bir kısmı, "Kavga! Kavga!" diye haykırıyordu.

Midem aniden korkunç bir hisle sıkıştı.

"Ne oluyor sence?" diye sordum.

Amna omuzlarını silkti. Ayağa kalkıp birkaç adım attı ve ileri baktı. Bugün bana annesinin yaptığı zencefilli şekerlemelerden vermek için yanıma uğramıştı. Bunu hatırlıyorum çünkü kocaman açılmış gözlerle arkasını döndüğünde, fermuarı açılmış küçük çantayı yere düşürdü.

Zencefilli şekerlemeler çimlerin üzerine dağıldı.

"Aman Tanrım," dedi. "Bu Ocean."

Koçunun suratına yumruk atmıştı. Avluya doğru koştuğumda iki çocuğun kavgayı ayırmaya çalıştığını ve Ocean'ın onlarla da kavga etmeye başladığını gördüm. İnsanlar birbirlerine bağırıyorlardı.

Ocean, "Hepiniz bir avuç ikiyüzlüsünüz," diye haykırıyordu

ve birileri onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Dokunma bana – sakın dokunma bana!" dedi Ocean.

Takımdan ayrıldı.

Aynı gün okuldan uzaklaştırıldı. Görünüşe bakılırsa, Koç Hart'ın burnunu fena kırmıştı; adamın ameliyat olması gerekti.

Ve Ocean'ı bir daha görüp görmeyeceğimden emin değildim.

37

SABAHLARIM HEP ŞÖYLE OLURDU:

Navid'le ortak banyomuzda duşa önce kimin gireceği konusunda kavga ederdik çünkü her nasılsa her şeyi sırılsıklam etmeyi başarırdı ve tıraş olduktan sonra bütün lavaboda küçük kıllarını bırakırdı. Ona bunun ne kadar iğrenç olduğunu kaç kez söylemiş olsam da pek takmıyor gibiydi. Yine de genellikle önce duş alma hakkını kapardı çünkü benden bir saat önce okulda olması gerekiyordu. Sonra ailem ikimizi de kahvaltı için zorla aşağı indirirdi, bu sırada annem bize sabah namazını kılıp kılmadığımızı sorardı, Navid ve ben mısır gevreklerini ağzımıza tıkıştırırken kıldık diyerek yalan söylerdik. Annem gözlerini devirerek en azından öğleden sonraki namazları kılmamızı söylerdi, biz de kılacağız diye yalan söylerdik. Sonra annem derin bir iç geçirirdi ve Navid okula gitmek üzere eve çıkardı. Ondan kısa bir süre sonra da annemle babam giderdi ve panoptikonuma doğru yol almaya başlamadan önce otuz mükemmel dakika boyunca ev bana kalırdı.

Bu bilginin –beni ilk kez okula arabayla götürmek istediğinde Ocean'la paylaştığım bu bilginin– işimize yaramaya devam edeceği hiç aklıma gelmemişti.

Kapıyı kilitleyip arkama döndüğümde Ocean'ın evimin önünde dikildiğini gördüm. Arabasının önünde, evimin önündeydi. Bana bakıyordu.

Neredeyse gözlerime inanamayacaktım.

El sallar gibi hafifçe elini kaldırdı ama tereddütlü görünüyordu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarparken ona doğru yürüdüm. Tam karşısında durdum ve bu nedense onu şaşırtmış gibiydi. Arabasına yaslanmıştı. Birden doğruldu. Ellerini ceplerine soktu. Derin bir nefes aldı ve "Hey," dedi.

"Selam," dedim.

Hava soğuktu –hatta buz gibiydi– ve sabahın erken saatlerinin hep burnuma gelen kokusu vardı havada: dökülmüş yapraklar ve bitirilmemiş kupalarca kahve tortusu gibi. Üzerinde ceket olmadığını fark ettim ve ne kadar zamandır orada dikildiğini bilmiyordum. Yanakları pembeleşmişti. Burnu üşümüş gibiydi. Gözleri sabah ışığında daha parlaktı; daha mavi, daha keskin kahverengi.

Sonra birden...

"Çok üzgünüm," dedik aynı anda.

Ocean gülerek bakışlarını kaçırdı. Ben ona bakmaya devam ettim.

Sonunda, "Bugün benimle okulu asmak ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Evet."

Gülümsedi.

Araba kullanırken onu izledim. Profilini, bedeninin hatlarını inceledim. Hareket edişini, bir şeylere dokunuşunu, başını doğal bir gururla dik tutuşunu seviyordum. Hep kendiyle barışık görünüyordu ve bu da bana onun yürüyüşündeki en sevdiğim yanı hatırlattı: Gerçekten sağlam, kendinden emin adımlar atardı. Dünyada hareket ediş biçimi bana bir kez bile, berbat bir gün geçirirken bile, kötü bir insan olmanın aklına gelmediğini düşündürüyordu. Kendinden nefret etmediğini açıkça görebiliyordum. Ocean kendi zihnini parçalara ayırmıyordu. Hiçbir zaman yaptıklarına kafa yormak zorunda kalmamış, insanlardan hiç şüphelenmemişti. Benim yaşadığım türden bir utanç yaşamamıştı hiç. Zihni bana müthiş huzurlu bir yer gibi geliyordu. Dikensiz.

"Vay be," dedi. Soluğunu biraz dengesiz verdi. "Yani, tam olarak bana bakmayı bırak demiyorum tabii ama böyle kesintisiz bakman beni biraz geriyor."

Aniden utanarak geri çekildim. "Özür dilerim."

Bana doğru bir bakış attı. Gülümsemeye çalıştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Seni," dedim.

"Ah," dedi ama daha çok nefes verir gibiydi.

Sonra birden başka bir yerde bulduk kendimizi. Ocean arabasını, daha önce hiç görmediğim ama onun evi olduğuna emin olduğum bir evin araç yoluna park etti.

"Endişelenme, annem burada değil," dedi arabanın motorunu durdurduktan sonra. "Seninle yalnız kalabileceğimiz bir yerde konuşmak istedim sadece ve başka nereye gidebiliriz bilemedim." Gözlerimin içine baktı ve aynı anda hem panikledim hem de tuhaf bir huzur hissettim. "Sorun olmaz, değil mi?"

Başımla onayladım.

Kapımı açtı. Sırt çantamı alıp omzuna attı ve beni evine doğru yönlendirdi. Biraz endişeli görünüyordu. Ben de biraz endişeli *hissediyordum*. Evi büyüktü. Kocaman değil ama büyük. Güzeldi. Keşke içeri girmeden önce daha fazlasını fark edebilseydim ama bu sabah zaten öylesine gergin anlarla vurgulanmıştı ki detaylar suluboya gibi görünüyordu. Yumuşak ve biraz bulanık. Tek hatırladığım onun yüzüydü.

Ve yatak odası.

Karmaşık bir yer değildi. Aslına bakılırsa, biraz benim odamı da anımsatıyordu. Bir yatağı, masası, bilgisayarı vardı. Kitaplığın rafları kitaplarla değil, basketbolla ilgili gibi görünen ödüllerle doluydu. İçeride iki kapı vardı, kendine ait bir banyosu ve belki

de giyinme odası olduğunu düşündüm. Duvarlar beyazdı. Halısı yumuşaktı.

Hoş bir yerdi. Dağınıklık yoktu.

"Odan çok temiz," dedim.

Güldü. "Evet," dedi. "Şey, aslında bugün benimle geleceğini umuyordum. O yüzden temizledim."

Ona baktım. Neden şaşırdım bilmiyordum. Bugün beni getirmek için bir tür plan yaptığı açıktı. Benimle konuşmak için. Ama onu benim muhtemel ziyaretimi düşünerek odasını temizlerken gözümde canlandırınca ona bir sempati duydum. Birden ne yaptığını öğrenmek istedim. Neleri kaldırdığını. Odasının o toparlamadan önce nasıl göründüğünü merak ettim.

Yatağının üzerine oturdum. Benimkinden epey büyüktü. Ama Ocean da benden çok daha uzundu. Benim yatağım ona küçük gelirdi.

Ocean odasının ortasında durmuş, yaşamının ayrıntılarına göz gezdirişimi izliyordu. Her şey çok ferahtı. Komodini beyazdı. Yastıkları beyazdı. Yatak başlığı koyu kahverengi ahşaptan yapılmıştı.

"Hey," dedi usulca.

Başımı kaldırıp baktım.

Her an ağlayacakmış gibiydi. "Çok özür dilerim," dedi. "Her şey için."

Günlüğümü okuduğunu söyledi. Tekrar tekrar özür diledi. Çok ama çok üzgün olduğunu ama annesiyle aramda geçenleri –annesinin söylediği hangi sözün bunlara neden olduğunu– merak ettiğini söyledi çünkü ona söylemeyeceğimi düşünmüştü. Annesine o gün bana ne söylediğini bin kez sorduğunu ama annesinin sorularını yanıtlamayı reddettiğini ve onu tamamen susturduğunu anlattı. Ama annesiyle ilgili kısımları ararken diğer şeyleri de görmüş. Koçunun bana nasıl zorbalık yaptığını. Bana nasıl bağırdığını. Okulda başıma gelen bütün o korkunç şeyleri. Hepsini.

"Çok üzgünüm," dedi. "Sana bunu yaptıkları için çok üzgünüm. Bunları öğrenemediğim için çok üzgünüm. Keşke bana anlatsaydın."

Başımı iki yana salladım. Ellerimin altındaki komodinle oynadım. "Hiçbiri senin suçun değil," dedim. "Benim hatam. Bu işi ben batırdım."

"Ne? Hayır..."

"Evet," dedim. Gözlerine baktım. "Bunun olmasına izin vermemeliydim. Annenin bana söylediklerini sana anlatmalıydım. Ben sadece... ne bileyim. Bana kendimi aptal gibi hissettirdi," dedim. "Üniversite için paran olmadığını söyledi, Ocean ve ben buna izin veremezdim..."

"Sorun değil," dedi. "Halledeceğim. Babamı arayacağım. Kredi çekeceğim. Artık hiçbir önemi yok."

"Çok üzgünüm," dedim. "Tüm bu olanlar için çok üzgünüm."

"Endişelenme," dedi. "Gerçekten. Halledeceğim."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" dedim. "Okul konusunda?"

Soluğunu bıraktı. "Bir hafta içinde savunma vereceğim. Henüz beni *resmî* olarak okuldan atmadılar," dedi. "Ama atacaklarına eminim. O zamana kadar uzaklaştırma aldım. Farklı bir bölgedeki bir okula geçiş yapmam gerekebilir."

"Gerçekten mi?" Gözlerim açıldı. "Aman Tanrım."

"Evet," dedi. "Tabii toplantıda, koçumun burnunu kırarak onlara bir *iyilik* yaptığım konusunda herkesi ikna edemezsem. Gerçi pek şansım olduğunu sanmıyorum."

"Vay canına," dedim. "Çok üzgünüm."

"Üzülme. O bok herifin suratını yumrukladığım için çok mutluyum. Hatta hemen tekrarlayabilirim."

Bir süre ikimiz de sessiz kalarak birbirimize baktık.

Sonunda Ocean, "Seni ne kadar çok özlediğimi bilemezsin," dedi.

"Eee, bence bilirim," dedim. "Hatta o yarışı kazanırım."

Usulca bir kahkaha attı.

Sonra ilerledi, yatakta yanıma oturdu. Benim ayaklarım yere değmiyordu, onunkiler değiyordu.

Birden gerildim. Uzun zamandır ona bu kadar yakın olmamıştım. Sanki her şey en baştan başlıyordu; kalbim bu kalp krizlerini yeni baştan yaşamak zorunda kalmış, sinir uçlarım kıvılcım almış, başım yeni baştan buharla dolmuştu sanki. Sonra nazikçe elimi tuttu.

Hiçbir şey demedik. Birbirimize bakmadık bile. İkimiz de iç içe gelmiş ellerimize bakıyorduk ve o, avucumun içine daireler çiziyordu. O, tenimde ateşten izler bırakırken güçlükle nefes alıyordum. Sonra birden sağ elinin morarmış olduğunu fark ettim. Sağ yumruğunun boğumları mahvolmuş gibiydi.

İhtiyatla, sıyrılmış deriye dokudum. Yaralar daha yeni yeni iyileşmeye başlamıştı.

"Evet," dedi dile getirmediğim soruya cevaben. Sesi gergindi. "O, şey... evet."

"Acıyor mu?" diye sordum.

İkimiz de başımızı kaldırıp baktık. O kadar yakın oturuyorduk ki başımızı kaldırdığımızda yüzlerimizin arasında birkaç santim kalmıştı yalnızca. Onun soluklarının tenimi yaladığını hissedebiliyordum. Kokusunu duyuyordum – zayıf kolonya aromasını ve tamamen kendine ait olan o kokuyu...

"O... evet," dedi. Dikkati dağılınca gözlerini kırpıştırdı. "Bir tür" –ani, keskin bir nefes aldı– "Özür dilerim," dedi. "Ben sadece..."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Beni öyle bir şiddetle öptü ki bir anda taşan hislerin içinde acıyla bir ses çıkardım. Neredeyse ağlar gibi, istemsiz bir ses. Zihnimin bulandığını hissettim. Kalbim patlayacak gibiydi. Çekinerek beline dokundum, ellerimi sırtında gezdirdim ve içinde bir şeylerin kırılıp açıldığını hissettim. Teslimiyete benzer bir şey. Onun hissi içinde, teninin sıcaklığında, ayrıldığımızda bedeninin titreyişinde kayboldum ve rüya görüyormuşum, nasıl düşünüleceğini unutmuşum gibi hissettim. *Seni özledim,* deyip duruyordu. *Tanrım, seni özledim.* Ve beni bir kez daha tutkuyla öptü. Başım dönüyordu. Tadı her nasılsa saf ateş gibiydi. Nefes almak için mücadele ederek ayrıldık.

Boğuluyormuşuz, kaybolmuşuz, uçsuz bucaksız bir denizin ortasında ölüme terk edilmişiz gibi birbirimize tutunmuştuk.

Alnımı onunkine bastırdım ve "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gerildiğini hissettim.

"Daha önce söylemediğim için özür dilerim," dedim. "Söylemeyi istemiştim. Keşke söyleseydim."

Ocean tek kelime etmedi. Konuşmasına gerek yoktu. Bedenimi beni hiç bırakmayacakmış gibi, canını kurtarmak istermiş gibi sımsıkı sarmıştı.

38

SONUNDA BİZİ AYIRAN ŞEY nefret olmadı. Irkçılar ya da pislikler değildi.

Bir kez daha taşınıyordum.

Babam mayıs başında, Navid mezun olur olmaz kasabadan ayrılacağımızı söyleyene kadar Ocean'la iki buçuk aylık mükemmel bir mutluluk yaşadık. Temmuzda taşınacaktık.

Aradaki haftalar tatlı, boğuk bir ıstırapla geçti. Sonuç olarak, Ocean okuldan atılmadı. Annesi toplantı için bir avukat tuttu ve –yalnızca Ocean'ı şaşırtan bir şekilde– çok sevildiği ortaya çıktı. Okul yönetimi ona bir hafta daha uzaklaştırma vererek meseleyi kapamaya karar verdi. Basketbol takımına tekrar katılması için onu ikna etmeye çalıştılar ama Ocean kabul etmedi. Bir daha hiç rekabetçi bir şekilde basketbol oynamak istemediğini söyledi, asla. Kimi yönlerden çok daha mutlu görünüyordu.

Kimi yönlerdense hiç değil.

Hızla yaklaşan sona erme tarihinin daima farkındaydık ve elimizden geldiği kadar çok zaman geçirdik. Benim sosyal statüm öyle hızlı değişti ki –Ocean'ın, koçunun suratına benim için yumruk attığı haberinin yayılması itibarımı daha da yükseltmişti– bir daha kimse bize göz bile kırpamadı ve ikimiz de lisenin bu acayip gülünçlüğü karşısında sürekli şaşkınlık içindeydik. Yine de ne kaparsak kârdır, dedik. Neredeyse sürekli birbirimize sarılmış hâlde, aynı anda hem mutlu hem de kederli hissederek takılıyorduk.

Ocean'ın annesi beni oğlunun hayatından çıkarmaya çalışmasının onunla ilişkisini zedelemekten başka bir işe yaramayacağını anlayınca beni kabullendi. Beni tanımaya çalıştı ve bu konuda fena iş çıkarmadı. İyiydi. Hâlâ biraz tuhaftı ama uzun zamandır ilk kez Ocean'ın yaşamına aktif bir şekilde tekrar dahil olmuştu. Ocean'ın neredeyse okuldan atılacak olması herhalde beynindeki bağlantıları yerine oturtmuştu; belki de Ocean'ın bile isteye birinin burnunu kırmasına herkesten çok şaşırmıştı ve birden ona sorular sormaya başlamıştı. Oğlunun kafasında olup bitenleri anlamak istiyordu. Akşam yemeklerinde ortaya çıkmaya, hafta sonlarını evde geçirmeye başladı ve bu da Ocean'ı çok mutlu etti. Annesinin, etrafında olması hoşuna gidiyordu.

Ben de gülümsedim ve annesinin patates salatasından yedim.

Okul hep tuhaftı. Hiçbir zaman normal bir akışı olmadı. Sınıf arkadaşlarım uzun bir iç değerlendirme sürecinin sonunda yavaş yavaş derinlere indiler ve benimle break dans ve kafamdaki o şey dışında konuşabilecek cesareti buldular, bunun sonuçları da hem eğlenceli hem de aydınlatıcıydı. İnsanları tanıdıkça, hepimizin karanlıkta yürümeye çalışan korku içindeki bir avuç aptal olduğumuzu, birbirimize çarpıp durduğumuzu ve boş yere paniklediğimizi daha iyi anlıyordum.

O nedenle ışığı yakmaya başladım.

İnsanları kitleler gibi düşünmekten vazgeçtim. Sürüler, yüzsüz kalabalıklar. İnsanları, bilhassa da onlarla hiç konuşmadan, anladığımı zannetmekten vazgeçmek için çok uğraştım. Bu işte çok iyi değildim –ve muhtemelen hayatımın kalanı boyunca bunun için uğraşmam gerekecekti– ama denedim. Gerçekten denedim. Başkalarına, tam da onların bana yapmasını istemediğim şeyi yaptığımı fark etmek beni korkuttu: Onların kim oldukları

ve nasıl yaşamlar sürdükleri konusunda fazlasıyla genel varsayımlarda bulunmuş ve ne düşündüklerine dair geniş genellemeler yapıp durmuştum.

Artık o insan olmak istemiyordum.

Kendi öfkeme odaklanmaktan yorulmuştum. Korkunç insanların anılarına ve bana yaptıkları, söyledikleri korkunç şeylere odaklanmaktan yorulmuştum. Bıkmıştım. Karanlık, zihnimdeki pek çok değerli şeyi yutmuştu. Üstelik artık zamanın hızla geçen, tükenen bir şey olduğunu öğrenecek kadar çok taşınmıştım.

Bunu heba etmek istemiyordum.

Ocean'ı kendimden uzaklaştırarak bir sürü ayı heba etmiştim ve her gün keşke öyle yapmasaydım diyordum. Keşke ona daha erken güvenseydim. Keşke birlikte geçirdiğimiz her saatin tadını çıkarsaydım. Çok fazla keşkem vardı. Onunla yapabileceğim çok fazla şey. Ocean, dünyadaki diğer güzel insanları bulup onları yakınımda tutma isteği uyandırmıştı bende.

Belki de, diye düşündüm, dünyada onun gibi birinin var olduğunu bilmek bile yeterliydi. Belki yaşamlarımızın birleşip ayrılması ve ikimizi de değiştirmiş olması yeterliydi. Belki de aşkın beklenmedik bir silah olduğunu, her gün üzerime geçirdiğim çelik yeleği kesip atmam için gereken bıçak olduğunu öğrenmem yeterliydi.

Belki de, diye düşündüm, bu kadarı yeterliydi.

Ocean bana umut vermişti. İnsanlara tekrar inanmamı sağlamıştı. İçtenliği beni etkiledi, çok uzun zamandır içinde yaşadığım inatçı öfke tabakalarını tek tek soydu.

Ocean, dünyaya ikinci bir şans vermek istememi sağladı.

O güneşli öğle sonrası arabalarımız yol almaya başlarken sokağın ortasında dikilmişti. Orada öyle hareketsizce dikilip, gidişimizi izledi ve silueti sonunda aramızdaki boşluk tarafından yutulunca koltuğumda geri döndüm. Göğsümden çıkmak üzere olan kalbimi tuttum.

Telefonum vızıldadı.

benden vazgeçme, yazmıştı.

Ve ben de asla vazgeçmedim.